

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 25.4.2018
COM(2018) 241 final

2018/0114 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

**de modificare a Directivei (UE) 2017/1132 în ceea ce privește transformările, fuziunile și
divizările transfrontaliere**

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SWD(2018) 141 final} - {SWD(2018) 142 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

Motivele și obiectivele propunerii

Economia UE are nevoie de societăți comerciale solide și prospere care să poată funcționa fără probleme în cadrul pieței unice. Acestea joacă un rol esențial pentru promovarea creșterii economice, crearea de locuri de muncă și atragerea de investiții în Uniunea Europeană și aduc un plus de valoare economică și socială pentru societate în general. Pentru a atinge acest scop, societățile comerciale trebuie să funcționeze într-un mediu juridic și administrativ care să fie favorabil creșterii economice și adaptat noilor provocări economice și sociale ale unei lumi globalizate și digitale, dar care să permită, în același timp, realizarea altor interese publice legitime, cum ar fi protecția angajaților, a creditorilor și a acționarilor minoritari, și să ofere autorităților garanțiile necesare pentru a combate fraudele sau abuzurile.

Ținând seama de aceste obiective, Comisia înaintează propunerea de față, împreună cu Propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului de modificare a Directivei (UE) 2017/1132¹ în ceea ce privește utilizarea instrumentelor și proceselor digitale în dreptul societăților comerciale - un set cuprinzător de măsuri pentru un drept al UE în materia societăților comerciale echitabil, incluziv și modern.

Libertatea de stabilire are un rol crucial în dezvoltarea pieței unice, deoarece permite entităților corporative să desfășoare în mod stabil activități economice în alte state membre. În scopul de a favoriza mobilitatea transfrontalieră a societăților comerciale în UE, este esențial să se țină seama de nevoile și de caracteristicile acestora. Există aproximativ 24 de milioane de societăți comerciale în UE, dintre care aproximativ 80 % sunt societăți cu răspundere până la concurența capitalului social subscris. Aproximativ 98-99 % din societățile cu răspundere până la concurența capitalului social subscris sunt IMM-uri.

Exercitarea în practică a libertății de stabilire de către societăți rămâne însă dificilă. Unul dintre motive este că dreptul societăților comerciale nu este suficient de adaptat la mobilitatea transfrontalieră în UE: acesta nu le oferă societăților comerciale condițiile optime în ceea ce privește un cadru legal clar, previzibil și adecvat, care să poată genera o intensificare a activității economice, în special pentru IMM-uri, astfel cum s-a recunoscut în Strategia privind piața unică din 2015².

Restructurările și modificările operate în mediul corporativ, cum ar fi transformările, fuziunile și divizările transfrontaliere, fac parte din ciclul de viață al societăților și reprezintă pentru acestea un mijloc natural de dezvoltare, de adaptare la un mediu în schimbare și de explorare a oportunităților de pe piețe noi. În același timp, aceste operațiuni au și consecințe asupra părților interesate ale societăților, în special asupra angajaților, creditorilor și acționarilor. Prin urmare, este esențial ca protecția părților interesate să țină pasul cu transnaționalizarea tot mai răspândită a mediului corporativ. Cu toate acestea, în prezent nu

¹ Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale, JO L 169, 30.6.2017, p. 46.

² Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor – Ameliorarea pieței unice: mai multe oportunități pentru cetățeni și pentru întreprinderi, COM(2015) 550 final.

există un cadru clar, care să asigure protecția efectivă a acestor părți interesate, ceea ce se traduce prin insecuritate juridică, o adecvare doar parțială și o lipsă a unor norme care să reglementeze anumite operațiuni transfrontaliere ale societăților. În această situație, protecția oferită părților interesate poate fi ineficăce sau insuficientă. Operațiunile transfrontaliere desfășurate de societățile comerciale pot fi facilitate și prin intermediul unui mediu juridic care să creeze încredere în piața unică, oferind garanții împotriva abuzului.

Prin urmare, este important să se valorifice potențialul pieței unice prin eliminarea obstacolelor din calea comerțului transfrontalier, facilitarea accesului la piețe, creșterea încrederii și stimularea concurenței, oferindu-se, în același timp, o protecție eficăce și proporțională părților interesate. Obiectivul prezentei propuneri este dublu: să prevadă proceduri specifice și cuprinzătoare pentru transformările, fuziunile și divizările transfrontaliere, să stimuleze mobilitatea transfrontalieră în UE, dar și să ofere părților interesate ale societăților o protecție adecvată, pentru a garanta caracterul echitabil al pieței unice. Această acțiune se înscrie în eforturile de creare a unei piețe unice mai aprofundate și mai echitabile, una dintre prioritățile actualei Comisii.

Transformările transfrontaliere

O transformare transfrontalieră este o soluție eficăce pentru societățile comerciale care doresc să se mute în alt stat membru fără a-și pierde personalitatea juridică sau fără să fie nevoite să își renegocieze contractele comerciale. O transformare este deosebit de atractivă pentru societățile mici, care nu au suficiente resurse financiare pentru a beneficia de consiliere juridică costisitoare și a efectua o fuziune transfrontalieră³. Acest raționament se aplică în special transformărilor care au loc în context transfrontalier, ținând seama de jurisprudența recentă a Curții de Justiție a Uniunii Europene. Curtea de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) a considerat că libertatea de stabilire consacrată la articolul 49 din TFUE presupune dreptul societăților stabilite într-un stat membru de a-și transfera sediul social în alt stat membru prin transformare transfrontalieră, fără a-și pierde personalitatea juridică⁴.

În special în hotărârea sa recentă Polbud⁵, CJUE a confirmat faptul că societățile comerciale au dreptul de a realiza transformări transfrontaliere în temeiul libertății de stabilire. CJUE a susținut în această privință că libertatea de stabilire este aplicabilă în cazul în care se transferă dintr-un stat membru în altul doar sediul social, nu și cel real, dacă statul membru în care s-a efectuat noua constituire acceptă înregistrarea unei societăți chiar și fără exercitarea unei activități economice pe teritoriul său: în acest caz, articolul 49 din TFUE nu impune derularea unei activități economice ca o condiție prealabilă pentru aplicabilitatea sa⁶. De asemenea, CJUE a reamintit faptul că, în lipsa unei armonizări, statele membre sunt competente să decidă cu privire la factorul de legătură al unei societăți comerciale cu ordinea sa națională și, prin urmare, să aplice propriile cerințe pentru constituirea viitoarelor societăți

³ A se vedea, de asemenea, Evaluarea valorii adăugate europene a Directivei privind transferul transfrontalier al sediului social al unei societăți (A 14-a directivă privind dreptul societăților comerciale), Parlamentul European.

⁴ Cartesio, C-210/06, EU:C:2008:723, punctele 109-112; VALE, C-378/10, EU:C:2012:440, punctul 32.

⁵ Polbud-Wykonawstwo, cauza C-106/16, ECLI:EU:C:2017:804.

⁶ Polbud-Wykonawstwo, cauza C-106/16, ECLI:EU:C:2017:804, punctele 33 și următoarele.

comerciale⁷. CJUE a mai reamintit în jurisprudența sa anterioară că simplul fapt al stabilirii sediului social sau real al unei societăți în conformitate cu legislația unui stat membru în scopul de a beneficia de o legislație mai favorabilă nu constituie, în sine, un abuz. În hotărârea Polbud s-a statuat că o normă națională care condiționează transferul transfrontalier de dizolvarea societății constituie o restricție nejustificată și disproporționată și, prin urmare, nelegitimă⁸.

Hotărârea Polbud a clarificat contextul pentru transformările transfrontaliere, însă CJUE, fiind un organ judiciar, nu poate să instituie o procedură pentru ca astfel de transformări să fie posibile și nici să stabilească condiții de fond aferente acestui tip de operațiuni. În absența armonizării la nivelul UE a transformărilor transfrontaliere, legislațiile naționale sunt cele care pot reglementa procedura care trebuie urmată și protecția acționarilor minoritari, a creditorilor sau a lucrătorilor ori combaterea abuzurilor fiscale sau de altă natură în cazul transformărilor transfrontaliere ale societăților. Cu toate acestea, este necesar să se evalueze de la caz la caz dacă astfel de norme sunt conforme cu legislația UE și, în special, cu dreptul de stabilire. Situația astfel creată este nesatisfăcătoare în ceea ce privește securitatea juridică și are un impact negativ asupra societăților comerciale, a părților interesate și a statelor membre.

În prezent, societățile comerciale care doresc să își transfere sediul social la nivel transfrontalier trebuie să se bazeze pe legislațiile statelor membre. Aceste norme, dacă există, sunt adesea incompatibile sau dificil de combinat. În plus, mai mult de jumătate din statele membre nu prevăd norme specifice pentru a permite transformări transfrontaliere. IMM-urile în special sunt afectate, deoarece duc deseori lipsă de resurse pentru a îndeplini procedurile transfrontaliere prin metode alternative costisitoare și complicate.

Aceasta înseamnă, de asemenea, că protecția părților interesate, cum ar fi angajații, creditorii sau acționarii minoritari este adesea ineficace sau insuficientă din cauza inexistenței sau suprapunerii normelor ori a caracterului contradictoriu al acestora. În ceea ce privește protecția angajaților, în lipsa unor garanții armonizate privind drepturile lor de participare, societățile comerciale ar putea utiliza o transformare transfrontalieră și profita de lipsa garanțiilor menționate, atunci când se mută într-un alt stat membru, pentru a reduce nivelul de participare sau a renunța la acesta. În plus, lipsa normelor armonizate ar putea conduce și la creșterea gradului de utilizare a societăților de tip „cutie poștală” în scopuri frauduloase, ceea ce ar permite, de exemplu, în cele mai grave cazuri, ca organizațiile criminale să ascundă și să mascheze beneficiarii efectivi ai societăților pentru a spăla produsele infracțiunilor.

Prin urmare, legiuitorul UE trebuie să intervină și să instituie norme privind transformările transfrontaliere cu garanții adecvate și proporționale pentru angajați, creditori și acționari pentru a crea o piață unică dinamică și echitabilă. Parlamentul European⁹ a solicitat deja acest

⁷ Polbud-Wykonawstwo, cauza C-106/16, ECLI:EU:C:2017:804, punctul 40; Daily Mail și General Trust, 81/87, EU:C:1988:456, punctele 19-21; Cartesio, C-210/06, EU:C:2008:723, punctele 109-112; VALE, C-378/10, EU:C:2012:440, punctul 32.

⁸ Polbud-Wykonawstwo, cauza C-106/16, ECLI:EU:C:2017:804, punctul 40; Daily Mail și General Trust, 81/87, EU:C:1988:456, punctele 19-21; Cartesio, C-210/06, EU:C:2008:723, punctele 109-112; VALE, C-378/10, EU:C:2012:440, punctul 32.

⁹ Rezoluția Parlamentului European din 13 iunie 2017 privind fuziunile și divizările transfrontaliere [2016/2065(INI)], Rezoluția Parlamentului European din 10 martie 2009 conținând recomandări către

lucru. În special, este important ca lucrătorii sau reprezentanții lor să fie implicați în procedură, în concordanță cu cel de al 8-lea principiu al pilonului european al drepturilor sociale: în special, aceștia trebuie să fie informați și consultați în timp util cu privire la chestiuni relevante pentru ei, în contextul transformărilor transfrontaliere ale societăților comerciale. Mobilitatea societăților comerciale trebuie să meargă mână în mână cu protejarea prerogativelor naționale de drept social și de dreptul muncii.

În lumina considerațiilor anterioare, principalele obiective ale normelor armonizate privind transformările transfrontaliere au o dublă valență:

— să permită societăților, în special microîntreprinderilor și întreprinderilor mici, să efectueze transformări transfrontaliere în mod ordonat, eficient și eficace;

— să protejeze într-un mod adecvat și proporțional cele mai afectate părți interesate, cum ar fi angajații, creditorii și acționarii.

Propunerea ar urma să permită societăților comerciale să realizeze o transformare transfrontalieră prin modificarea formei juridice pe care o au într-un stat membru într-o formă juridică similară în alt stat membru. Acest lucru ar trebui să asigure faptul că societățile comerciale își păstrează personalitatea juridică pe tot parcursul procesului, fără a fi necesară dizolvarea sau lichidarea în statul membru de plecare, și se constituie într-o nouă entitate în statul membru de destinație.

Obiectivul este de a pune la dispoziție o procedură specifică, structurată și pe mai multe niveluri pentru transformările transfrontaliere, care să asigure un control al legalității transformării transfrontaliere în primul rând de către autoritatea competentă a statului membru de plecare și, în al doilea rând, de către statul membru de destinație, pe baza tuturor faptelor și informațiilor relevante. Un element esențial al procedurii este că ar urma să se prevină o transformare transfrontalieră în cazul în care se stabilește că aceasta constituie un abuz, și anume în cazurile în care reprezintă un aranjament artificial pentru a obține avantaje fiscale necuvenite sau pentru a prejudicia în mod nejustificat drepturile legale sau contractuale ale angajaților, ale creditorilor sau ale membrilor minoritari.

Prima etapă a procedurii ar urma să fie pregătirea proiectului de transformare transfrontalieră și a două rapoarte specifice adresate acționarilor și angajaților cu privire la implicațiile pe care le va avea transformarea. În plus, societățile mijlocii și mari vor trebui să solicite autorității competente numirea unui expert independent care să examineze acuratețea proiectului și a rapoartelor întocmite de către societatea comercială. Raportul scris al expertului independent ar urma să ofere și o bază factuală pentru evaluarea pe care autoritatea competentă trebuie să o efectueze în ceea ce privește, printre altele, riscul unui abuz menționat anterior. Raportul expertului, care va fi publicat, nu poate conține informații confidențiale furnizate de societatea comercială. Proiectul și rapoartele ar urma să fie puse la dispoziția publicului și părțile interesate afectate vor putea să emită observații pe marginea acestora.

Comisie privind transferul transfrontalier al sediului social al unei companii [2008/2196(INI)]. Rezoluția Parlamentului European din 2 februarie 2012 conținând recomandări adresate Comisiei privind o a 14-a directivă privind dreptul societăților comerciale în ceea ce privește transferul transfrontalier al sediului social [2011/2046(INI)].

Ulterior, societatea comercială ar urma să ia o decizie, în cadrul adunării generale, cu privire la realizarea transformării transfrontaliere. Această decizie, împreună cu informațiile și documentele relevante, ar urma apoi să fie prezentată autorității naționale competente din statul membru de plecare, care este responsabilă să decidă dacă eliberează sau nu un certificat prealabil transformării. Controalele efectuate de către autoritatea respectivă ar consta în două eventuale etape: în timpul primei etape, limitate la o lună, autoritatea competentă ar urma să verifice dacă transformarea transfrontalieră este legală. Autoritatea ar urma să stabilească dacă toate condițiile de transformare transfrontalieră prevăzute în directivă și în legislația națională sunt îndeplinite, inclusiv dacă societatea comercială este solvabilă, dacă majoritatea necesară a acționarilor a aprobat transformarea în cadrul unei adunări generale și dacă angajații, acționarii minoritari și creditorii sunt protejați în măsura prevăzută de directivă. În această fază autoritatea ar urma să stabilească și dacă operațiunea vizată este sau nu un aranjament artificial. Dacă la expirarea perioadei de o lună prevăzute pentru prima fază a verificării, autoritatea nu are obiecții, aceasta ar urma să elibereze un certificat prealabil transformării. Dacă la expirarea perioadei de o lună autoritatea este sigură că transformarea transfrontalieră este ilegală, aceasta ar urma să refuze acordarea certificatului prealabil transformării. Alternativ, dacă la expirarea perioadei de o lună autoritatea are motive serioase de îngrijorare în legătură cu legalitatea transformării, aceasta ar urma să informeze societatea că va efectua o analiză aprofundată în ceea ce privește existența unui abuz de drept, astfel cum se menționează anterior. Termenul în care analiza aprofundată trebuie încheiată și o decizie finală trebuie adoptată este de două luni.

Dacă după această verificare se eliberează certificatul prealabil, acesta se transmite fără întârziere autorității competente din statul membru de destinație. Apoi statul membru de destinație ar urma să efectueze o verificare a etapelor procedurale reglementate de legislația sa internă. Autoritatea competentă din statul membru de destinație se asigură că societatea comercială transformată respectă dispozițiile din legislația sa internă privind constituirea societăților comerciale (de exemplu, dacă societatea comercială are un sediu real pe teritoriul său) și, după caz, dacă au fost stabilite în mod legal modalități referitoare la participarea angajaților. După verificarea legalității, societatea comercială ar urma să fie înregistrată în registrul statului membru de destinație și radiată din registrul statului membru de plecare. Din acest moment transformarea devine efectivă din punct de vedere juridic. Toate contactele dintre registre ar trebui să se deruleze prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor comerțului (*Business Registers Interconnection System - BRIS*).

Fuziunile transfrontaliere

O societate comercială poate, de asemenea, să își exercite libertatea de stabilire și, ulterior, valorificând oportunitățile oferite de piața unică, să efectueze o fuziune transfrontalieră. Societățile comerciale pot fuziona la nivel transfrontalier din diferite motive, de exemplu pentru reorganizarea grupului, reducerea costurilor organizaționale sau din considerații de afaceri, pentru a beneficia de o mai mare rentabilitate la scară, a-și consolida notorietatea sau a crea alte sinergii între diferite activități comerciale.

Directiva privind fuziunile transfrontaliere¹⁰ prevede o procedură armonizată la nivelul UE pentru societățile cu răspundere până la concurența capitalului social subscris. Aceasta a dus la o creștere substanțială a activităților de fuziune transfrontalieră în UE și SEE. Numărul fuziunilor transfrontaliere a crescut cu 173 % între 2008 și 2012, ceea ce indică faptul că procedura instituită prin directivă a catalizat în mod substanțial activitatea transfrontalieră. Părți interesate (cum ar fi firmele de avocatură, registrele comerțului și sindicatele) care au participat la studiul din 2013 privind aplicarea directivei au salutat noile proceduri introduse și simplificarea procedurală și au confirmat reducerea costurilor și a termenelor datorită cadrului armonizat.

Cu toate acestea, în ciuda concluziilor în general pozitive, în evaluarea¹¹ funcționării Directivei privind fuziunile transfrontaliere au fost identificate anumite probleme care împiedică eficacitatea și eficiența deplină a normelor existente.

În Strategia din 2015 privind piața unică digitală¹², incertitudinile privind dreptul societăților comerciale sunt menționate ca unul dintre obstacolele pe care IMM-urile le invocă în ceea ce privește piața unică și a anunțat că Comisia „*va examina, de asemenea, necesitatea de a actualiza normele existente privind fuziunile transfrontaliere și posibilitatea de a le completa cu norme în ceea ce privește divizările transfrontaliere*”.

Parlamentul European a subliniat efectele pozitive ale directivei, care a facilitat fuziunile transfrontaliere între societățile cu răspundere până la concurența capitalului social subscris în cadrul Uniunii Europene și a redus costurile asociate și procedurile administrative¹³. Cu toate acestea, Parlamentul European a menționat, de asemenea, necesitatea revizuirii acesteia, în vederea îmbunătățirii funcționării sale¹⁴.

Principalele obstacole identificate se referă la lipsa de armonizare a normelor de fond, în special a celor privind protecția creditorilor și a acționarilor minoritari, precum și lipsa unei proceduri accelerate (de exemplu, a unei proceduri simplificate pentru fuziunile mai puțin complexe). În plus, s-a observat că procedura de fuziune transfrontalieră nu integrează suficient instrumentele și procesele digitale (de exemplu, în ceea ce privește transmiterea sau partajarea documentelor către sau între autoritățile publice). S-a criticat și faptul că angajații nu sunt suficient de bine informați cu privire la detaliile și implicațiile fuziunii transfrontaliere. Aceste deficiențe au fost confirmate de părțile interesate în cadrul procesului de consultare.

¹⁰ Directiva 2005/56/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 (JO L 310, 25.11.2005, p. 1); înlocuită și abrogată la data de 19 iulie 2017 de Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale (codificare) (JO L 169, 30.6.2017, p. 46).

¹¹ Anexa 5 la evaluarea impactului care însoțește prezenta propunere.

¹² COM(2015) 550 final. Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor – Ameliorarea pieței unice: mai multe oportunități pentru cetățeni și pentru întreprinderi.

¹³ Rezoluția Parlamentului European din 13 iunie 2017 privind fuziunile și divizările transfrontaliere [2016/2065(INI)].

¹⁴ În Planul de acțiune privind dreptul societăților comerciale și guvernanta corporativă (COM/2012/0740 final) s-a subliniat, de asemenea, că Directiva privind fuziunile transfrontaliere a constituit un important pas înainte pentru mobilitatea transfrontalieră a societăților în UE, dar s-a notat și că este recomandabil să se aducă unele ajustări pentru a răspunde mai bine nevoilor pieței unice.

În ceea ce privește protecția creditorilor și a acționarilor minoritari, normele existente privind fuziunile transfrontaliere prevăd, în principal, norme de procedură minime și lasă aspectele de fond privind protecția în sarcina prevederilor naționale. Prin urmare, continuă să existe diferențe între legislațiile statelor membre. De exemplu, directiva stabilește doar că protecția creditorilor este asigurată în temeiul normelor naționale, fără alte precizări. În mod similar, directiva stabilește anumite norme referitoare la acționari în general (de exemplu, informarea prin intermediul proiectului de fuziune, rapoartele experților, votul în cadrul adunărilor generale), dar lasă la latitudinea statelor membre să decidă dacă să introducă sau nu o protecție suplimentară a acționarilor minoritari. În ceea ce privește participarea angajaților în consiliile de administrație, actualele norme instituie un cadru cuprinzător. Cu toate acestea, normele nu impun în sarcina societăților comerciale care fuzionează obligația de a furniza angajaților informații specifice și cuprinzătoare cu privire la fuziunea transfrontalieră. În prezent se ține seama de situația angajaților doar în termeni generali, în raportul pe care organele de conducere îl transmit, în principal, acționarilor.

În ceea ce privește procedurile simplificate, normele actuale oferă posibilități limitate. De exemplu, se permite renunțarea la raportul întocmit de un expert independent dacă toți acționarii sunt de acord în acest sens sau dacă se aprobă acest lucru în adunarea generală în cazul unei fuziuni dintre o societate-mamă și o filială a acesteia pe care o deține integral.

Prezenta propunere vizează eliminarea acestor deficiențe. Se prevăd norme armonizate pentru protejarea creditorilor și a acționarilor. Societatea comercială ar urma să fie obligată să includă în proiect prevederi privind protejarea creditorilor și a acționarilor. Creditorii care ar fi nemulțumiți de protecția oferită ar urma să poată solicita garanții adecvate autorității administrative sau judiciare competente. Ar trebui să se prezume neprejudicierea, prin fuziunea transfrontalieră, a creditorilor societăților care fuzionează, dacă un expert independent le-a evaluat situația și a considerat că nu există un prejudiciu sau dacă li s-a oferit un drept la plată, fie din partea unei părți terțe garante fie din partea societății rezultate în urma fuziunii.

Statele membre pot aplica în continuare legislația internă privind protecția în ceea ce privește plata impozitelor sau a contribuțiilor la asigurările sociale în cazul în care astfel de norme sunt diferite față de protecția oferită de propunerea de față.

Acționarii care nu au votat pentru fuziunile transfrontaliere sau nu au drept de vot ar urma să se poată retrage din societate (să își poată înstrăina acțiunile) și să primească o compensație adecvată. În plus, statele membre ar trebui, de asemenea, să se asigure că acei acționari ai societăților comerciale care fuzionează ce nu s-au opus fuziunii transfrontaliere, dar consideră că rata de schimb a acțiunilor propusă este inadecvată, pot contesta rata prevăzută în proiectul comun de fuziune transfrontalieră la o instanță națională. În plus, normele propuse asigură că angajații vor fi informați în mod corespunzător cu privire la implicațiile pentru angajați a fuziunii transfrontaliere planificate. Propunerea prevede, de asemenea, utilizarea de instrumente și proceduri digitale pe tot parcursul procedurii de fuziune transfrontalieră, precum și efectuarea de schimburi de informații pertinente prin intermediul registrelor interconectate ale comerțului. În cele din urmă, propunerea introduce noi posibilități pentru derularea, după caz, a unor proceduri simplificate.

Divizările transfrontaliere

O societate poate, de asemenea, să își exercite libertatea de stabilire prin efectuarea unei divizări transfrontaliere. Similar transformărilor și fuziunilor transfrontaliere, divizările transfrontaliere sunt o modalitate prin care societățile comerciale își pot schimba sau simplifica structura organizațională, pentru a se adapta la condițiile de piață în schimbare și

pentru a exploata noi oportunități de afaceri într-un alt stat membru. Acest lucru a fost confirmat de către respondenții la consultarea din 2015 privind fuziunile și divizările transfrontaliere¹⁵. Cu toate acestea, situația actuală a divizărilor transfrontaliere efectuate în mai multe state membre ale UE este, de asemenea, foarte fragmentată.

Nu există un cadru legal armonizat pentru divizările transfrontaliere ale societăților comerciale, deși aceste operațiuni au, la rândul lor, un rol important în mediul economic al statelor membre.

Cadrul legal actual al UE prevede norme doar pentru fuziunile transfrontaliere ale societăților comerciale, în timp ce divizările transfrontaliere fac obiectul normelor naționale, în cazul în care există astfel de norme. În prezent, doar mai puțin de jumătate din statele membre dispun de norme naționale privind divizările transfrontaliere ale societăților comerciale. În absența unui cadru legal solid în materie de divizări transfrontaliere, societățile comerciale întâmpină dificultăți atunci când vor să acceadă la piețele din alte state membre și sunt adesea nevoite să găsească alternative costisitoare la procedurile directe.

Existența unor cerințe naționale diferite face dificilă structurarea operațiunilor transfrontaliere, adăugând complexitate și costuri. Chiar și atunci când statele membre permit divizarea transfrontalieră a societăților, dispozițiile naționale relevante sunt adesea divergente sau chiar incompatibile. Unele state membre nu permit efectuarea unei divizări transfrontaliere în mod direct.

Lipsa securității juridice și a unor norme care să reglementeze mobilitatea transfrontalieră a societăților comerciale sau complexitatea acestor norme în cazul în care există echivalează cu lipsa unui cadru clar care să asigure protecția efectivă a părților interesate. Acest lucru poate duce chiar la o situație în care libertatea de stabilire ar putea fi utilizată în mod abuziv de către unele societăți comerciale. Prin urmare, este esențial să se creeze un cadru legal care să asigure un echilibru just între nevoia de a oferi societăților comerciale un mediu de afaceri favorabil în UE și cea de a proteja în același timp interesele legitime ale părților interesate.

Strategia din 2015 privind piața unică digitală¹⁶ menționează incertitudinile privind dreptul societăților comerciale ca unul dintre obstacolele pe care IMM-urile le invocă în legătură cu piața unică și a anunțat că Comisia „va examina, de asemenea, necesitatea de a actualiza normele existente privind fuziunile transfrontaliere și posibilitatea de a le completa cu norme în ceea ce privește divizările transfrontaliere”.

Această parte a propunerii vizează să introducă un nou cadru legal de reglementare a divizărilor transfrontaliere. Obiectivul său principal este de a aborda aspecte legate de mobilitatea transfrontalieră prin facilitarea divizărilor transfrontaliere pentru orice societate cu răspundere până la concurența capitalului social subscris.

Prevederile privind divizările transfrontaliere sunt inspirate de cadrul existent al Directivei privind fuziunile transfrontaliere, precum și de normele existente în materie de divizări la nivel național. Normele sunt adaptate pentru a se reglementa situațiile în care o societate comercială se divizează, și nu situațiile în care una sau mai multe societăți își transferă toate

¹⁵ http://ec.europa.eu/internal_market/consultations/2014/cross-border-mergers-divisions/index_en.htm.

¹⁶ COM(2015) 550 final.

activele și datoriile unei alte societăți. În același timp, obiectivele normelor armonizate privind divizările transfrontaliere rămân similare cu cele ale transformărilor transfrontaliere:

— să permită societăților să efectueze divizări transfrontaliere în mod ordonat, eficient și eficace;

— să protejeze într-un mod adecvat și proporțional cele mai afectate părți interesate, cum ar fi angajații, creditorii și acționarii.

Având în vedere riscurile inerente divizărilor transfrontaliere, similare transformărilor transfrontaliere, și în cazul divizărilor transfrontaliere este necesară o procedură structurată în mai multe etape, ca în cazul transformărilor. O astfel de procedură ar garanta controlul legalității divizărilor transfrontaliere de către autoritatea competentă a societății comerciale care face obiectul divizării și de către autoritățile societăților beneficiare, pe baza tuturor faptelor și informațiilor relevante. Ca în cazul transformărilor, un element esențial al procedurii ar urma să fie prevenirea unei divizări transfrontaliere în cazul în care se stabilește că aceasta constituie un abuz, și anume în cazurile în care reprezintă un aranjament artificial pentru a obține avantaje fiscale necuvenite sau pentru a prejudicia în mod nejustificat drepturile legale sau contractuale ale angajaților, ale creditorilor sau ale membrilor minoritari.

Având în vedere complexitatea existenței unor riscuri de abuz în situația în care o societate care face obiectul divizării transferă active și datorii unor societăți existente din state membre diferite, s-a decis să se reglementeze o situație în care printr-o divizare transfrontalieră se creează noi societăți comerciale și să nu se reglementeze în acest stadiu divizarea transfrontalieră prin absorbție, și anume situația în care o societate comercială transferă active și datorii mai multor societăți existente. Într-un context național (în care aceste situații sunt reglementate de normele în vigoare), o astfel de procedură implică examinarea protecției intereselor părților interesate într-un stat membru, în timp ce în context transfrontalier, aceasta ar putea necesita implicarea a numeroase autorități din diferite state membre. După primele experiențe cu aplicarea noilor norme privind divizările transfrontaliere se va putea lua în calcul o eventuală includere în domeniul de aplicare al directivei și a divizării transfrontaliere prin absorbție.

În mod similar transformărilor transfrontaliere, prima etapă a procedurii ar urma să fie pregătirea proiectului de divizare transfrontalieră și a două rapoarte specifice adresate acționarilor și angajaților cu privire la implicațiile pe care le va avea divizarea. În plus, societățile mijlocii și mari ar urma să solicite autorității competente numirea unui expert independent care să examineze acuratețea proiectului și a rapoartelor întocmite de către societatea comercială. Raportul scris al expertului independent ar urma să ofere și o bază factuală pentru evaluarea pe care autoritatea competentă trebuie să o efectueze în ceea ce privește, printre altele, riscul unui abuz menționat anterior. Raportul expertului, care va fi publicat, nu poate conține informații confidențiale furnizate de societatea comercială. Proiectul și rapoartele ar urma să fie puse la dispoziția publicului și părțile interesate afectate vor putea să emită observații pe marginea acestora.

Ulterior, societatea comercială care face obiectul divizării ar urma să ia o decizie, în cadrul adunării generale, cu privire la realizarea divizării transfrontaliere. Această decizie, împreună cu informațiile și documentele relevante, ar urma apoi să fie prezentată autorității competente din statul membru al societății care face obiectul divizării, care este responsabilă să decidă dacă eliberează sau nu un certificat prealabil divizării. Controalele efectuate de către autoritatea respectivă ar urma să constea în două faze: una obligatorie, cealaltă opțională. În prima fază, limitată la o lună, autoritatea competentă ar urma să verifice dacă divizarea transfrontalieră este legală. Autoritatea ar urma să stabilească dacă toate condițiile de divizare

transfrontalieră prevăzute în directivă și în legislația națională sunt îndeplinite, inclusiv dacă societatea comercială este solvabilă, dacă majoritatea necesară a acționarilor a aprobat divizarea transfrontalieră în cadrul unei adunări generale și dacă angajații, acționarii minoritari și creditorii sunt protejați în măsura prevăzută de directivă. De asemenea, autoritatea ar urma să stabilească dacă operațiunea reprezintă un aranjament artificial pentru a obține avantaje fiscale necuvenite sau pentru a prejudicia în mod nejustificat drepturile legale sau contractuale ale angajaților, ale creditorilor sau ale membrilor minoritari. Dacă la expirarea perioadei de o lună autoritatea nu are obiecții, aceasta ar urma să elibereze un certificat prealabil divizării; dacă este sigură că divizarea transfrontalieră este ilegală, ar urma să adopte o decizie prin care să refuze acordarea certificatului prealabil divizării; sau dacă are motive serioase să considere că divizarea ar putea fi ilegală, autoritatea ar urma să informeze societatea care a solicitat divizarea că va efectua o anchetă aprofundată pentru a examina în detaliu existența unui abuz de drept, astfel cum s-a menționat anterior. Analiza aprofundată trebuie să se încheie cu adoptarea unei decizii finale în termen de două luni de la inițierea anchetei aprofundate.

Dacă după această verificare se eliberează certificatul prealabil, acesta se transmite fără întârziere autorităților competente din statele membre ale societăților beneficiare. Apoi autoritățile competente efectuează o verificare a etapei procedurale reglementate de legislația internă. Autoritățile competente din statele membre ale societăților beneficiare trebuie să se asigure că societățile comerciale respectă dispozițiile din legislațiile lor interne privind constituirea societăților comerciale, după caz (de exemplu, dacă societatea comercială are un sediu real pe teritoriul lor). De asemenea, acestea ar trebui să verifice dacă s-au prevăzut în mod legal modalități referitoare la participarea angajaților. După verificarea legalității, divizarea ar urma să fie înregistrată și înscrisă în toate registrele comerțului relevante. Toate contactele dintre registre ar trebui să se deruleze prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor comerțului (*Business Registers Interconnection System* - BRIS).

Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat

Prezenta propunere va completa și va modifica normele existente de drept al UE în materie de societăți comerciale care sunt în prezent codificate în Directiva (UE) 2017/1132. Propunerea are ca obiectiv să revizuiască normele existente privind fuziunile transfrontaliere și să ofere un cadru juridic adecvat și clar pentru societățile comerciale care doresc să se divizeze sau să își transfere sediul social la nivel transfrontalier. Din punct de vedere procedural normele propuse sunt pe deplin coerente cu normele existente, vizând facilitarea activităților transfrontaliere ale societăților prin intermediul fuziunilor transfrontaliere; din punct de vedere material, normele propuse sunt pe deplin în concordanță cu principiul libertății de stabilire consacrat în articolele 49-55 din TFUE, precum și cu imperativul de a oferi protecție angajaților, acționarilor minoritari și creditorilor. În plus, propunerea este coerentă cu normele privind mobilitatea transfrontalieră care sunt prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 2157/2001 al Consiliului¹⁷. De asemenea, normele propuse sunt în concordanță cu abordarea adoptată în

¹⁷ Regulamentul (CE) nr. 2157/2001 al Consiliului din 8 octombrie 2001 privind statutul societății europene (SE).

normele UE privind drepturile acționarilor din Directiva 2007/36/CE¹⁸ și cu normele privind legea aplicabilă în temeiul Regulamentului 2015/848 privind procedurile de insolvență¹⁹.

Utilizarea instrumentelor digitale și, în special, schimbul de informații dintre registrele comerțului prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor comerțului (BRIS)²⁰ referitoare la transformările, fuziunile și divizările transfrontaliere sunt în deplină concordanță cu obiectivul de a digitiza procedurile prevăzute de dreptul societăților comerciale în cadrul pieței unice digitale și sunt, de asemenea, complementare cu elementele de digitizare incluse în propunerea privind digitizarea ce vizează promovarea instrumentelor și a proceselor digitale pe tot parcursul ciclului de viață al unei societăți comerciale.

Normele propuse sunt în concordanță cu Directiva 2009/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 mai 2009 privind instituirea unui comitet european de întreprindere sau a unei proceduri de informare și consultare a lucrătorilor în întreprinderile și grupurile de întreprinderi de dimensiune comunitară (reformare), cu Directiva 98/59/CE a Consiliului din 20 iulie 1998 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la concedierile colective, cu Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, precum și cu Directiva 2002/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2002 de stabilire a unui cadru general de informare și consultare a lucrătorilor din Comunitatea Europeană. De asemenea, normele propuse ar trebui să fie complementare cu aceste acte legislative. În special drepturile angajaților unei societăți comerciale implicate într-o fuziune sau divizare transfrontalieră pot fi protejate și în conformitate cu Directiva 2001/23/CE. Prin normele propuse se intenționează ca angajații să beneficieze de o protecție suplimentară, printr-o transparență sporită și informații suplimentare privind transformarea, fuziunea sau divizarea transfrontalieră planificată.

Propunerea va contribui, pe de o parte, la mobilitatea transfrontalieră a societăților comerciale prin armonizarea normelor de fond și de procedură privind protecția creditorilor și a acționarilor minoritari, ceea ce va spori și mai mult activitățile transfrontaliere printr-o securitate juridică consolidată și, pe de altă parte, la reducerea costurilor aferente consilierii juridice costisitoare și respectării normelor nearmonizate ale statelor membre.

Coerența cu alte politici ale Uniunii

Prezenta inițiativă va contribui la aplicarea cu succes a numeroase inițiative ale Comisiei care au ca scop îmbunătățirea funcționării pieței unice, aprofundând-o și făcând-o mai echitabilă,

¹⁸ Directiva 2007/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 iulie 2007 privind exercitarea anumitor drepturi ale acționarilor în cadrul societăților comerciale cotate la bursă.

¹⁹ Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență.

²⁰ Directiva 2012/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iunie 2012 de modificare a Directivei 89/666/CEE a Consiliului și a Directivelor 2005/56/CE și 2009/101/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului în ceea ce privește interconectarea registrelor centrale, ale comerțului și ale societăților.

și la construirea unei Europe digitale²¹. Inițiativa va contribui, de asemenea, la Planul de investiții pentru Europa, în special la cel de al treilea pilon, care se axează pe îmbunătățirea mediului de afaceri în Europa, prin eliminarea barierelor în materie de reglementare din calea investițiilor, atât la nivel național, cât și la nivelul UE; în plus, aceasta va contribui la piețele de capital ale Uniunii²² prin faptul că va oferi un spor de claritate, relevanță și eficacitate cadrului legal privind societățile comerciale, pentru a stimula investițiile în Europa.

În același timp, această inițiativă este coerentă și cu obiectivul de a crea o uniune economică mai aprofundată și mai echitabilă și cu Pilonul european al drepturilor sociale, în special cu cel de al 8-lea principiu, care stabilește o serie de principii și drepturi esențiale în sprijinul echității și bunei funcționări a piețelor muncii și a sistemelor de asistență socială²³. Mai exact, prin sporirea gradului de transparență pentru părțile interesate, în special pentru angajați, inițiativa va contribui în mod direct la principiul conform căruia angajații sau reprezentanții acestora au dreptul de a fi informați și consultați în timp util cu privire la chestiuni relevante pentru ei, în special cu privire la transferul, restructurarea și fuziunea întreprinderilor și la concedierile colective.

Prezenta inițiativă este în concordanță cu obiectivul de a crea un sistem de impozitare a societăților echitabil și eficient în Uniunea Europeană²⁴. În ultimii ani, Consiliul a adoptat o serie de măsuri de contracarare a evitării obligațiilor fiscale. Directiva (UE) 2015/2376 a Consiliului²⁵ prevede schimbul automat și obligatoriu de informații între statele membre privind deciziile fiscale în avans și acordurile prealabile privind prețul de transfer. În plus, Directiva (UE) 2016/881 a Consiliului²⁶ prevede schimbul automat și obligatoriu de informații privind raportarea pentru fiecare țară de către întreprinderile multinaționale. Directiva (UE) 2016/1164²⁷ a Consiliului stabilește norme împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne, în special norme privind impozitarea la ieșire pentru a preveni evitarea obligațiilor fiscale de către societăți atunci când transferă active. La 13 martie 2018 s-a ajuns la un acord politic în cadrul Consiliului privind Propunerea Comisiei²⁸ de directivă privind informațiile obligatorii pe care

²¹ COM(2015) 550 final. Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor, Ameliorarea pieței unice: mai multe oportunități pentru cetățeni și pentru întreprinderi.

²² COM(2015) 468 final. Comunicare a Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor: Plan de acțiune privind edificarea unei uniuni a piețelor de capital.

²³ C(2017) 2600 final. Recomandarea Comisiei de instituire a Pilonului european al drepturilor sociale.

²⁴ COM(2015) 302 final. Un sistem de impozitare a întreprinderilor echitabil și eficient în Uniunea Europeană: 5 domenii-cheie.

²⁵ Directiva (UE) 2015/2376 a Consiliului din 8 decembrie 2015 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de informații în domeniul fiscal (JO L 332, 18.12.2015, p. 1).

²⁶ Directiva (UE) 2016/881 a Consiliului din 25 mai 2016 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de informații în domeniul fiscal (JO L 146, 3.6.2016, p. 8).

²⁷ Directiva (UE) 2016/1164 a Consiliului din 12 iulie 2016 de stabilire a normelor împotriva practicilor de evitare a obligațiilor fiscale care au incidență directă asupra funcționării pieței interne (JO L 193, 19.7.2016, p. 1).

²⁸ COM(2017) 335 final.

trebuie să le ofere intermediarii în ceea ce privește schemele de planificare fiscală, care ar urma să fie adoptată în curând.

În special, sporirea accesibilității transfrontaliere a informațiilor privind societățile comerciale va contribui la asigurarea unei impozitări corecte acolo unde sunt generate profituri. Garanțiile împotriva abuzurilor de proceduri de transformare și divizare prin care se creează aranjamente artificiale pentru obținerea de avantaje fiscale necuvenite vor contribui la eforturile UE de a combate evaziunea fiscală și evitarea obligațiilor fiscale.

Prin faptul că include norme mai clare și mai armonizate de protecție a acționarilor societăților comerciale și de sporire a verificării legalității transformărilor transfrontaliere, inițiativa de față reprezintă și un pas în plus în eforturile de atenuare a riscurilor prezentate de organizațiile criminale la adresa instituirii de entități legale, cum ar fi societățile comerciale, și derulării de activități economice. Aceste riscuri au fost subliniate în Raportul Comisiei referitor la evaluarea riscurilor privind spălarea banilor și finanțarea terorismului care afectează piața internă și sunt legate de activități transfrontaliere, publicat la 26 iunie 2017²⁹. În acest raport, Comisia a evocat vulnerabilitatea structurilor corporative, cum ar fi societățile comerciale, la riscul de infiltrare de către organizațiile criminale sau grupurile teroriste. Prezenta inițiativă va completa normele ambițioase deja în vigoare din cadrul Directivei (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, în temeiul cărora structurile corporative sunt obligate să ofere informații privind beneficiarii reali ai acestora entităților responsabile de aplicarea cerințelor în materie de combatere a spălării banilor și a terorismului³⁰.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

Temeiul juridic

Propunerea se întemeiază pe articolul 50 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), care reprezintă temeiul juridic pentru competența UE de a acționa în domeniul dreptului societăților comerciale. În special, articolul 50 alineatul (2) litera (f) prevede eliminarea treptată a restricțiilor privind libertatea de stabilire, iar articolul 50 alineatul (2) litera (g) prevede măsuri de coordonare privind protecția intereselor asociaților și ale altor părți interesate.

Subsidiaritate (pentru competență neexclusivă)

Există o valoare adăugată clară în abordarea problemelor mai degrabă la nivelul UE, decât prin acțiunea individuală a statelor membre. Principalele dificultăți întâmpinate în realizarea de **transformări și divizări transfrontaliere** sunt cauzate de existența unor norme de procedură naționale și a unor norme referitoare la protecția creditorilor, angajaților (inclusiv participarea angajaților) și acționarilor minoritari care sunt divergente, contradictorii sau se suprapun, precum și de neutilizarea interconectării registrelor comerțului. Principalele ineficiențe în funcționarea **normelor existente privind fuziunile transfrontaliere** sunt cauzate în principal de existența de norme referitoare la protecția creditorilor și a acționarilor

²⁹ COM(2017) 340 final.

³⁰ În plus, informațiile privind beneficiarii reali trebuie înscrise într-un registru central național.

minoritari care sunt divergente, contradictorii sau se suprapun, de neutilizarea interconectării registrelor comerțului sau de alte incoerențe sau situații de insecuritate juridică generate de norme diferite din state membre, cum ar fi cele din domeniul contabil. Aceste probleme necesită, prin însăși natura lor, o acțiune la nivelul UE. Acțiunea individuală a statelor membre nu ar putea elimina în mod satisfăcător dificultățile din calea unei funcționări mai eficace a operațiunilor transfrontaliere, deoarece normele și procedurile naționale ar trebui să fie compatibile pentru a funcționa într-o situație transfrontalieră și a consolida operațiunile transfrontaliere. Aceste bariere nu pot fi eliminate numai prin aplicarea directă a articolului 49 din TFUE, întrucât acest lucru ar implica o abordare de la caz la caz prin proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva statelor membre vizate și întrucât eliminarea multor bariere necesită o coordonare prealabilă a sistemelor juridice naționale, inclusiv instituirea unei cooperări administrative.

Prin urmare, se pare că, în lipsa unei acțiuni la nivelul UE, ar rămâne disponibile doar soluții naționale nearmonizate, astfel încât societățile comerciale, în special IMM-urile, ar continua să se confrunte cu regimuri naționale divergente, ceea ce ar îngreuna exercitarea efectivă a libertății de stabilire, nu ar asigura o protecție adecvată părților interesate și ar presupune anumite costuri pentru societăți, în special, dar și pentru părțile interesate, cum ar fi angajații, creditorii sau acționarii minoritari.

Întrucât nivelurile de protecție instituite prin norme de fond în beneficiul angajaților, al acționarilor minoritari și al creditorilor ar continua să fie stabilite la nivel național, ar trebui să se prevadă la nivelul UE un cadru procedural pentru exercitarea acestor norme în cazul operațiunilor transfrontaliere, în vederea asigurării securității juridice și a eficacității unei astfel de protecții.

Având în vedere cele de mai sus, intervenția precis orientată a UE este conformă cu principiul subsidiarității.

Proportionalitate

În ceea ce privește principiul proporționalității, propunerea pare să fie potrivită pentru realizarea obiectivelor de a avea norme clare și adecvate pentru societățile comerciale și, de asemenea, oferă protecție părților interesate, așa cum se precizează în evaluarea impactului. Evaluarea impactului explică costurile și beneficiile opțiunilor avute în vedere pentru întreprinderi, părțile interesate și statele membre, ținând seama de toate elementele necesare, inclusiv de beneficiile societale și de fezabilitatea politică. De exemplu, se estimează că procedura propusă de transformare transfrontalieră va genera economii în materie de costuri de 12 000 - 19 000 EUR pe operațiune și că societățile comerciale care funcționează pe piața internă ar putea economisi în total între 176 și 280 de milioane EUR într-o perioadă de 5 ani.

Se pare că acțiunile propuse nu depășesc ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor și că efectele pozitive ale măsurilor propuse depășesc posibilele efecte negative (secțiunea 6.3 din evaluarea impactului).

Alegerea instrumentului

Temeiul juridic pentru operațiunile din domeniul dreptului societăților comerciale este articolul 50 din TFUE, care prevede că Parlamentul European și Consiliul trebuie să acționeze prin intermediul directivelor. Directiva (UE) 2017/1132 reglementează dreptul societăților comerciale la nivelul UE. Din motive de coeziune și coerență a dreptului european al societăților comerciale, prezenta propunere va modifica directiva respectivă și va adăuga prevederi noi.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

Evaluări *ex post*/verificări ale adecvării legislației existente

Propunerea introduce un nou cadru legal pentru o procedură în cazul transformărilor și divizărilor transfrontaliere ale societăților cu răspundere până la concurența capitalului social subscris.

Evaluarea *ex post*³¹ a actualei Directive privind fuziunile transfrontaliere³² a fost efectuată pe baza criteriilor de evaluare, în concordanță cu cerințele privind o mai bună legiferare. Principalele documente de care s-a ținut seama la evaluare au fost studiul *The Application of the Cross-Border Mergers Directive* (Aplicarea Directivei privind fuziunile transfrontaliere), realizat de un contractant extern pentru Comisie³³, alte studii³⁴ și două consultări publice (2015 și 2017) care au colectat opiniile părților interesate cu privire la modul de funcționare a fuziunilor transfrontaliere.

Analiza a avut drept rezultat o evaluare generală pozitivă a Directivei privind fuziunile transfrontaliere în ceea ce privește eficacitatea, eficiența, relevanța, coerența și valoarea adăugată europeană. În general, Directiva privind fuziunile transfrontaliere a generat o intensificare semnificativă a fuziunilor transfrontaliere, în concordanță cu obiectivul său de a facilita fuziunile transfrontaliere și de a spori oportunitățile oferite de piața internă.

Cu toate acestea, în ciuda evaluării în general pozitive, au fost identificate anumite probleme care împiedică eficacitatea și eficiența deplină a directivei. Principalele obstacole se referă la lipsa de armonizare a normelor de fond, în special a celor privind protecția creditorilor și a acționarilor minoritari, precum și lipsa unei proceduri accelerate (adică simplificate) în directivă. Utilizarea mai frecventă a interconectării registrelor comerțului ar putea spori sinergiile și, astfel, coerența cu alte acte legislative din domeniul dreptului societăților comerciale.

Prezenta propunere este coerentă cu evaluarea și urmărește să remedieze principalele deficiențe existente ale normelor privind fuziunile transfrontaliere identificate în evaluare.

³¹ Anexa 5 la evaluarea impactului care însoțește prezenta propunere.

³² Directiva 2005/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind fuziunile transfrontaliere ale societăților comerciale pe acțiuni (JO L 310, 25.11.2005, p. 1); înlocuită de Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale (codificare) (JO L 169, 30.6.2017, p. 46).

³³ Bech-Bruun/Lexidale, *Study on the application of the cross-border mergers directive* (Studiu privind aplicarea Directivei privind fuziunile transfrontaliere), (septembrie 2013) http://ec.europa.eu/internal_market/company/docs/mergers/131007_study-cross-border-merger-directive_en.pdf.

³⁴ Schmidt, *Cross-border mergers and divisions, transfers of seat: Is there a need to legislate?* (Fuziunile, divizările și transferurile de sediu transfrontaliere: este necesară legiferarea?). Studiu pentru Comisia JURI, iunie 2016. Reynolds/Scherrer/Truli, *Ex-post analysis of the EU framework in the area of cross-border mergers and divisions* (Analiză *ex post* a cadrului UE în domeniul fuziunilor și divizărilor transfrontaliere), Studiu pentru Parlamentul European, decembrie 2016.

Consultări cu părțile interesate

Comisia a implicat în mod activ părțile interesate și a desfășurat ample consultări pe parcursul întregului proces de evaluare a impactului. Consultările au constat în derularea unei consultări publice online, organizarea de întâlniri cu părțile interesate, inclusiv a unor discuții cu experții statelor membre, precum și în efectuarea mai multor studii. Informațiile colectate prin aceste mijloace au fost folosite pentru redactarea propunerii.

În 2012, Comisia a efectuat o consultare publică pentru a evalua principalele puncte de vedere ale părților interesate cu privire la dreptul european al societăților comerciale și a stabili prioritățile viitoare în această materie. S-au primit 496 de răspunsuri de la o paletă largă de părți interesate, cum ar fi autorități publice, syndicate, societatea civilă, federații patronale, profesii liberale, investitori, universități, grupuri de reflecție, consultanți și persoane fizice. Marea majoritate a părților interesate s-a concentrat pe îmbunătățirea mediului de afaceri și pe încurajarea mobilității transfrontaliere. De asemenea, s-a pus accentul pe îmbunătățirea protecției creditorilor, a acționarilor și a angajaților în situații transfrontaliere, precum și pe facilitarea creării de întreprinderi și încurajarea concurenței din perspectiva reglementării.

În 2013 s-a lansat o consultare publică online mai detaliată cu privire la transferurile transfrontaliere ale sediilor sociale ale societăților, cu scopul de a obține informații mai detaliate cu privire la costurile suportate de societățile care își transferă sediul social în străinătate și la beneficiile pe care le-ar putea aduce o acțiune a UE în acest sens. În total s-au primit 86 de răspunsuri de la autorități publice, syndicate, societatea civilă, societăți comerciale, organizații patronale, persoane fizice și universități, ceea ce a permis o reprezentare largă a societății. Răspunsurile au venit din 20 de state membre ale UE, dar și din afara UE. S-a constatat că majoritatea respondenților, care ar lua în considerare posibilitatea de a-și transfera societățile transfrontalier, ar sprijini introducerea unei proceduri de transformare. Printre motivele invocate de respondenți pentru a-și justifica răspunsul afirmativ se numără avantajele economice, economiile de costuri pentru piața internă și posibilitățile mai ample pentru IMM-uri de a efectua transferuri transfrontaliere. În plus, o majoritate de 43 % din respondenți a considerat că jurisprudența CJUE nu oferă suficientă claritate în acest domeniu.

În 2015 s-a lansat o nouă consultare publică privind fuziunile și divizările transfrontaliere. S-au primit 151 de răspunsuri³⁵. În ceea ce privește divizările transfrontaliere, introducerea unei noi proceduri a fost salutăată de către respondenți deoarece majoritatea participanților au identificat protecția creditorilor, a acționarilor minoritari și a drepturilor angajaților ca fiind principalele chestiuni care trebuie abordate. Aproximativ 72 % din respondenții care și-au exprimat o opinie au considerat că armonizarea cerințelor legale privind divizările transfrontaliere ar ajuta întreprinderile și ar facilita activitățile transfrontaliere prin reducerea costurilor direct legate de divizarea transfrontalieră. Aspectele procedurale, precum și protecția părților interesate au fost identificate ca fiind elementele-cheie care ar trebui

³⁵ Schmidt, *Cross-border mergers and divisions, transfers of seat: Is there a need to legislate?* (Fuziunile, divizările și transferurile de sediu transfrontaliere: este necesară legiferarea?). Studiu pentru Comisia JURI, iunie 2016. Reynolds/Scherrer/Truli, *Ex-post analysis of the EU framework in the area of cross-border mergers and divisions* (Analiză ex post a cadrului UE în domeniul fuziunilor și divizărilor transfrontaliere), Studiu pentru Parlamentul European, decembrie 2016.

abordate. În plus, 68 % din respondenți au invocat insecuritatea juridică generată de lipsa de reguli la nivelul UE ca fiind principalul obstacol în calea finalizării unei divizări transfrontaliere și 51 % din respondenți au invocat durata și complexitatea procedurilor actuale ca fiind deosebit de problematice. În ceea ce privește fuziunile transfrontaliere, 88 % din respondenți s-au declarat în favoarea armonizării protecției creditorilor - dintre care 75 % au fost în favoarea unei armonizări depline. Marea majoritate a acestora au considerat că o garanție ar fi cea mai bună formă de protecție și că ar trebui armonizată data de la care începe perioada de protecție a creditorilor. În plus, în ceea ce privește protecția acționarilor minoritari, o majoritate de 66 % s-a exprimat în favoarea armonizării, iar 71 % din acest procent - în favoarea unei armonizări maxime. 70 % din cei care preferă o armonizare deplină au considerat că acționarilor minoritari ar trebui să li se acorde un drept de ieșire în schimbul unei compensații bănești adecvate. În plus, 62 % dintre respondenți au salutat introducerea unei proceduri accelerate.

Cea mai recentă consultare publică privind dreptul societăților comerciale a fost lansată în 2017. Aceasta s-a derulat în perioada 10 mai - 6 august 2017 și în cadrul său s-au primit 207 răspunsuri. Având în vedere viitoarea inițiativă, Comisia a solicitat răspunsuri la întrebări detaliate cu privire la deficiențele cadrului legal al UE și la materiile pe care respondenții le consideră prioritare.

Rezultatele consultării au arătat un sprijin larg pentru transformările transfrontaliere din partea statelor membre și a părților interesate, întrucât aproximativ 85 % din toți respondenții au fost de părere că ar trebui să existe un instrument UE în această materie. În ceea ce privește defalcările pe părți interesate, toate autoritățile publice au fost de acord că lipsa unor norme procedurale pentru transformări constituie, într-adevăr, obstacole pe piața internă și că UE ar trebui să găsească soluții la această problemă. Mai multe autorități au declarat că sunt mai preocupate de chestiunea sediului decât de mecanismele de protecție a părților interesate și au afirmat că ar sprijini o inițiativă privind transformarea în măsura în care societățile ar urma să își poată muta sediul real în scopuri exclusiv economice, și nu să transfere societăți de tip „cutie poștală” în scopuri frauduloase.

Grupurile de întreprinderi au sprijinit introducerea unei proceduri de transformare într-un procent similar cu cel al autorităților publice. Aproximativ 44 % din grupurile de întreprinderi au considerat acest aspect ca o prioritate absolută a UE, 22 % o prioritate și 22 % o prioritate scăzută. Sindicatele și notarii și-au exprimat un sprijin moderat pentru adoptarea de norme noi de procedură referitoare la transformare (74 % și, respectiv, 79 % considerându-le prioritate scăzută pentru UE). Atât sindicatele, cât și CNUE (organismul de reprezentare a notarilor) au dorit să sublinieze că societăților comerciale ar trebui să li se permită să își transfere sediul social dacă acesta este dublat de transferul sediului real, iar sindicatele au subliniat și necesitatea unui instrument orizontal referitor la drepturile la informare, la consultare și la participare ale angajaților. Mediul universitar a fost, de asemenea, în general, în favoarea introducerii unei proceduri de transformare. Anumiți reprezentanți ai mediului academic au susținut că statele membre ar trebui să își poată stabili propriile cerințe pentru recunoașterea operațiunii în temeiul legislației lor și că impunerea sau nu a cerinței transferării sediului real ar trebui, de asemenea, să fie lăsată la latitudinea statelor membre. S-a mai susținut și că digitizarea ar trebui să fie utilizată cât mai mult posibil (de exemplu, pentru publicarea de informații și comunicarea dintre registrele comerțului). Alți respondenți au sugerat că un stat membru ar trebui să aibă posibilitatea de a bloca o transformare doar în circumstanțe cu totul excepționale, din motive de interes public.

În ceea ce privește fuziunile transfrontaliere, la fel ca în cazul consultării publice din 2015, majoritatea părților interesate care au răspuns la consultarea din 2017 au identificat aceleași aspecte ca fiind problematice: protecția drepturilor creditorilor, ale acționarilor minoritari și ale angajaților.

Majoritatea autorităților publice naționale care au răspuns la consultarea din 2017 au fost de părere că există probleme în ceea ce privește actualele norme privind fuziunile transfrontaliere și că aceste probleme ar putea constitui obstacole în calea bunei funcționări a pieței interne, dar într-o măsură diferită. Au existat reacții diferite cu privire la gradul de prioritate care trebuie acordat unei acțiuni a UE care să modifice normele existente. În ceea ce privește garanțiile, toate autoritățile publice naționale care au răspuns au fost de părere că ar trebui avute în vedere măsuri de protecție a creditorilor, în timp ce 70 % au fost de părere că ar trebui avute în vedere și măsuri de protecție a acționarilor minoritari. 80 % din respondenți au considerat că este important să se armonizeze aspectele procedurale și materiale de protecție a creditorilor și 50 % au considerat important ca acționarii minoritari să poată să blocheze fuziunea și să se opună schimbului de acțiuni.

De asemenea, organizațiile patronale care au răspuns la consultarea din 2017 au fost de acord, în mare, cu necesitatea de a modifica Directiva privind fuziunile transfrontaliere. Observațiile formulate de organizațiile patronale au vizat simplificarea normelor (o procedură accelerată), norme armonizate pentru protecția creditorilor și a acționarilor minoritari, norme simplificate pentru protecția angajaților și eliminarea cerinței referitoare la semnarea procedurilor de fuziune de notarii publici, cum este cazul în anumite state membre.

Similar, sindicatele au fost de asemenea receptive la modificarea normelor privind fuziunile transfrontaliere. Acestea au pus însă accentul pe consolidarea protecției angajaților prin consolidarea drepturilor la informare, la consultare și la participare. Pe de altă parte, notarii au fost de părere, într-o majoritate covârșitoare, că directiva existentă funcționează foarte bine și că nu este necesară o nouă măsură a UE în acest domeniu.

În ceea ce privește divizările transfrontaliere, toate autoritățile publice care au răspuns la consultarea publică au fost în favoarea unor noi norme în acest domeniu, în timp ce 40 % au considerat această inițiativă o prioritate absolută a UE.

Organizațiile patronale s-au exprimat ferm în favoarea noilor norme, 44 % considerându-le o prioritate absolută, iar 26 % - o prioritate. Notarii și-a exprimat un sprijin moderat pentru o nouă inițiativă. Sindicatele au fost extrem de sceptice în ceea ce privește divizările din cauza riscurilor pentru angajați, dar au susținut că, în cazul în care statele membre ar decide în mod favorabil cu privire la divizări, regulile cu privire la informarea și consultarea angajaților ar trebui să fie consolidate.

Ca o observație generală, marea majoritate a respondenților care s-au pronunțat în favoarea unei noi proceduri pentru divizările transfrontaliere au susținut că procedura ar trebui să urmărească îndeaproape procedura prevăzută în Directiva existentă privind fuziunile transfrontaliere.

Opiniile părților interesate au fost colectate și cu ocazia unei serii de reuniuni. Procesul de consultare privind pachetul privind dreptul societăților comerciale în cadrul Grupului de experți în materia dreptului societăților comerciale (CLEG) a început în 2012. În perioada 2012-2014, reuniunile CLEG s-au axat pe Planul de acțiune din 2012 privind dreptul societăților comerciale și guvernanta corporativă, iar în perioada 2015-2016, reuniunile s-au concentrat pe elementele legate de digitizare. În 2017, au avut loc trei reuniuni ale CLEG, în cadrul cărora s-au discutat concret aspecte relevante pentru pachetul privind legea societăților comerciale (și anume digitizarea, fuziunile, divizările și transformările transfrontaliere). În

cadrul acestor reuniuni, Comisia a invitat experții statelor membre să își exprime opiniile cu privire la chestiuni specifice.

În 2017, Comisia a invitat la reuniunile CLEG nu doar experți din statele membre, ci și reprezentanți ai principalelor categorii de părți interesate care s-au conturat în urma consultărilor publice din 2013, 2015 și 2017. Părțile interesate au reprezentat mediul de afaceri, angajații și profesiile juridice. Acestea au subliniat necesitatea de a facilita operațiunile transfrontaliere, dar și de a proteja interesele membrilor societăților comerciale, ale angajaților și ale creditorilor prin intermediul unor garanții adecvate. În general, s-a exprimat un sprijin larg pentru inițiativa privind transformările transfrontaliere cu condiția instituirii unor garanții suficiente. În ceea ce privește fuziunile, în general reprezentanții statelor membre și-au arătat sprijinul în favoarea inițiativei, dar au indicat că pentru a ajunge la soluții concrete sunt necesare dezbateri mai aprofundate. Deși nu au existat grupuri de părți interesate care să fie împotriva revizuirii normelor privind fuziunile transfrontaliere, opiniile au diferit în ceea ce privește gradul de prioritate al acestora. În ceea ce privește divizările transfrontaliere, în general reprezentanții statelor membre și-au arătat sprijinul în favoarea inițiativei, deși a reieșit că anumite soluții, mai ales provenind din tradițiile juridice diferite, rămân a fi discutate. A existat un sentiment general în rândul tuturor părților interesate, cu excepția sindicatelor, că ar fi foarte utilă o nouă procedură pentru divizările transfrontaliere, care să urmărească îndeaproape normele din Directiva privind fuziunile transfrontaliere actualmente în vigoare.

În plus față de reuniunile CLEG, s-au colectat informații de la părțile interesate și în cadrul unor reuniuni bilaterale. În cadrul acestor reuniuni, reprezentanții sindicatelor au subliniat importanța păstrării drepturilor la participare ale angajaților și că societățile comerciale ar trebui să se mute numai în scopuri reale, evitându-se înființarea de societăți de tip „cutie poștală” prin operațiuni transfrontaliere. Reprezentanții organizațiilor patronale și-au manifestat un sprijin important pentru inițiativa privind facilitarea mobilității societăților comerciale.

Propunerea abordează cele mai importante probleme identificate de părțile interesate. Cu toate acestea, având în vedere faptul că părțile interesate au puncte de vedere diferite cu privire la modul în care ar trebui abordate aceste aspecte, propunerea urmărește să stabilească un echilibru just între aceste opinii.

Obținerea și utilizarea expertizei

În scopul de a contribui la activitatea Comisiei pe teme legate de dreptul societăților comerciale, în mai 2014 a fost înființat Grupul informal de experți în dreptul societăților comerciale. Acest grup de experți este format din cadre universitare și practicieni în domeniul dreptului societăților comerciale cu înaltă calificare și experiență, din mai multe state membre.

De asemenea, Comisia a utilizat rezultatele unui studiu efectuat în 2017, care a analizat întrebări specifice cu privire la transferurile transfrontaliere ale sediilor sociale și la divizările transfrontaliere ale societăților comerciale. De asemenea, Comisia a colectat feedback de la experți cu ocazia mai multor conferințe, cum ar fi A 21-a conferință privind dreptul european al societăților comerciale și guvernanta corporativă, septembrie 2017, Tallinn, Estonia: *Crossing Borders, Digitally* (Facilitarea activităților transfrontaliere prin mijloace digitale) și Conferința anuală privind dreptul european al societăților comerciale și guvernanta corporativă, octombrie 2017, Trier, Germania.

Evaluarea impactului

Raportul privind evaluarea impactului, care cuprinde aspecte privind digitizarea, operațiunile transfrontaliere și normele în materie de conflict de legi, a fost examinat de Comitetul de analiză a reglementării la data de 11 octombrie 2017³⁶. La 13 octombrie 2017 Comitetului de analiză a reglementării a emis un aviz negativ. Recomandările prezentate au fost luate în considerare în versiunea revizuită a evaluării impactului, care a fost prezentată Consiliului la 20 octombrie 2017. Comitetul a emis un aviz pozitiv cu rezerve la 7 noiembrie 2017.

În ceea ce privește **domeniul de aplicare**, care ar urma să stabilească tipurile de societăți comerciale care ar putea beneficia de normele și procedurile armonizate privind transformările și divizările transfrontaliere și de normele modificate privind fuziunile transfrontaliere, în evaluarea impactului se explică motivul pentru care domeniul de aplicare al normelor existente privind fuziunile transfrontaliere (care se referă la societățile cu răspundere până la concurența capitalului social subscris) reprezintă cea mai eficace soluție pentru toate operațiunile transfrontaliere, în ciuda unor solicitări ca acesta să fie extins astfel încât să includă parteneriatele și cooperativele. Acest lucru se datorează faptului că datele existente arată o utilizare foarte limitată a normelor privind fuziunile transfrontaliere de către alte entități decât societățile cu răspundere până la concurența capitalului social subscris. 66 % din societățile absorbante și 70 % din societățile implicate în fuziuni transfrontaliere sunt societăți cu răspundere limitată, iar 32 % din societățile absorbante și 28 % din societățile implicate în fuziuni transfrontaliere sunt societăți pe acțiuni³⁷. În plus, extinderea domeniului de aplicare ar duce la potențiale dificultăți practice legate de dreptul UE al societăților comerciale și de normele de contabilitate care se aplică doar societăților cu răspundere până la concurența capitalului social subscris.

În ceea ce privește **introducerea de noi norme procedurale pentru transformările și divizările transfrontaliere**, evaluarea impactului a comparat opțiunea 0 (scenariul de referință) - de a nu exista niciun fel de norme procedurale pentru transformările și divizările transfrontaliere - cu opțiunea 1, în care ar urma să se introducă proceduri armonizate la nivelul UE pentru a permite societăților comerciale să efectueze direct transformări și divizări transfrontaliere. Lipsa de norme procedurale face foarte dificilă, dacă nu chiar imposibilă, efectuarea de transformări și divizări transfrontaliere. Există proceduri naționale de transformare și divizare transfrontalieră, dar într-un număr limitat de state membre și, adeseori, acestea nu sunt aliniate. Prin urmare, societățile comerciale trebuie să se bazeze pe proceduri indirecte costisitoare, pe aplicarea prin analogie a Directivei privind fuziunile transfrontaliere și pe jurisprudența CJUE, în cazul în care practicienii din domeniul dreptului și registrele comerțului au cunoștință de aceasta. Prin introducerea de noi norme procedurale pentru transformările și divizările transfrontaliere, s-ar oferi claritate și s-ar reduce semnificativ costurile pentru societățile care doresc să se transforme sau să se divizeze la nivel transfrontalier. De asemenea, s-ar asigura o anumită claritate pentru registrele naționale ale comerțului, care ar putea să facă în mod clar distincția între momentul în care o societate poate fi înscrisă în registrul comerțului din statul membru de destinație și radiată din registrul

³⁶ Evaluarea impactului și Avizul Comitetului de analiză a reglementării sunt disponibile la: <http://ec.europa.eu/transparency/regdoc/?fuseaction=ia&year=&serviceId=10226&s=Search&language=ro>

³⁷ Datele se referă la perioada 2008-2012, Bech-Bruun/Lexidale, 2013, p. 80.

comerțului din statul membru de plecare, evitându-se astfel situații precum cea din cauza Polbud³⁸.

În ceea ce privește **protecția acționarilor minoritari**, evaluarea impactului a comparat opțiunea 0 (scenariul de referință), ce constă în normele existente privind protecția acționarilor minoritari, cu opțiunile 1 și 2. Opțiunea 1 ar oferi reguli armonizate în cadrul pieței unice. Ar porni de la normele pentru fuziunile transfrontaliere, dar ar prevedea în plus norme armonizate. Opțiunea 2, cea preferată, ar prevedea aceleași norme armonizate ca în cazul opțiunii 1, dar statele membre ar urma să fie în măsură să prevadă garanții suplimentare. Această opțiune ar oferi cea mai adaptată protecție acționarilor minoritari. Deși opțiunea 2 ar putea implica unele costuri de conformare pentru societățile comerciale, ea ar reduce în mod semnificativ costurile și sarcinile administrative pentru acestea în comparație cu scenariul de referință și ar presupune mai multă certitudine juridică, o mai mică nevoie de consultanță juridică și, prin urmare, economii de costuri în comparație cu scenariul de bază. Opțiunea 2, cea preferată, oferă cel mai just echilibru între reducerea costurilor, un nivel ridicat de protecție și flexibilitate pentru statele membre.

În ceea ce privește **protecția creditorilor**, evaluarea impactului a comparat opțiunea 0 (scenariul de referință) - de a menține neschimbate regulile existente privind fuziunile transfrontaliere și de a nu prevedea norme UE privind protecția creditorilor în cazul transformărilor și divizărilor transfrontaliere - cu opțiunea 1, de a oferi norme armonizate pentru protejarea creditorilor, și cu opțiunea 2, care ar presupune aceleași norme armonizate ca opțiunea 1, dar statele membre ar urma să fie în măsură să prevadă garanții suplimentare. Opțiunea 2, cea preferată, ar oferi cel mai just echilibru între reducerea costurilor, un nivel ridicat de protecție și flexibilitate pentru statele membre. Atât opțiunea 1, cât și opțiunea 2 ar reduce în mod semnificativ costurile și sarcinile administrative pentru societățile comerciale în comparație cu scenariul de referință, deoarece normele armonizate privind protecția creditorilor ar oferi o mai mare securitate juridică și o mai mică nevoie de consultanță juridică pentru orice activitate transfrontalieră. Opțiunea 1 ar asigura cele mai mari economii pentru societățile comerciale, în timp ce este posibil ca economiile în opțiunea 2 să fie mai mici, deoarece statele membre ar putea oferi garanții suplimentare care ar putea fi costisitoare sau dificil de oferit pentru unele societăți comerciale (de exemplu, obligația de a oferi garanții tuturor creditorilor). În ceea ce privește protecția oferită creditorilor, opțiunea 2 ar oferi o protecție mai completă și mai precisă decât opțiunea 1, datorită posibilității acordate statelor membre de a evalua caracteristicile naționale specifice de protecție a creditorilor și de a introduce mai multe garanții.

În ceea ce privește **informarea, consultarea și participarea angajaților**, evaluarea impactului a comparat opțiunea 0 (scenariul de bază) - de aplicare a normelor existente privind participarea angajaților în cadrul Directivei privind fuziunile transfrontaliere - cu opțiunea 1, în care normele existente privind participarea angajaților în consiliile de administrație în cazul fuziunilor transfrontaliere s-ar aplica și în cazul transformărilor și divizărilor transfrontaliere, și cu opțiunea 2, care ar consta în modificări specifice ale normelor existente în materie de fuziuni transfrontaliere, prevăzându-se, în același timp, măsuri specifice pentru riscurile mai mari percepute în cazul angajaților implicați în divizări și transformări transfrontaliere. Opțiunea 2, cea preferată, este compusă din mai multe elemente

³⁸

Polbud-Wykonawstwo, C-106/16.

care, împreună, urmăresc să ofere protecția necesară pentru angajați. Garanțiile ar trebui să includă, în cazul tuturor operațiunilor transfrontaliere, un nou raport special întocmit de conducerea societății comerciale, în care să se descrie impactul fuziunii transfrontaliere asupra locurilor de muncă și asupra situației angajaților și o așa numită „regulă anti-abuz” timp de 3 ani după încheierea operațiunii transfrontaliere, potrivit căreia, în cazul unei operațiuni subsecvente interne sau transfrontaliere, societatea să nu poată aduce atingere sistemului de participare a angajaților. Regula se bazează pe normele existente privind fuziunile transfrontaliere, dar ar urma să fie adaptată astfel încât să acopere nu doar transformările, fuziunile sau divizările ulterioare la nivel național, ci și operațiunile transfrontaliere și interne. În plus, această opțiune ar introduce norme specifice în ceea ce privește negocierile în cazul divizărilor și transformărilor transfrontaliere. Evaluarea impactului a analizat costurile și beneficiile acestor modificări precis orientate și a concluzionat că eventualele costuri suplimentare de conformare pe care ar trebui să le suporte societățile comerciale pentru pregătirea raportului ar fi compensate de o mai mare protecție a angajaților și de beneficiile societale aferente.

În cele din urmă, evaluarea impactului a examinat, de asemenea, modul de abordare a riscurilor de abuz, inclusiv proliferarea societăților de tip „cutii poștale” în scopuri abuzive, cum ar fi evitarea standardelor de muncă sau sustragerea de la plata contribuțiilor sociale, precum și planificarea fiscală agresivă. Pe parcursul consultărilor publice, unele părți interesate, în special sindicatele, au solicitat o soluție care să garanteze că societatea comercială care se transformă transfrontalier își transferă sediul social împreună cu sediul central în statul membru de destinație. Cu toate acestea, în recenta hotărâre a Curții în cauza Polbud, care a fost pronunțată după închiderea consultării publice, se prevede că libertatea de stabilire se aplică și în cazurile în care se mută în alt stat membru numai sediul social. Prin urmare, o astfel de soluție nu poate fi avută în vedere. Prin urmare, evaluarea impactului a comparat opțiunea 0 (scenariul de referință) - de a nu exista niciun fel de norme armonizate - cu opțiunea 1, care ar introduce norme și proceduri conform cărora statele membre ar trebui să evalueze de la caz la caz dacă transformarea transfrontalieră în discuție constituie un aranjament artificial în vederea obținerii unor avantaje fiscale necuvenite sau a prejudicierii în mod nejustificat a drepturilor angajaților, ale acționarilor minoritari și ale creditorilor. Opțiunea 1, cea preferată, ar contribui în mod direct la combaterea situațiilor în care normele sunt eludate și, prin urmare, a utilizării abuzive sau frauduloase a societăților de tip „cutie poștală”. În comparație cu scenariul de referință, opțiunea 1 ar reprezenta o parte a procedurii prin care s-ar permite societăților transformarea transfrontalieră și astfel costurile de conformare suplimentare nu ar fi specifice evaluării unui posibil aranjament artificial. În ceea ce privește statele membre, acestea ar trebui să transpună și să pună în aplicare aceste norme, ceea ce ar presupune unele costuri administrative și organizaționale. Opțiunea 1 ar conduce la o protecție sporită a părților interesate. Părțile interesate ar putea să își prezinte opiniile pe tot parcursul procedurii și, în cele din urmă, să fie protejate de situațiile în care societățile frauduloase ar încerca să eludeze normele.

De asemenea, evaluarea impactului a analizat opțiunile referitoare la normele privind conflictul de legi. Opțiunea preferată în acest sens a fost un instrument care armonizează normele relevante, în special în ceea ce privește factorul de legătură, pe baza locului de constituire a societății comerciale, cu norme specifice suplimentare, care indică legea sediului real și care se referă numai la societățile cu sediul în UE. Având în vedere că situațiile în care este nevoie de norme foarte clare, și anume cazurile specifice privind legea aplicabilă societăților cu răspundere până la concurența capitalului social subscris în situații transfrontaliere, vor fi abordate în legislația propusă privind transformările, fuziunile și divizările transfrontaliere, s-a decis să nu se propună un act legislativ specific privind conflictul de legi în acest moment.

Adecvarea reglementărilor și simplificarea

Se preconizează că propunerea va aduce beneficii considerabile în materie de simplificare societăților comerciale pe piața unică, prin facilitarea mobilității transfrontaliere a acestora.

Crearea unui set complet de norme de reglementare a **transformărilor și divizărilor transfrontaliere** va contribui la raționalizarea și simplificarea procedurilor și la reducerea costurilor pentru societățile comerciale în ceea ce privește natura și conținutul documentelor care trebuie redactate, procedurile diferite și termenele aferente ori alte cerințe suplimentare. Normele propuse privind participarea angajaților și normele de protecție a membrilor și a creditorilor vor spori securitatea juridică și previzibilitatea acestor operațiuni. Se preconizează ca noile norme comune privind divizările și transformările transfrontaliere să genereze economii de 12 000 - 37 000 EUR (în cazul divizărilor) și de 12 000 - 19 000 EUR (în cazul transformărilor), în funcție de dimensiunea societății comerciale și de statul membru vizat.

Modificările propuse ale cadrului legal al UE existent în materie de **fuziuni transfrontaliere** va simplifica normele privind fuziunile transfrontaliere ale societăților și va reduce costurile și sarcinile administrative prin crearea unei proceduri comune noi și raționalizate. Normele propuse privind protecția membrilor și a creditorilor și normele privind informarea vor consolida securitatea juridică și previzibilitatea.

Reducerea costurilor și simplificările vor avea un impact pozitiv asupra microîntreprinderilor și întreprinderilor mici.

Schimbul de informații prevăzut în prezenta propunere va fi pus în aplicare prin intermediul sistemului existent de interconectare a registrelor centrale, ale comerțului și ale societăților (BRIS). Prin urmare, nu se anticipează nevoia unor evoluții IT.

Drepturile fundamentale

Normele propuse de această inițiativă asigură respectarea deplină a drepturilor și a principiilor consacrate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și contribuie la exercitarea câtorva dintre aceste drepturi. În special, obiectivul principal al acestei inițiative este de a facilita dreptul de stabilire în orice stat membru, astfel cum se prevede la articolul 15 alineatul (2) din cartă și de a asigura respectarea principiului nediscriminării pe motiv de cetățenie sau naționalitate [articolul 21 alineatul (2)]. Inițiativa urmărește să consolideze libertatea de a desfășura o activitate comercială în conformitate cu dreptul Uniunii și cu legislațiile și practicile naționale (articolul 16). Prin intermediul garanțiilor furnizate pentru acționari, inițiativa consolidează și dreptul de proprietate, prevăzut la articolul 17 din cartă. Cu toate că normele pe care le va include inițiativa vizează în principal societățile comerciale în cadrul materiei de drept aferente, aceasta va consolida, de asemenea, dreptul angajaților la informare și la consultare în cadrul întreprinderii (articolul 27 din cartă), oferind o mai mare transparență angajaților în cazul operațiunilor transfrontaliere ale societăților comerciale. Protecția datelor cu caracter personal va fi asigurată în conformitate cu articolul 8 din cartă.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Nu au fost identificate costuri majore. Propunerea ar urma să genereze, în primul rând, costuri pentru administrațiile naționale, prin introducerea de norme legislative la nivel național (pregătire, consultare, adoptare sau adaptarea celor existente), precum și prin introducerea de proceduri de control. În ceea ce privește transformările și divizările transfrontaliere, în statele membre în care nu există proceduri transfrontaliere, impactul ar urma să fie mai mare decât în

alte state membre, unde există și ar urma doar să fie adaptate. Nu există un impact asupra bugetului UE.

5. ALTE ELEMENTE

Planuri de punere în aplicare și măsuri de monitorizare, evaluare și raportare

Comisia va sprijini statele membre să transpună normele propuse și va monitoriza punerea în aplicare a acestora. În acest context, Comisia va colabora îndeaproape cu autoritățile naționale, de exemplu cu experți naționali în domeniul dreptului societăților comerciale în cadrul CLEG. În acest context, Comisia poate oferi asistență și orientări (de exemplu, prin organizarea de ateliere de punere în aplicare sau prin oferirea de consiliere bilaterală).

Monitorizarea va consta în analizarea tendințelor pe care le vor înregistra activitățile transfrontaliere ale societăților comerciale prin intermediul notificărilor referitoare la transformările, fuziunile și divizările transfrontaliere efectuate în sistemul de interconectare a registrelor comerțului (BRIS), al colectării cheltuielilor pentru transformările transfrontaliere, în măsura posibilităților, și al sondării gradului de satisfacție a părților interesate și a organizațiilor interesate în ceea ce privește protecția drepturilor lor în operațiunile transfrontaliere. Se va monitoriza, de asemenea, evoluția jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene în acest domeniu.

În vederea colectării contribuțiilor necesare din partea părților interesate, Comisia le poate trimite acestora chestionare sau poate organiza sondaje specifice.

Scopul ar trebui să fie evaluarea impactului măsurilor propuse și verificarea realizării obiectivelor. Evaluarea ar urma să fie efectuată de către Comisie, pe baza informațiilor culese în cursul exercițiului de monitorizare și pe baza informațiilor suplimentare colectate de la părțile interesate relevante, după caz. După ce se va dobândi suficientă experiență cu aplicarea propunerii se va redacta un raport de evaluare.

Furnizarea de informații pentru monitorizare și evaluare nu ar trebui să reprezinte o povară administrativă inutilă pentru părțile interesate.

Documente explicative (pentru directive)

Propunerea modifică Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale. Pentru a se asigura punerea în aplicare corespunzătoare a acestei directive complexe, va fi necesară prezentarea unui document explicativ, de exemplu sub formă de tabel de corespondență.

Explicarea detaliată a dispozițiilor specifice ale propunerii

Transformările transfrontaliere

Articolul 86a: descrie domeniul de aplicare al propunerii care stabilește un cadru juridic al UE de reglementare a transformărilor transfrontaliere ale societăților cu răspundere limitată și ale societăților pe acțiuni.

Articolul 86b: conține definiții. Definiția transformării transfrontaliere se bazează pe jurisprudența Curții de Justiție și presupune o schimbare a formei juridice a societății comerciale din statul membru de plecare într-o formă juridică prevăzută în statul membru de destinație.

Articolul 86c: prevede condițiile în care pot avea loc transformările transfrontaliere, verificarea acestora și legea aplicabilă. În special, se prevede interdicția ca societățile comerciale care fac obiectul unor proceduri de insolvență sau al unor proceduri similare să efectueze transformări transfrontaliere în temeiul prezentei directive. În plus, în conformitate cu principiul general conform căruia dreptul Uniunii nu poate fi invocat pentru a justifica abuzul de drept, astfel cum s-a stabilit în jurisprudența CJUE, nu se poate autoriza o transformare atunci când se determină, după examinarea corespunzătoare a cazului și având în vedere toate faptele și circumstanțele relevante, că aceasta constituie un aranjament artificial pentru a obține avantaje fiscale necuvenite sau pentru a prejudicia în mod nejustificat drepturile legale sau contractuale ale angajaților, ale creditorilor sau ale membrilor.

Articolul 86d: stabilește sfera minimă a informațiilor care urmează să fie furnizate în proiectul de transformare transfrontalieră, care va fi pus la dispoziția fiecărei persoane interesate de această operațiune. Proiectul va cuprinde informații cu privire la schimbarea formei societății, la societatea rezultată în urma transformării și la protecția oferită părților interesate relevante: în special acționarilor, creditorilor și angajaților. Acest articol subliniază importanța proiectului, dar și facilitează pe cât posibil redactarea acestuia, în sensul că oferă societăților posibilitatea de a-l întocmi, în plus față de limba sau limbile oficiale ale statelor membre în cauză, și în limba cel mai frecvent utilizată în tranzacțiile comerciale; statul membru poate stabili ce versiune lingvistică este cea determinantă în cazul unor diferențe între versiuni.

Articolul 86e: stabilește cerința privind întocmirea unui raport pentru acționari, în care să se explice în detaliu obiectivul transformării transfrontaliere a societății, planurile acesteia, precum și garanțiile pentru acționari. Raportul trebuie să includă în special impactul transformării asupra activității societății, a intereselor sale și asupra intereselor acționarilor și măsurile de protecție a acestora. Raportul ar trebui să fie pus și la dispoziția angajaților. În conformitate cu principiul proporționalității, se poate renunța la cerința întocmirii unui raport dacă toți membrii societății își exprimă acordul în acest sens.

Articolul 86f: prevede obligația ca societatea comercială care efectuează o transformare transfrontalieră să prezinte angajaților săi un raport privind aspectele esențiale ale operațiunii. În acest raport trebuie să se explice ce implicații are transformarea transfrontalieră pentru angajați. Acesta trebuie să fie pus la dispoziția reprezentanților angajaților sau a angajaților înșiși în cazul în care nu există astfel de reprezentanți. Dispoziția clarifică faptul că furnizarea raportului nu aduce atingere procedurii de informare și de consultare aplicabile care este prevăzută deja în *acquis*.

Articolul 86g: se referă la examinarea efectuată de un expert independent. Exactitatea informațiilor furnizate în proiectul de transformare transfrontalieră și în rapoartele organului de conducere sau administrativ fac obiectul evaluării de către un expert independent, numit de autoritatea competentă. Raportul include, de asemenea, toate informațiile relevante cu privire la societatea comercială și transformarea transfrontalieră avută în vedere, care îi permit autorității competente să evalueze, printre altele, dacă operațiunea constituie un aranjament artificial. Acest articol stabilește, de asemenea, procedura, calendarul și competențele expertului independent și include protecția informațiilor confidențiale. În conformitate cu principiul proporționalității, microîntreprinderile și întreprinderile mici sunt exceptate de la cerința întocmirii unui raport de către un expert independent.

Articolul 86h: stabilește normele privind comunicarea proiectului de transformare transfrontalieră și privind raportul întocmit de expertul independent, care ar trebui să fie pus la dispoziția publicului în mod gratuit. În același timp, comunicarea va include un anunț prin

care membrii, creditorii și angajații societății comerciale vor fi invitați să prezinte observații. Cerințele în materie de comunicare trebuie să garanteze un acces imediat la proiect pentru protecția părților interesate relevante. Acest articol stabilește principiul conform căruia proiectul trebuie comunicat în registrul comerțului ca punct comun de referință pentru părțile interesate. Statele membre pot permite unei societăți comerciale să publice proiectul pe site-ul său web, însă chiar și în acest caz, cele mai importante informații vor trebui totuși comunicate în registrul comerțului. Acest articol prevede posibilitatea ca statele membre să mențină alte obligații suplimentare în materie de publicare în jurnal oficial național și să perceapă taxe aferente. Pentru a facilita accesul la informațiile comunicate, proiectul de transformare transfrontalieră, anunțul și raportul expertului independent trebuie să fie accesibile publicului în mod gratuit. Taxele percepute pentru comunicare nu pot depăși costul administrativ al serviciului.

Articolul 86i: prevede cerința de aprobare a proiectului de transformare transfrontalieră de către adunarea generală. În cazul fuziunilor transfrontaliere există o cerință similară. Statele membre pot să prevadă cerința unei majorități calificate a voturilor exprimate pentru aprobarea proiectului; cu toate acestea, cerința privind majoritatea necesară nu poate fi mai strictă decât cea aplicabilă fuziunilor transfrontaliere.

Articolul 86j: prevede garanții pentru acționari și instituie un drept de ieșire al acționarilor care se opun transformării transfrontaliere. Acest lucru este valabil atât în cazul celor care nu au votat pentru transformarea transfrontalieră, cât și al celor care nu sunt de acord cu transformarea, dar nu au drept de vot. Societatea comercială, ceilalți acționari sau terți, la cererea membrilor în cauză, ar trebui să le achiziționeze acțiunile în schimbul unei compensații adecvate. În cazul în care acționarii consideră că nivelul compensației bănești oferite a fost stabilit în mod necorespunzător, aceștia au dreptul să îl conteste în fața instanțelor din statul membru de plecare.

Articolul 86k: prevede diferite garanții pentru creditori. Statele membre pot să prevadă obligația societății care face obiectul transformării de a da o declarație ca parte a proiectului de transformare transfrontalieră, în care să precizeze că respectiva operațiune nu îi va afecta capacitatea de a-și îndeplini obligațiile asumate față de terți și că, prin urmare, creditorii nu vor fi prejudiciați.

De asemenea, creditorii vor avea dreptul de a solicita autorității administrative sau judiciare competente să li se acorde o protecție adecvată. Autoritățile vor aplica prezumția relativă potrivit căreia creditorii nu sunt prejudiciați dacă un expert independent concluzionează în raportul său că nu există o probabilitate rezonabilă ca drepturile creditorilor să fie prejudiciate sau dacă societatea a oferit un drept la plată, fie din partea unei părți terțe garante fie din partea societății transformate care acoperă valoarea creanței în cauză, cu condiția ca executarea acestui drept să poată fi solicitată în fața aceleiași jurisdicții ca în cazul creanței inițiale. De asemenea, articolul clarifică faptul că dispozițiile privind protecția creditorilor nu trebuie să aducă atingere punerii în aplicare a legislației naționale în ceea ce privește efectuarea sau garantarea plăților datorate organismelor publice.

Articolul 86l: se referă la participarea angajaților în societatea comercială care efectuează o transformare, în cazul în care protecția oferită de drepturile de participare este pusă în pericol de această operațiune. În principiu, societatea va trebui să respecte normele aferente din statul membru de destinație, cu excepția cazului în care legislația națională a statului membru respectiv nu prevede același nivel de participare a angajaților în organele de conducere sau de supraveghere ale societății. Acest articol se aplică, de asemenea, în cazul în care numărul de

angajați depășește patru cincimi din pragul prevăzut în legislația națională din statul membru de plecare, ceea ce determină exercitarea dreptului de participare a angajaților în conformitate cu articolul 2 din Directiva 2001/86/CE, sau, indiferent de numărul de angajați, în cazul în care normele privind participarea angajaților din statul membru de destinație nu prevăd același nivel de participare. În acest caz, societatea comercială va trebui să inițieze negocieri cu angajații pentru a stabili participarea acestora. Negocierile vor fi obligatorii și vor trebui să aibă drept rezultat o modalitate ad-hoc de a reglementa participarea angajaților; în caz contrar, respectiv dacă nu se ajunge la niciun acord în termen de 6 luni, se vor aplica normele standard de participare a angajaților, astfel cum sunt stabilite în anexă [în special la litera (a) din partea 3 a anexei la Directiva 2001/86/CE]. În conformitate cu Directiva 2001/86/CE, negocierile trebuie să înceapă cât mai curând posibil după publicarea proiectului de transformare. Societatea va trebui să păstreze timp de cel puțin trei ani sfera materială a drepturilor de participare ale angajaților în cazul unor operațiuni subsecvente precum fuziunile, divizările sau transformările. Societatea comercială va avea obligația de a comunica angajaților săi rezultatele negocierilor.

Articolele 86m și 86n: reglementează evaluarea legalității transformărilor transfrontaliere de către autoritatea competentă din statul membru de plecare. Acest stat membru evaluează realizarea transformării transfrontaliere din perspectiva procedurii reglementate de dreptul său intern. Normele se bazează pe principiile corespunzătoare prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 2157/2001 pentru SE și pe normele privind fuziunile transfrontaliere.

Autoritatea competentă din statul membru de plecare efectuează o evaluare cu privire la derularea din punct de vedere formal a procedurii de către societatea comercială și, în plus, stabilește dacă transformarea avută în vedere nu constituie un aranjament artificial, astfel cum se menționează anterior. În cazul în care autoritatea are temeri serioase că transformarea transfrontalieră poate constitui un aranjament artificial, aceasta poate efectua o evaluare aprofundată.

Articolul 86o stabilește dispoziții legate de controlul judiciar al deciziilor luate de către autoritatea națională competentă în ceea ce privește eliberarea sau refuzul de a elibera certificatul prealabil transformării. Tot la acest articol se prevede și disponibilitatea unor astfel de decizii prin sistemul de interconectare și transmiterea certificatului prealabil transformării în statul membru de destinație prin mijloace digitale de comunicare.

Articolul 86p reglementează controlul legalității unei transformări transfrontaliere în statul membru de destinație. Autoritatea acelui stat membru verifică, în special, cerințele în materie de constituire și rezultatele negocierilor în ceea ce privește participarea salariaților, după caz.

Articolul 86q reglementează modalitățile de publicare a finalizării înregistrării și informațiile care trebuie să fie înscrise în registre. Informațiile privind înregistrarea ar trebui să facă obiectul schimburilor între registre în mod automat, astfel încât statul membru de plecare să fie imediat în măsură să întreprindă acțiuni pentru radierea societății din registrul comerțului.

Articolul 86r prevede că transformarea transfrontalieră produce efecte din ziua înregistrării societății transformate în statul membru de destinație.

Articolul 86s: descrie consecințele transformărilor transfrontaliere.

Articolul 86 t: prevede că statele membre ar trebui să stabilească norme privind răspunderea expertului independent.

Articolul 86u: validitatea transformărilor transfrontaliere nu poate fi contestată dacă procedura corespunzătoare a fost respectată.

Fuziunile transfrontaliere

Articolul 119 se modifică pentru a include definiția fuziunii transfrontaliere: o operațiune între societăți comerciale în care societatea absorbită își transferă toate activele și datoriile către societatea absorbantă, fără emiterea de noi acțiuni. O astfel de operațiune va intra sub incidența domeniului de aplicare al acestui articol dacă societățile care fuzionează sunt deținute de aceeași persoană sau dacă structura acționariatului din toate societățile comerciale care fuzionează rămâne identică după încheierea operațiunii.

Sfera articolului 120 este extinsă pentru a include mai multe situații în care societățile comerciale sunt excluse din domeniul de aplicare, de exemplu atunci când au fost inițiate proceduri de dizolvare, lichidare sau de insolvență sau când plățile sunt suspendate.

Articolul 121 se modifică prin eliminarea trimerilor la protecția creditorilor și protecția acționarilor minoritari, deoarece acestea vor fi armonizate la articolele 126a și 126b.

Articolul 122 este modificat pentru a preciza că proiectul comun de fuziune transfrontalieră trebuie să cuprindă, de asemenea, oferta de compensație bănească oferită membrilor care nu au votat pentru fuziune și garanțiile pentru creditorii. În plus, acesta prevede regimul lingvistic al proiectului comun de fuziune transfrontalieră.

Se adaugă un nou articol 122a care introduce norme privind stabilirea datei de la care tranzacțiile societăților comerciale care fuzionează sunt tratate din punct de vedere contabil ca aparținând societății care rezultă în urma fuziunii transfrontaliere.

Articolul 123 modificat prevede, ca regulă implicită, publicarea proiectului comun în registrele comerțului din statele membre de unde provin societățile care fuzionează. Alternativ, statele membre au posibilitatea de a excepta societățile de obligația de a publica proiectul în registrele comerțului dacă acestea îl publică pe site-urile lor web și îndeplinesc anumite condiții specifice în acest sens. În acest din urmă caz, societatea trebuie să comunice anumite informații specifice în registrele comerțului. În principiu, societățile trebuie să fie în măsură să prezinte integral informațiile necesare online, fără a fi necesară prezența fizică la o autoritate națională, cu excepția cazului în care există în mod veritabil o suspiciune de fraudă. Accesul la aceste informații trebuie să fie gratuit. În plus, statele membre pot publica proiectul comun în jurnalul oficial național, caz în care registrul național transmite informațiile relevante jurnalului oficial național (principiul înregistrării unice).

Articolul 124 modificat prevede că în raportul adresat membrilor societăților comerciale care fuzionează trebuie să se explice implicațiile fuziunii transfrontaliere asupra activității economice viitoare și asupra planului strategic de management și implicațiile fuziunii transfrontaliere pentru membri. În plus, raportul furnizează explicații cu privire la rata de schimb a acțiunilor și descrie orice dificultăți speciale legate de evaluare, precum și măsurile reparatorii pe care le pot cere anumiți membri. Raportul trebuie pus și la dispoziția angajaților. Cerința întocmirii raportului poate fi ridicată dacă toți membrii societăților care fuzionează își exprimă acordul în acest sens.

Noul articol 124a prevede că fiecare dintre societățile care fuzionează trebuie să le prezinte angajaților un raport în care să abordeze temele importante pentru angajați în contextul fuziunii transfrontaliere. Reprezentanții angajaților sau angajații înșiși, dacă nu există reprezentanți, vor avea dreptul să își exprime opinia. Opiniile trebuie să fie prezentate acționarilor și se anexează la raport.

Noul articol 126a prevede garanții pentru membri. Aceasta instituie un drept de ieșire pentru acei membri care se opun fuziunii. Acest lucru este valabil atât în cazul celor care nu au votat pentru fuziunea transfrontalieră, cât și al celor care nu sunt de acord cu aceasta, dar nu au drept de vot. Societatea comercială, ceilalți membri sau terții, în acord cu societatea, trebuie să achiziționeze acțiunile membrilor care își exercită dreptul de ieșire în schimbul unei compensații bănești adecvate. Întrucât normele în vigoare privind fuziunile transfrontaliere prevăd deja numirea unui expert independent (articolul 125), acest expert va analiza și dacă această compensație este adecvată. Dacă consideră că nivelul compensației bănești oferite a fost stabilit în mod necorespunzător, membrii au dreptul să ceară recalcularea ei în fața instanțelor naționale. Membrii care doresc să rămână în societate au, de asemenea, dreptul de a contesta rata de schimb a acțiunilor, care trebuie să fie explicată și justificată în raportul menționat la articolul 124.

Noul articol 126b prevede garanții pentru creditorii. În primul rând, statele membre pot solicita ca organul administrativ sau de conducere al societăților care fuzionează să facă o declarație prin care să afirme faptul că nu are cunoștință de niciun motiv pentru care societatea care rezultă din fuziune nu ar putea pe viitor să își îndeplinească obligațiile. În al doilea rând, creditorii care nu sunt satisfăcuți de protecția care le este oferită în proiectul de fuziune au dreptul să solicite autorității competente garanții adecvate. Cu toate acestea, autoritatea competentă aplică o prezumție relativă potrivit căreia creditorii nu sunt prejudiciați de fuziunea transfrontalieră în cazul în care societatea le-a oferit un drept la plată (din partea unei părți terțe garante sau din partea societății rezultate în urma fuziunii) a unei valori echivalente cu creanța lor inițială a cărei executare poate fi solicitată în fața aceleiași jurisdicții ca în cazul creanței inițiale sau dacă în raportul expertului independent, care a fost comunicat creditorilor, se confirmă faptul că societatea ar avea capacitatea să își satisfacă creditorii. Dispozițiile privind protecția creditorilor nu trebuie să aducă atingere punerii în aplicare a legislațiilor naționale în ceea ce privește efectuarea sau garantarea plăților datorate organismelor publice.

Articolele modificate 127 și 128 prevăd că, în scopul întocmirii certificatului prealabil fuziunii și al controlului legalității fuziunii transfrontaliere, societățile comerciale trebuie să fie în măsură să prezinte toate informațiile și documentele online. În plus, articolele stabilesc că certificatele premergătoare fuziunii trebuie transmise prin sistemul de interconectare a registrelor comerțului (BRIS) autorității statului membru care va examina legalitatea fuziunii transfrontaliere. În continuare se prevede că certificatul sau certificatele prelabile fuziunii trebuie să fie acceptate ca probă irefragabilă a îndeplinirii corecte a actelor și formalităților premergătoare fuziunii. Statele membre, în cazul unei suspiciuni veritabile de fraudă, trebuie să poată solicita prezența fizică în fața unei autorități competente.

Articolul 131 se modifică prin introducerea explicației că prin activele și datoriile societății absorbite sau ale societăților care fuzionează se înțeleg toate contractele, creditele, drepturile și obligațiile acestora.

Articolul 132 se modifică prin extinderea formalităților simplificate pentru a include situația în care fuziunea transfrontalieră este efectuată de societăți comerciale în care o singură persoană deține toate acțiunile. În plus, în cazul în care nu este necesară o adunare generală în niciuna din societățile care fuzionează, articolul 132 stabilește o dată de referință specifică pentru publicarea proiectului comun de fuziune transfrontalieră și a rapoartelor organelor administrative sau de conducere ale societăților care fuzionează.

Articolul 133 alineatul (7), care prevede că pentru o perioadă de 3 ani după fuziunea transfrontalieră, societatea comercială ar urma să nu poată efectua o fuziune națională subsecventă care să aibă drept efect subminarea sistemului de participare a angajaților, se modifică pentru a acoperi toate eventualele operațiuni subsecvente la nivel național (și anume,

fuziunile, divizările și transformările), și nu numai fuziunile naționale. În plus, articolul 133 se modifică prin adăugarea unei obligații potrivit căreia societățile trebuie să le comunice angajaților dacă decid să aplice normele standard sau dacă se inițiază negocieri cu angajații. În acest din urmă caz, societatea comercială trebuie să informeze angajații cu privire la rezultatele negocierilor.

Se adaugă un nou articol 133a care abordează normele statelor membre privind răspunderea civilă a experților independenți.

Divizările transfrontaliere

Articolul 160a stabilește domeniul de aplicare al propunerii care reglementează divizările transfrontaliere ale societăților pe acțiuni și a celor cu răspundere limitată.

Articolul 160b cuprinde definiții. Pentru a asigura coerența cu acquis-ul existent al UE în domeniul dreptului societăților comerciale, dispozițiile din cadrul juridic al divizărilor transfrontaliere se aplică aceluiași societăți ca dispozițiile privind transformările transfrontaliere.

Articolul 160c stabilește limitări suplimentare pentru aplicarea respectivului capitol.

Articolul 160d prevede condițiile în care pot avea loc divizări transfrontaliere, verificarea acestora și legea aplicabilă. În special, se prevede că societățile comerciale care fac obiectul unor proceduri de insolvență sau al unor proceduri similare nu pot face obiectul unei divizări astfel cum se prevede în prezenta directivă. În plus, în conformitate cu principiul general conform căruia dreptul Uniunii nu poate fi invocat pentru a justifica abuzul de drept, astfel cum s-a stabilit în jurisprudența CJUE, nu se poate autoriza o divizare transfrontalieră atunci când se determină, după examinarea corespunzătoare a fiecărui caz în parte și având în vedere toate faptele și circumstanțele relevante, că aceasta constituie un aranjament artificial pentru a obține avantaje fiscale necuvenite sau pentru a prejudicia în mod nejustificat drepturile legale sau contractuale ale angajaților, ale creditorilor sau ale membrilor.

Articolul 160e: stabilește sfera minimă a informațiilor care urmează să fie furnizate în proiectul de divizare transfrontalieră, care va fi pus la dispoziția fiecărei persoane interesate de această operațiune. Proiectul va trebui să furnizeze informații privind societatea care face obiectul divizării, sediul său social, alocarea acțiunilor către societățile comerciale beneficiare, rata de schimb a acțiunilor, alocarea activelor și datoriilor între societățile beneficiare, precum și protecția oferită pentru părțile interesate relevante: acționari, creditori și angajați. Acest articol subliniază importanța proiectului, dar facilitează pe cât posibil și redactarea acestuia, în sensul că oferă societăților posibilitatea de a-l întocmi, în plus față de limba sau limbile oficiale ale statelor membre în cauză, și în limba cel mai frecvent utilizată în tranzacțiile comerciale; în astfel de cazuri, statul membru poate stabili ce versiune lingvistică este cea determinantă în cazul unor diferențe între versiuni.

Articolul 160f stabilește norme pentru a stabili data de la care tranzacțiile societății care face obiectul divizării sunt considerate din punct de vedere contabil ca fiind efectuate de societățile beneficiare.

Articolul 160g: stabilește cerința privind întocmirea unui raport pentru acționari, în care să se explice în detaliu obiectivul divizării societății, precum și garanțiile pentru acționari. Raportul trebuie să includă în special impactul divizării asupra activității societății, a intereselor sale și

asupra intereselor acționarilor, precum și măsurile de protecție a acestora. Raportul ar trebui să fie pus și la dispoziția angajaților. În conformitate cu principiul proporționalității, se poate renunța la cerința întocmirii unui raport dacă toți membrii societății își exprimă acordul în acest sens.

Articolul 160h: prevede obligația ca societatea comercială să prezinte un raport privind aspectele esențiale pentru angajații societății care efectuează o divizare transfrontalieră. În acest raport trebuie să se descrie și să se evalueze impactul divizării asupra clauzelor din contractele de muncă ale angajaților. Acesta trebuie să fie pus la dispoziția reprezentanților angajaților sau a angajaților înșiși în cazul în care nu există astfel de reprezentanți. Dispoziția clarifică faptul că furnizarea raportului nu aduce atingere procedurii de informare și de consultare aplicabile, care este prevăzută deja în acquis.

Articolul 160i se referă la examinarea efectuată de un expert independent. Exactitatea informațiilor furnizate în proiectul de divizare transfrontalieră și în rapoartele organului de conducere sau administrativ face obiectul evaluării din raportul întocmit de expertul independent numit de autoritatea competentă. Raportul include, de asemenea, toate informațiile relevante cu privire la societatea comercială și la divizarea avută în vedere, care îi permit autorității competente să evalueze, printre altele, dacă operațiunea constituie un aranjament artificial. Acest articol stabilește, de asemenea, procedura, calendarul și competențele expertului independent, inclusiv în legătură cu protecția informațiilor confidențiale.

În conformitate cu principiul proporționalității, microîntreprinderile și întreprinderile mici sunt exceptate de la cerința întocmirii unui raport de către un expert independent.

Articolul 160j: stabilește normele privind comunicarea proiectului de divizare transfrontalieră și a raportului întocmit de expertul independent, care ar trebui să fie puse la dispoziția publicului în mod gratuit. În același timp, comunicarea va include un anunț prin care membrii, creditorii și angajații societății comerciale vor fi invitați să prezinte observații. Cerințele în materie de comunicare trebuie să garanteze un acces imediat la proiect pentru protecția părților interesate relevante. Acest articol stabilește principiul conform căruia proiectul trebuie publicat în registrul comerțului ca punct de referință comun pentru părțile interesate. Statele membre pot permite unei societăți comerciale să publice proiectul pe site-ul său web, însă chiar și în acest caz, cele mai importante informații vor trebui totuși comunicate în registrul comerțului. Acest articol prevede posibilitatea ca statele membre să mențină alte obligații suplimentare în materie de publicare în jurnalul oficial național și să perceapă taxe aferente.

Pentru a facilita accesul la informațiile publicate, proiectul de divizare transfrontalieră, anunțul și raportul expertului trebuie să fie accesibile publicului în mod gratuit. Taxele percepute pentru comunicare nu pot depăși costul administrativ al serviciului.

Articolul 160k: prevede cerința de aprobare a proiectului de divizare transfrontalieră de către adunarea generală a societății care face obiectul divizării. În cazul fuziunilor transfrontaliere există o cerință similară. Statele membre pot să prevadă cerința ca proiectul să fie aprobat cu o majoritate calificată a voturilor exprimate; cu toate acestea, cerința privind majoritatea necesară nu poate fi mai strictă decât cea aplicabilă fuziunilor transfrontaliere.

Articolul 160l prevede garanții pentru acționari și instituie un drept de ieșire al acționarilor care se opun divizării transfrontaliere. Acest lucru este valabil atât în cazul celor care nu au votat pentru divizarea transfrontalieră, cât și al celor care nu sunt de acord cu divizarea, dar nu

au drept de vot. Societatea comercială, ceilalți acționari sau terții trebuie să achiziționeze acțiunile membrilor care își exercită dreptul de ieșire în schimbul unei compensații bănești adecvate. Expertul independent examinează caracterul adecvat al compensației bănești. Dacă acționarii consideră că nivelul compensației bănești oferite a fost stabilit în mod necorespunzător, aceștia au dreptul să îl conteste la instanțele din statul membru de plecare. Membrii care doresc să rămână în societate au, de asemenea, dreptul de a contesta rata de schimb a acțiunilor, care trebuie să fie explicată și justificată în raportul menționat la articolul 160g.

Articolul 160m prevede garanții pentru creditorii. Statele membre pot să prevadă obligația societății care face obiectul divizării de a face o declarație ca parte a proiectului de divizare transfrontalieră, în care să precizeze că respectiva operațiune nu îi va afecta capacitatea de a-și îndeplini obligațiile asumate față de terți și că, prin urmare, creditorii nu vor fi prejudiciați.

De asemenea, creditorii vor avea dreptul de a solicita autorității administrative sau judiciare competente să li se acorde o protecție adecvată. Autoritățile vor aplica prezumția relativă potrivit căreia creditorii nu sunt prejudiciați dacă expertul independent concluzionează în raportul său că nu există o probabilitate rezonabilă ca drepturile creditorilor să fie prejudiciate sau dacă societatea care face obiectul divizării a oferit un drept la plată, fie din partea unei părți terțe garante fie din partea societății care face obiectul divizării, care acoperă valoarea creanței în cauză, cu condiția ca executarea acestui drept să poată fi solicitată în fața aceleiași jurisdicții ca în cazul creanței inițiale. Dispozițiile privind protecția creditorilor nu trebuie să aducă atingere punerii în aplicare a legislațiilor naționale în ceea ce privește efectuarea sau garantarea plăților datorate organismelor publice.

Articolul 160n se referă la participarea angajaților în organele de conducere sau de supraveghere ale societăților implicate în divizarea transfrontalieră, în cazul în care drepturile de participare existente în societatea care face obiectul divizării sunt periclitate de divizarea transfrontalieră. În principiu, participarea salariaților în societățile beneficiare ar trebui să respecte normele aferente din statele membre unde vor fi înregistrate aceste societăți, cu excepția cazului în care legislațiile naționale ale acestor state membre nu ar prevedea același nivel de participare a angajaților în organele de supraveghere sau administrative ale societății ca în societatea care face obiectul divizării. Acest articol se aplică, de asemenea, în cazul în care numărul de angajați depășește patru cincimi din pragul prevăzut în legislația națională din statul membru al societății care face obiectul divizării, ceea ce determină exercitarea dreptului de participare a salariaților în conformitate cu articolul 2 din Directiva 2001/89/CE, sau, indiferent de numărul de angajați, în cazul în care normele privind participarea angajaților din statele membre ale societăților beneficiare nu prevăd același nivel de participare. În acest caz, societatea comercială va trebui să inițieze negocieri cu angajații pentru a stabili participarea acestora în societățile beneficiare. Negocierile vor fi obligatorii și vor trebui să aibă drept rezultat modalități ad-hoc de reglementare a participării angajaților; în caz contrar, respectiv dacă nu se ajunge la niciun acord în termen de 6 luni, se vor aplica normele standard de participare a angajaților, astfel cum sunt stabilite în anexă (în special în partea 3 a anexei la Directiva 2001/86/CE). În conformitate cu Directiva 2001/86/CE, negocierile trebuie să înceapă cât mai curând posibil după publicarea proiectului de divizare transfrontalieră. Societățile beneficiare vor trebui să păstreze timp de cel puțin trei ani sfera materială a drepturilor de participare ale salariaților în cazul unor operațiuni subsecvente precum fuziunile, divizările sau transformările. Societatea comercială va avea obligația de a comunica angajaților săi rezultatele negocierilor.

Articolele 160o și 160p: reglementează evaluarea legalității divizării transfrontaliere de către autoritatea competentă a statului membru în jurisdicția căruia se încadrează societatea care face obiectul divizării. Acest stat membru evaluează realizarea divizării transfrontaliere din perspectiva procedurii reglementate de dreptul său intern. Normele se bazează pe principiile corespunzătoare prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 2157/2001 pentru SE și pe normele privind fuziunile transfrontaliere. Autoritatea competentă a aceluia stat membru efectuează o evaluare cu privire la derularea din punct de vedere formal a procedurii de către societatea comercială și, în plus, stabilește dacă divizarea avută în vedere nu constituie un aranjament artificial, astfel cum se menționează anterior.

În cazul în care autoritatea are temeri serioase că divizarea transfrontalieră poate constitui un aranjament artificial, aceasta ar trebui să efectueze o evaluare aprofundată.

Articolul 160q stabilește dispoziții legate de controlul judiciar al deciziilor luate de către autoritatea națională competentă în ceea ce privește eliberarea sau refuzul de a elibera certificatul prealabil divizării. Tot la acest articol se prevede și disponibilitatea unor astfel de decizii prin sistemul de interconectare și transmiterea certificatului prealabil divizării în statul membru de destinație. De asemenea, acest articol prevede utilizarea mijloacelor digitale de comunicare între registrele comerțului atunci când autoritățile competente își transmit deciziile emise.

Articolul 160r reglementează controlul legalității unei divizări transfrontaliere în fiecare stat membru vizat. Autoritățile societăților beneficiare verifică, în special, cerințele în materie de constituire și rezultatele negocierilor în ceea ce privește participarea salariaților, după caz.

Articolul 160s stabilește dispozițiile privind înregistrarea unei divizări și informațiile care trebuie să fie puse la dispoziția publicului. Informațiile privind înregistrarea ar trebui să facă obiectul schimburilor în mod automat între registre prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor.

Articolul 160t: legea statului membru al societății comerciale care face obiectul divizării este cea care stabilește data de la care divizarea transfrontalieră produce efecte.

Articolul 160u: descrie consecințele divizărilor transfrontaliere.

Articolul 160v: prevede că statele membre ar trebui să stabilească norme privind răspunderea expertului independent.

Articolul 160w: valabilitatea divizărilor transfrontaliere nu poate fi contestată dacă procedura corespunzătoare a fost respectată.

Raportare și revizuire

Articolul 3: prevede obligația Comisiei de a evalua prezenta directivă, inclusiv fezabilitatea instituirii unor norme pentru tipurile de divizări transfrontaliere care nu sunt reglementate de prezenta directivă. Statele membre vor contribui la raport prin furnizarea de date relevante.

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

de modificare a Directivei (UE) 2017/1132 în ceea ce privește transformările, fuziunile și divizările transfrontaliere

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 50 alineatele (1) și (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului² reglementează fuziunile transfrontaliere ale societăților cu răspundere până la concurența capitalului social subscris. Aceste norme reprezintă un jalon important în eforturile de îmbunătățire a funcționării pieței unice pentru societăți și în exercitarea libertății de stabilire. Cu toate acestea, evaluarea arată că este nevoie de unele modificări ale normelor privind fuziunile transfrontaliere. Mai mult, este oportun să se prevadă norme care să reglementeze transformările și divizările transfrontaliere.
- (2) Libertatea de stabilire este unul dintre principiile fundamentale ale dreptului Uniunii. În temeiul articolului 49 al doilea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), coroborat cu articolul 54 din TFUE, libertatea de stabilire pentru societăți include, printre altele, constituirea și administrarea acestor societăți în condițiile definite de legislația statului membru de stabilire. Libertatea de stabilire a fost interpretată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene ca înglobând dreptul unei societăți constituite în conformitate cu legislația unui stat membru de a se transforma într-o societate care intră sub incidența dreptului altui stat membru, atât timp cât sunt îndeplinite condițiile definite de legislația acestui alt stat membru și în special criteriul

¹ JO C , , p.

² Directiva (UE) 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 iunie 2017 privind anumite aspecte ale dreptului societăților comerciale (codificare), JO L 169, 30.6.2017, p. 46.

pe care acest din urmă stat l-a reținut pentru stabilirea legăturii dintre o societate și ordinea sa juridică națională.

- (3) În lipsa unei uniformizări în dreptul Uniunii, definirea elementului de legătură care determină dreptul național aplicabil unei societăți este, potrivit articolului 54 din TFUE, de competența fiecărui stat membru. Articolul 54 din TFUE acordă aceeași importanță sediului social, administrației centrale și locului principal de desfășurare a activității unei societăți ca elemente ale unei astfel de legături. Prin urmare, astfel cum s-a clarificat în jurisprudență³, atunci când statul membru de nouă stabilire, adică statul membru de destinație, impune doar transferul sediului social ca factor de legătură pentru existența unei societăți în temeiul legislației sale, faptul că se transferă numai sediul social (și nu administrația centrală sau locul principal de desfășurare a activității) nu exclude, în sine, aplicabilitatea libertății de stabilire prevăzute la articolul 49 din TFUE. Alegerea formei specifice a societății comerciale în fuziunile, transformările și divizările transfrontaliere sau alegerea statului membru de stabilire sunt inerente în exercitarea libertății de stabilire garantate de TFUE ca parte a pieței unice.
- (4) Aceste evoluții în jurisprudență au deschis noi oportunități pentru societățile de pe piața unică de a stimula creșterea economică, concurența efectivă și productivitatea. În același timp, obiectivul unei piețe unice fără frontiere interne pentru societăți trebuie să fie armonizat cu alte obiective ale integrării europene, precum protecția socială (în special protecția lucrătorilor), protecția creditorilor și protecția acționarilor. În absența unor norme armonizate, în special în ceea ce privește transformările transfrontaliere, realizarea acestor obiective se realizează la nivelul statelor membre, prin intermediul unor dispoziții legale și practici administrative extrem de variate. În consecință, deși societățile comerciale sunt deja în măsură să fuzioneze transfrontalier, acestea se confruntă cu o serie de dificultăți de ordin juridic și practic atunci când doresc să efectueze o transformare transfrontalieră. În plus, legislația națională a multor state membre prevede o procedură pentru transformările care au loc la nivel național, fără a oferi o procedură echivalentă pentru transformarea transfrontalieră.
- (5) Această situație duce la fragmentare și incertitudine juridică și, prin urmare, la obstacole în calea exercitării libertății de stabilire. De asemenea, aceasta conduce la o protecție suboptimală a angajaților, creditorilor și acționarilor minoritari în cadrul pieței unice.
- (6) Prin urmare, este oportun să se prevadă norme materiale și procedurale cu privire la transformările transfrontaliere, pentru a contribui la eliminarea restricțiilor privind libertatea de stabilire și a furniza în același timp o protecție adecvată și proporțională pentru părțile interesate, cum ar fi angajații, creditorii și acționarii minoritari.
- (7) Dreptul de a converti o societate constituită într-un stat membru într-o societate reglementată într-un alt stat membru poate, în anumite circumstanțe, să fie utilizat în scopuri abuzive, cum ar fi eludarea standardelor de muncă, a plății contribuțiilor la asigurările sociale, a obligațiilor fiscale, a drepturilor creditorilor și ale acționarilor

³ Hotărârea Curții de Justiție din 25 octombrie 2017, Polbud-Wykonawstwo, C-106/16, ECLI:EU:C:2017:804, punctul 29.

minoritari sau a normelor privind participarea angajaților. În vederea combaterii eventualelor abuzuri, care reprezintă un principiu general al dreptului Uniunii, statele membre trebuie să se asigure că societățile comerciale nu utilizează procedura de transformare transfrontalieră pentru a crea aranjamente artificiale ce vizează a obține avantaje fiscale necuvenite sau a prejudicia în mod nejustificat drepturile legale sau contractuale ale angajaților, ale creditorilor sau ale membrilor. În măsura în care aceasta constituie o derogare de la libertățile fundamentale, lupta împotriva abuzurilor trebuie să fie interpretată în mod strict și să se bazeze pe o evaluare individuală a tuturor circumstanțelor relevante. Ar trebui să se instituie un cadru de norme materiale și procedurale care să prevadă marja de apreciere de care beneficiază statele membre și să le permită acestora să își mențină diversitatea, dar care să stabilească în același timp cerințe privind raționalizarea acțiunilor care trebuie întreprinse de către autoritățile naționale pentru a combate abuzurile, în conformitate cu dreptul Uniunii.

- (8) O transformare transfrontalieră presupune schimbarea statutului unei societăți comerciale fără pierderea personalității sale juridice. Această operațiune nu ar trebui însă să conducă la eludarea cerințelor privind constituirea în statul membru de destinație. Astfel de condiții, inclusiv cerințele de a avea un sediu central în statul membru de destinație și cele legate de pierderea de către administratori a dreptului de a exercita o funcție de conducere, ar trebui să fie respectate pe deplin de către societatea în cauză. Cu toate acestea, aplicarea unor astfel de condiții de către statul membru de destinație nu poate afecta continuitatea personalității juridice a societății care face obiectul transformării. O societate se poate converti în orice formă juridică existentă în statul membru de destinație, în conformitate cu articolul 49 din TFUE.
- (9) Având în vedere complexitatea și multitudinea de interese în cazul transformărilor transfrontaliere, este necesar să se prevadă un control *ex ante* al unor astfel de operațiuni, din rațiuni de securitate juridică. În acest sens, ar trebui să se prevadă o procedură structurată, pe mai multe niveluri, prin care autoritățile competente din ambele state membre, de plecare și de destinație, să se asigure că decizia privind aprobarea unei transformări transfrontaliere este luată în mod echitabil, obiectiv și nediscriminatoriu pe baza tuturor elementelor relevante și prin luarea în considerare a tuturor intereselor publice legitime, în special a protecției angajaților, membrilor și creditorilor.
- (10) Pentru ca toate interesele legitime ale părților interesate să fie luate în considerare în cadrul procedurii de reglementare a unei transformări transfrontaliere, societatea ar trebui să publice proiectul de transformare transfrontalieră, care ar trebui să conțină cele mai importante informații cu privire la operațiune, inclusiv noua formă avută în vedere a societății comerciale, actul constitutiv și calendarul propus al operațiunii. Membrilor, creditorilor și angajaților societății care efectuează transformarea transfrontalieră ar trebui să li se notifice proiectul, pentru ca aceștia să își poată prezenta observațiile cu privire la transformarea propusă.
- (11) În scopul informării membrilor săi, societatea care efectuează transformarea transfrontalieră ar trebui să întocmească un raport. Raportul ar trebui să explice și să justifice atât aspectele juridice, cât și pe cele economice din propunerea de transformare transfrontalieră, în special implicațiile transformării transfrontaliere pentru membri în ceea ce privește activitatea viitoare a societății și planul strategic al organelor de conducere. Acesta ar trebui să includă și eventualele măsuri reparatorii disponibile pentru membri, în cazul în care aceștia nu sunt de acord cu decizia de a se efectua o transformare transfrontalieră. Raportul ar trebui, de asemenea, să fie pus la dispoziția angajaților societății care efectuează transformarea transfrontalieră.

- (12) Pentru a furniza informații angajaților, societatea care efectuează transformarea transfrontalieră ar trebui să întocmească un raport în care să explice implicațiile propunerii de transformare transfrontalieră pentru angajați. În raport ar trebui să se explice în special care ar urma să fie implicațiile transformării transfrontaliere propuse cu privire la menținerea locurilor de muncă ale angajaților, dacă ar urma să se producă schimbări importante în raporturile de muncă și în ceea ce privește locurile în care societatea își desfășoară activitatea, precum și modul în care s-ar corela fiecare dintre acești factori cu filialele societății. Această cerință nu se aplică însă în cazul în care singurii angajați ai societății sunt cei din organul administrativ. Prezentarea raportului ar trebui să se facă fără a aduce atingere procedurilor de informare și consultare aplicabile, care au fost instituite la nivel național în urma punerii în aplicare a Directivei 2002/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁴ sau a Directivei 2009/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁵.
- (13) Pentru a evalua exactitatea informațiilor furnizate în proiectul de transformare și în rapoartele adresate membrilor și angajaților și pentru a furniza elementele concrete necesare pentru a evalua dacă transformarea propusă constituie un aranjament artificial, ar trebui să se solicite întocmirea unui raport de către un expert independent care să evalueze transformarea transfrontalieră propusă. Pentru a garanta independența expertului, acesta ar trebui numit de către autoritatea competentă, în urma unei cereri depuse de societate. În acest context, raportul expertului ar trebui să prezinte toate informațiile relevante pentru a permite autorității competente din statul membru de plecare să ia o decizie în cunoștință de cauză privind eliberarea sau nu a certificatului prealabil transformării. În acest scop, expertul ar trebui să fie în măsură să obțină toate informațiile și documentele relevante și să facă toate investigațiile necesare pentru a colecta toate dovezile necesare. Expertul ar trebui să utilizeze informațiile, în special pe cele legate de cifra de afaceri netă, profit sau pierderi, numărul de angajați și componentele bilanțului, pe care societatea le-a colectat în vederea pregătirii situațiilor financiare în conformitate cu legislația Uniunii și cea națională. Cu toate acestea, pentru a proteja informațiile confidențiale, inclusiv secretele de afaceri ale societății, astfel de informații nu ar trebui să facă parte din raportul final al expertului, care ar urma să fie pus la dispoziția publicului.
- (14) Cu scopul de a evita costurile și sarcinile administrative disproporționate pentru societățile comerciale mai mici care efectuează transformări transfrontaliere, microîntreprinderile și întreprinderile mici, astfel cum sunt definite în Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei⁶, ar trebui să fie exceptate de la obligația întocmirii unui

⁴ Directiva 2002/14/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 martie 2002 de stabilire a unui cadru general de informare și consultare a lucrătorilor din Comunitatea Europeană (JO L 80, 23.3.2002, p. 29).

⁵ Directiva 2009/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 mai 2009 privind instituirea unui comitet european de întreprindere sau a unei proceduri de informare și consultare a lucrătorilor în întreprinderile și grupurile de întreprinderi de dimensiune comunitară (reformare) (JO L 122, 16.5.2009, p. 28).

⁶ Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).

raport de către un expert independent. Aceste societăți pot solicita însă raportul unui expert independent pentru a evita costurile legate de eventualele litigii cu creditorii.

- (15) Pe baza proiectului de transformare și a rapoartelor, adunarea generală a membrilor societății ar trebui să decidă dacă aprobă sau nu proiectul. Este important ca majoritatea necesară pentru un astfel de vot să fie suficient de ridicată pentru a se asigura faptul că decizia de transformare este una colectivă. În plus, membrii ar trebui să aibă dreptul de a vota cu privire la orice înțelegere privind participarea salariaților, dacă și-au rezervat acest drept în cadrul adunării generale.
- (16) Este oportun ca membrii cu drept de vot care nu au votat pentru aprobarea proiectului de transformare și membrii fără drept de vot, care nu au putut să își prezinte poziția, să aibă dreptul de a se retrage din societate. Acești membri ar trebui să fie în măsură să părăsească societatea și să primească compensații bănești echivalente cu valoarea acțiunilor pe care le dețin. În plus, ar trebui să aibă dreptul de a contesta în fața unei instanțe caracterul adecvat al modului în care au fost calculate compensațiile bănești oferite.
- (17) Societatea care efectuează o transformare transfrontalieră ar trebui, de asemenea, să prevadă în proiectul de transformare măsuri care să asigure protecția creditorilor. În plus, pentru a spori gradul de protecție a creditorilor în caz de insolvență a societății după transformarea transfrontalieră, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita societății să facă o declarație de solvabilitate care să ateste că aceasta nu are cunoștință de niciun motiv pentru care societatea transformată nu ar putea pe viitor să își îndeplinească obligațiile. În aceste condiții, statele membre ar trebui să poată antrena răspunderea personală a membrilor organelor de conducere pentru exactitatea acestei declarații. Întrucât tradițiile juridice variază de la un stat membru la altul în ceea ce privește utilizarea declarațiilor de solvabilitate și posibilele consecințe ale acestora, ar trebui ca reglementarea consecințelor în cazul furnizării de declarații inexacte sau înșelătoare să rămână la latitudinea statelor membre, inclusiv prevederea unor sancțiuni eficace și proporționale și a tipului de răspundere în conformitate cu dreptul Uniunii.
- (18) Pentru a garanta o protecție adecvată a creditorilor în cazul în care nu sunt mulțumiți de protecția oferită de societate în proiectul de transformare transfrontalieră, creditorii pot solicita garanții adecvate autorității judiciare sau administrative competente din statul membru de plecare. Pentru a facilita evaluarea prejudiciilor, ar trebui stabilite anumite prezumții în temeiul cărora, în cazul în care riscul ca un creditor să fie prejudiciat este redus, să se considere că acesta nu este prejudiciat de transformarea transfrontalieră. Prezumția ar trebui să se aplice dacă în raportul expertului independent se concluzionează că nu există o probabilitate rezonabilă de prejudiciere a creditorilor sau dacă creditorii beneficiază de un drept la plată din partea societății transformate sau a unei părți terțe garante cu o valoare echivalentă cu creanța inițială a creditorului, a cărei executare poate fi cerută în fața aceleiași jurisdicții ca în cazul creanței inițiale. Protecția creditorilor prevăzută în prezenta directivă ar trebui să se aplice fără a se aduce atingere legislației naționale din statul membru de plecare privind plățile datorate organismelor publice, în special privind impozitele sau contribuțiile la asigurările sociale.
- (19) În scopul de a se asigura că participarea angajaților nu este prejudiciată în mod nejustificat ca urmare a unei transformări transfrontaliere, în cazul în care societatea care efectuează transformarea transfrontalieră funcționează pe baza unui sistem de participare a angajaților în statul membru de plecare, aceasta ar trebui să fie obligată să

adopte o formă juridică permițând exercitarea dreptului de participare, inclusiv prin prezența reprezentanților angajaților în organul de supraveghere sau de conducere corespunzător al societății constituite în statul membru de destinație. În plus, într-un astfel de caz, ar trebui să aibă loc negocieri de bună credință între societatea comercială și angajații săi, în conformitate cu procedura prevăzută în Directiva 2001/86/CE, în scopul de a găsi o soluție amiabilă care să respecte atât dreptul societății de a efectua o transformare transfrontalieră, cât și drepturile de participare ale angajaților. Ca urmare a acestor negocieri ar trebui să se aplice, *mutatis mutandis*, fie acordul ad hoc sau soluția convenită, fie, în lipsa unui acord, normele standard, astfel cum figurează în anexa la Directiva 2001/86/CE. Pentru a proteja fie soluția convenită, fie aplicarea acestor norme standard, societatea nu ar trebui să fie în măsură să eludeze drepturile de participare prin efectuarea unor transformări, divizări sau fuziuni subsecvente la nivel național sau transfrontalier în termen de 3 ani.

- (20) Pentru a preveni eludarea drepturilor de participare ale angajaților prin intermediul unei transformări transfrontaliere, societatea care efectuează transformarea și care este înscrisă în statul membru care prevede asigurarea drepturilor de participare ale angajaților nu ar trebui să fie în măsură să efectueze transformarea transfrontalieră fără a iniția mai întâi negocieri cu angajații sau cu reprezentanții acestora, atunci când numărul mediu de persoane angajate în această societate este egal cu patru cincimi din pragul național de la care participarea angajaților devine obligatorie.
- (21) Pentru a asigura o repartizare adecvată a sarcinilor între statele membre și un control *ex ante* eficace și eficient al transformărilor transfrontaliere, atât statul membru de plecare, cât și cel de destinație ar trebui să desemneze autorități competente corespunzătoare. În special, autoritățile competente din statele membre de plecare ar trebui să aibă competența de a elibera un certificat prealabil transformării, fără care autoritățile statului membru de destinație nu ar trebui să poată finaliza procedura de transformare transfrontalieră.
- (22) Eliberarea certificatului prealabil transformării de către statul membru de plecare ar trebui să fie verificată pentru a se garanta legalitatea transformării transfrontaliere a societății. Autoritatea competentă din statul membru de plecare ar trebui să decidă cu privire la eliberarea certificatului prealabil transformării în termen de o lună de la data la care societatea depune o cerere în acest sens, cu excepția cazului când are motive serioase de îngrijorare cu privire la existența unui aranjament artificial ce vizează a obține avantaje fiscale necuvenite sau a prejudicia în mod nejustificat drepturile legale sau contractuale ale angajaților, ale creditorilor sau ale membrilor. Într-un astfel de caz, autoritatea competentă ar trebui să efectueze o evaluare aprofundată. Aceasta nu ar trebui însă efectuată în mod sistematic, ci de la caz la caz, atunci când există indicii serioase cu privire la existența unui aranjament artificial. În scopul evaluării, autoritățile competente ar trebui să ia în considerare cel puțin o serie de factori prevăzuți în prezenta directivă, de care ar trebui să se țină seama cu titlu orientativ, în cadrul unei evaluări globale, și nu separat. Pentru a nu împovăra societățile comerciale cu o procedură excesiv de lungă, această evaluare aprofundată ar trebui, în orice caz, să se încheie în termen de două luni de la informarea societății cu privire la efectuarea unei evaluări aprofundate.
- (23) După primirea certificatului prealabil transformării și după verificarea faptului că sunt îndeplinite cerințele în materie de constituire în statul membru de destinație, autoritățile competente din statul membru de destinație ar trebui să înregistreze societatea în registrul comerțului din statul membru respectiv. Autoritatea competentă din statul membru de plecare poate radia societatea din propriul registru numai după

înregistrarea menționată anterior. Nu ar trebui să fie posibil ca autoritatea competentă din statul membru de destinație să conteste exactitatea informațiilor care figurează în certificatul prealabil. Ca o consecință a transformării transfrontaliere, societatea transformată ar trebui să își păstreze personalitatea juridică, activele și datoriile și toate drepturile și obligațiile, inclusiv drepturile și obligațiile rezultate din contracte, fapte sau omisiuni.

- (24) Pentru a asigura nivelul adecvat de transparență și utilizarea instrumentelor și proceselor digitale, deciziile autorităților competente din statele membre de plecare și de destinație ar trebui să fie transmise prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor comerțului și puse la dispoziția publicului.
- (25) Exercițarea libertății de stabilire de către o societate comercială include, de asemenea, posibilitatea acesteia de a fuziona la nivel transfrontalier. Directiva 2017/1132 a Parlamentului European și a Consiliului prevede, printre alte aspecte, norme care să permită fuziuni transfrontaliere între societățile cu răspundere până la concurența capitalului social subscris cu sediul în diferite state membre. Aceste norme reprezintă un jalon important în eforturile de îmbunătățire a funcționării pieței unice pentru societăți și de facilitare a exercitării libertății de stabilire prin intermediul unui mecanism de fuziune transfrontalier.
- (26) Evaluarea punerii în aplicare în statele membre a normelor privind fuziunile transfrontaliere a demonstrat că numărul fuziunilor transfrontaliere în Uniune a crescut în mod semnificativ. Cu toate acestea, această evaluare a revelat și anumite deficiențe în ceea ce privește în special protecția creditorilor și a acționarilor, precum și lipsa unor proceduri simplificate, împiedicându-se astfel deplina eficacitate și eficiență a acestor norme privind fuziunile transfrontaliere.
- (27) În comunicarea sa intitulată „Ameliorarea pieței unice: mai multe oportunități pentru cetățeni și pentru întreprinderi”⁷, Comisia a anunțat că va evalua necesitatea unei actualizări a normelor în vigoare privind fuziunile transfrontaliere în scopul de a permite IMM-urilor să își aleagă strategia de afaceri preferată și să se adapteze mai bine la evoluțiile pieței, fără a aduce însă atingere protecției existente în domeniul ocupării forței de muncă. În comunicarea sa intitulată „Programul de lucru al Comisiei pentru 2017 Construirea unei Europe care le oferă cetățenilor săi protecție, îi ajută să își afirme drepturile și îi apără”⁸, Comisia a anunțat o inițiativă pentru facilitarea derulării de fuziuni transfrontaliere.
- (28) În vederea îmbunătățirii în continuare a procedurii existente de fuziune transfrontalieră, este necesar să se simplifice aceste norme privind fuziunile, după caz, asigurându-se în același timp că părțile interesate, în special angajații, sunt protejate în mod corespunzător. Prin urmare, normele în vigoare privind fuziunile transfrontaliere ar trebui să fie modificate pentru a institui în sarcina organelor de conducere sau a organelor administrative ale societăților care fuzionează obligația de a întocmi rapoarte separate în care să se detalieze aspectele juridice și economice ale fuziunii transfrontaliere, atât pentru membri, cât și pentru angajați. Organele de conducere sau

⁷ COM(2015) 550 final din 28 octombrie 2015.

⁸ COM(2016) 710 final din 25 octombrie 2016.

organele administrative ale societății pot fi scutite de obligația de a întocmi un raport pentru membri, în cazul în care acești membri sunt deja informați cu privire la aspectele juridice și economice ale fuziunii propuse. În ceea ce privește raportul pentru angajați, exceptarea poate fi invocată numai atunci când societățile care fuzionează și filialele acestora nu au alți angajați în afara celor care fac parte din organele administrative sau de conducere.

- (29) În plus, pentru a îmbunătăți protecția acordată angajaților societății sau societăților care fuzionează, angajații sau reprezentanții acestora pot să își prezinte opiniile privind raportul societății în care se precizează implicațiile fuziunii transfrontaliere pentru aceștia. Prezentarea raportului ar trebui să se facă fără a aduce atingere procedurilor de informare și consultare aplicabile, care au fost instituite la nivel național în urma punerii în aplicare a Directivei 2001/23/CE⁹, 2002/14/CE sau 2009/38/CE ai Consiliului.
- (30) Divergențele în ceea ce privește normele contabile pot împiedica derularea fuziunilor transfrontaliere și pot genera insecuritate juridică în cazul în care diferă de la un stat membru la altul data de la care tranzacțiile societății absorbite sunt considerate, în scopuri contabile, ca aparținând societății rezultate în urma fuziunii. Acest lucru poate conduce la o situație în care, pentru o anumită perioadă, tranzacțiile legate de societatea care fuzionează nu sunt raportate deloc sau în perioada respectivă există o suprapunere a obligațiilor de raportare pentru acea societate care fuzionează, în statul său membru de origine, ca entitate contabilă distinctă, și în statul membru al societății rezultate în urma fuziunii. Prin urmare, data contabilă ar trebui să fie stabilită pe baza unor reguli clare, iar statele membre ar trebui să se asigure că legislațiile naționale ale tuturor părților la fuziune stabilesc în scop contabil o dată unică și certă.
- (31) Diferitele părți interesate au identificat lipsa armonizării garanțiilor pentru membri sau creditorii ca un obstacol în calea fuziunilor transfrontaliere. Membrii și creditorii ar trebui să beneficieze de același nivel de protecție, indiferent de statul membru în care sunt stabilite societățile care fuzionează. Prin această prevedere nu se aduce atingere normelor statelor membre privind protecția acționarilor sau creditorilor care sunt în afara domeniului de aplicare al măsurilor armonizate, cum ar fi cerințele în materie de transparență.
- (32) Pentru a se garanta că membrii societăților care participă la fuziunea transfrontalieră sunt tratați în mod egal, este oportun ca membrii cu drept de vot care nu au votat pentru aprobarea proiectului comun de fuziune transfrontalieră și membrii fără drept de vot, care nu au putut să își prezinte poziția, să aibă dreptul de a se retrage din societate. Acești membri ar trebui să fie în măsură să părăsească societatea și să primească compensații bănești echivalente cu valoarea acțiunilor pe care le dețin. În plus, ar trebui să aibă dreptul de a contesta în fața unei instanțe caracterul adecvat al modului în care au fost calculate compensațiile bănești oferite.

⁹

Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO L 82, 22.3.2001, p. 16).

- (33) În urma unei fuziuni transfrontaliere, este posibil ca foștii creditori ai societăților care fuzionează să fie afectați de o reducere a valorii creanțelor lor în cazul în care datoriile societății absorbante depășesc activele acesteia sau în cazul în care societatea implicată în fuziune care răspunde pentru datorie intră ulterior sub incidența legislației unui alt stat membru. În prezent, normele de protecție a creditorilor variază de la un stat membru la altul, ceea ce îngreunează semnificativ procesul de fuziune transfrontalieră și generează incertitudine atât pentru societățile implicate, cât și pentru creditorii lor în legătură cu recuperarea sau satisfacerea creanțelor.
- (34) Societățile implicate într-o fuziune transfrontalieră ar trebui să propună măsuri adecvate de protejare a creditorilor acestora în proiectul comun de fuziune. În plus, pentru a spori gradul de protecție a creditorilor în caz de insolvență a societății după fuziunea transfrontalieră, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita societăților care fuzionează să facă o declarație de solvabilitate care să ateste că acestea nu au cunoștință de niciun motiv pentru care societatea beneficiară nu ar putea pe viitor să își îndeplinească obligațiile. În aceste condiții, statele membre ar trebui să poată antrena răspunderea personală a membrilor organului de conducere pentru exactitatea acestei declarații. Întrucât tradițiile juridice variază de la un stat membru la altul în ceea ce privește utilizarea declarațiilor de solvabilitate și posibilele consecințe ale acestora, ar trebui ca reglementarea consecințelor în cazul furnizării de declarații inexacte sau înșelătoare să rămână la latitudinea statelor membre, inclusiv prevederea unor sancțiuni eficace și proporționale și a tipului de răspundere în conformitate cu dreptul Uniunii.
- (35) Pentru a garanta o protecție adecvată a creditorilor în cazul în care nu sunt mulțumiți de protecția oferită de societate în proiectul comun de fuziune transfrontalieră, creditorii care sunt prejudiciați de fuziunea transfrontalieră pot solicita garanții adecvate autorităților judiciare sau administrative competente din statele membre ale societăților care fuzionează. Pentru a facilita evaluarea prejudiciilor, ar trebui stabilite anumite prezumții în temeiul cărora, în cazul în care riscul ca un creditor să fie prejudiciat este redus, să se considere că acesta nu este prejudiciat de fuziunea transfrontalieră. Prezumția ar trebui să se aplice dacă în raportul expertului independent se concluzionează că nu există o probabilitate rezonabilă de prejudiciere a creditorilor sau dacă creditorii beneficiază de un drept la plată din partea societății care face obiectul fuziunii sau a unei părți terțe garante cu o valoare echivalentă cu creanța inițială a creditorului, a cărui executare poate fi cerută în fața aceleiași jurisdicții ca în cazul creanței inițiale.
- (36) În dreptul Uniunii nu există în prezent un cadru legal pentru divizările transfrontaliere ale societăților comerciale, întrucât Directiva (UE) 2017/1132 prevede - în capitolul III - doar norme privind divizările societăților pe acțiuni care au loc în context național.
- (37) Parlamentul European a solicitat Comisiei să adopte norme armonizate privind divizările transfrontaliere. Acest cadru legal armonizat ar contribui la eliminarea într-o mai mare măsură a restricțiilor privind libertatea de stabilire și, în același timp, ar oferi o protecție adecvată părților interesate, cum ar fi angajații, creditorii și membrii.
- (38) Prezenta directivă stabilește norme privind divizările transfrontaliere, atât parțiale, cât și integrale, dar numai prin constituirea de noi societăți. Cu toate acestea, prezenta directivă nu prevede un cadru armonizat pentru divizările transfrontaliere în care o societate își transferă activele și datoriile mai multor societăți deja existente, întrucât aceste cazuri au fost considerate foarte complexe, necesitând implicarea autorităților

competente din mai multe state membre și presupunând noi riscuri în ceea ce privește fraudă și eludarea acestor norme.

- (39) În cazul divizărilor transfrontaliere care implică societăți beneficiare nou constituite, acestea din urmă, care sunt reglementate de legislațiile altor state membre decât cele din statul membru al societății comerciale care face obiectul divizării, ar trebui să fie obligate să respecte cerințele în materie de constituire din statele membre respective. Printre aceste condiții se numără cele legate de pierderea de către administratori a dreptului de a exercita o funcție de conducere.
- (40) Dreptul societăților comerciale de a efectua o divizare transfrontalieră poate, în anumite circumstanțe, să fie utilizat în scopuri abuzive, cum ar fi pentru eludarea standardelor de muncă, a plății contribuțiilor la asigurările sociale, a obligațiilor fiscale, a drepturilor creditorilor și ale membrilor sau a normelor privind participarea angajaților. În vederea combaterii unor astfel de abuzuri, ca principiu general al dreptului Uniunii, statele membre trebuie să se asigure că societățile comerciale nu utilizează procedura de divizare transfrontalieră pentru a crea aranjamente artificiale ce vizează a obține avantaje fiscale necuvenite sau a prejudicia în mod nejustificat drepturile legale sau contractuale ale angajaților, ale creditorilor sau ale membrilor. În măsura în care aceasta constituie o derogare de la libertățile fundamentale, lupta împotriva abuzurilor trebuie să fie interpretată în mod strict și să se bazeze pe o evaluare individuală a tuturor circumstanțelor relevante. Ar trebui să se instituie un cadru de norme materiale și procedurale care să prevadă marja de apreciere de care beneficiază statele membre și să le permită acestora să își mențină diversitatea de abordări, dar care să stabilească în același timp cerințe privind raționalizarea acțiunilor care trebuie întreprinse de către autoritățile naționale pentru a combate abuzurile, în conformitate cu dreptul Uniunii.
- (41) Având în vedere complexitatea și multitudinea de interese în cazul divizărilor transfrontaliere este necesar să se prevadă un control *ex ante* a unor astfel de operațiuni, din rațiuni de securitate juridică. În acest sens, ar trebui să se prevadă o procedură structurată, pe mai multe niveluri, prin care atât autoritățile competente din statul membru al societății comerciale care face obiectul divizării, cât și cele din statul membru al societăților beneficiare, să se asigure că decizia privind aprobarea divizării transfrontaliere este luată în mod echitabil, obiectiv și nediscriminatoriu pe baza tuturor elementelor relevante și prin luarea în considerare a tuturor intereselor publice legitime, în special a protecției angajaților, acționarilor și creditorilor.
- (42) Pentru a ține seama de interesele legitime ale tuturor părților interesate, societatea comercială care face obiectul divizării ar trebui să prezinte un proiect de divizare care să conțină cele mai importante informații cu privire la operațiunea propusă, în special rata de schimb preconizată pentru titluri de valoare sau acțiuni, actele de constituire a societăților beneficiare și calendarul propus pentru divizarea transfrontalieră. Membrilor, creditorilor și angajaților societății care efectuează divizarea transfrontalieră ar trebui să li se notifice proiectul, pentru ca aceștia să își poată prezenta observațiile cu privire la divizarea propusă.
- (43) În scopul informării membrilor săi, societatea care face obiectul divizării ar trebui să întocmească un raport. Raportul ar trebui să explice și să justifice atât aspectele juridice, cât și pe cele economice din propunerea de divizare transfrontalieră, în special implicațiile divizării transfrontaliere pentru membri în ceea ce privește activitatea viitoare a societății și planul strategic al organelor de conducere. Acesta ar trebui să includă explicații privind rata de schimb, dacă este cazul, criteriile pentru a

stabili alocarea acțiunilor, precum și potențialele măsuri reparatorii disponibile pentru membri, în cazul în care aceștia nu sunt de acord cu decizia de a se efectua o divizare transfrontalieră.

- (44) Pentru a furniza informații angajaților, societatea care face obiectul divizării ar trebui să pregătească un raport în care să explice implicațiile propunerii de divizare transfrontalieră pentru angajați. În raport ar trebui să se explice în special care ar urma să fie implicațiile divizării transfrontaliere propuse cu privire la menținerea locurilor de muncă ale angajaților, dacă ar urma să se producă schimbări importante în condițiile de muncă și în ceea ce privește locurile în care societatea își desfășoară activitatea, precum și modul în care s-ar corela fiecare dintre acești factori cu filialele societății. Prezentarea raportului ar trebui să se facă fără a aduce atingere procedurilor de informare și consultare aplicabile, care au fost instituite la nivel național în urma punerii în aplicare a Directivei 2001/23/CE, 2002/14/CE sau 2009/38/CE.
- (45) Pentru a asigura exactitatea informațiilor furnizate în proiectul de divizare și în rapoartele adresate membrilor și angajaților și pentru a furniza elementele concrete necesare pentru a evalua dacă divizarea propusă constituie un aranjament artificial, neputând în acest caz să fie autorizată, ar trebui să se solicite întocmirea unui raport de către un expert independent care să evalueze planul de divizare. Pentru a garanta independența expertului, acesta ar trebui numit de către autoritatea competentă, în urma unei cereri depuse de societate. În acest context, raportul expertului ar trebui să prezinte toate informațiile relevante pentru a permite autorității competente din statul membru al societății care face obiectul divizării să ia o decizie în cunoștință de cauză privind eliberarea sau nu a certificatului prealabil divizării. În acest scop, expertul ar trebui să fie în măsură să obțină toate informațiile și documentele relevante și să facă toate investigațiile necesare pentru a colecta toate dovezile necesare. Expertul ar trebui să utilizeze informațiile, în special pe cele legate de cifra de afaceri netă, profit sau pierderi, numărul de angajați și componentele bilanțului, pe care societatea le-a colectat în vederea pregătirii situațiilor financiare în conformitate cu legislația Uniunii și cea națională. Cu toate acestea, pentru a proteja informațiile confidențiale, inclusiv secretele de afaceri ale societății, astfel de informații nu ar trebui să facă parte din raportul final al expertului, care ar urma să fie pus la dispoziția publicului.
- (46) Cu scopul de a evita costurile și sarcinile administrative disproporționate pentru societățile comerciale mai mici care efectuează divizări transfrontaliere, microîntreprinderile și întreprinderile mici, astfel cum sunt definite în Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003, ar trebui să fie exceptate de la obligația întocmirii unui raport de către un expert independent.
- (47) Pe baza proiectului de divizare transfrontalieră și a rapoartelor, adunarea generală a membrilor societății care face obiectul divizării ar trebui să decidă dacă aprobă sau nu proiectul. Este important ca majoritatea necesară pentru un astfel de vot să fie suficient de ridicată pentru a se asigura faptul că decizia de divizare este una colectivă.
- (48) Este oportun ca membrii cu drept de vot care nu au votat pentru aprobarea proiectului de divizare transfrontalieră și membrii fără drept de vot, deci care nu au putut să își prezinte poziția, să aibă dreptul de a se retrage din societate. Acești membri ar trebui să fie în măsură să părăsească societatea și să primească compensații bănești echivalente cu valoarea acțiunilor pe care le dețin. În plus, ar trebui să aibă dreptul de a contesta în fața unei instanțe caracterul adecvat și modul în care au fost calculate compensații bănești oferite, precum și rata de schimb a acțiunilor în cazul în care doresc să rămână membri ai oricăreia dintre societățile beneficiare. În cadrul acestei

proceduri, instanța ar trebui să poată solicita oricărei societăți comerciale implicate în divizarea transfrontalieră fie să plătească o compensație bănească suplimentară, fie să emită acțiuni suplimentare.

- (49) Societatea care face obiectul divizării ar trebui să propună în proiectul de divizare mijloace adecvate de protecție a creditorilor, având în vedere operațiunea transfrontalieră. În plus, pentru a spori gradul de protecție a creditorilor în caz de insolvență după divizarea transfrontalieră, statele membre ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita societății să facă o declarație care să ateste că aceasta nu are cunoștință de niciun motiv pentru care societatea care face obiectul divizării nu ar putea pe viitor să își îndeplinească obligațiile. Statele membre ar trebui să poată antrena răspunderea personală a membrilor organului de conducere pentru exactitatea acestei declarații. Întrucât tradițiile juridice variază de la un stat membru la altul în ceea ce privește declarațiile de solvabilitate și posibilele consecințe ale acestora, ar trebui ca reglementarea consecințelor în cazul furnizării de declarații false sau înșelătoare să rămână la latitudinea statelor membre, inclusiv prevederea de sancțiuni și a tipului de răspundere în conformitate cu dreptul Uniunii.
- (50) Pentru a garanta o protecție adecvată a creditorilor în cazul în care nu sunt mulțumiți de protecția oferită de societate în proiectul de divizare transfrontalieră, creditorii care sunt prejudiciați de divizarea transfrontalieră pot solicita garanții adecvate autorității judiciare sau administrative competente din statul membru al societății care face obiectul divizării. Pentru a facilita evaluarea prejudiciilor, ar trebui stabilite anumite prezumții în temeiul cărora, în cazul în care riscul ca un creditor să fie prejudiciat este redus, să se considere că acesta nu este prejudiciat de divizarea transfrontalieră. Prezumția ar trebui să se aplice dacă în raportul expertului independent se concluzionează că nu există o probabilitate rezonabilă de prejudiciere a creditorilor sau dacă creditorii beneficiază de un drept la plată din partea societății rezultate în urma divizării sau a unei părți terțe garante cu o valoare echivalentă cu creanța inițială a creditorului, a cărei executare poate fi cerută în fața aceleiași jurisdicții ca în cazul creanței inițiale. Protecția creditorilor prevăzută în prezenta directivă ar trebui să se aplice fără a se aduce atingere legislației naționale din statul membru al societății care face obiectul divizării privind plățile datorate organismelor publice, în special privind impozitele sau contribuțiile la asigurările sociale.
- (51) Pentru a asigura o repartizare adecvată a sarcinilor între statele membre și un control *ex ante* eficace și eficient al divizărilor transfrontaliere, autoritatea competentă din statul membru al societății care face obiectul divizării ar trebui să fie competentă să elibereze un certificat prealabil divizării, fără care autoritățile statelor membre ale societăților beneficiare nu ar trebui să poată finaliza procedura de divizare transfrontalieră.
- (52) Eliberarea certificatului prealabil divizării de către statul membru al societății care face obiectul divizării ar trebui să fie verificată pentru a se garanta legalitatea divizării transfrontaliere. Autoritatea competentă ar trebui să decidă cu privire la eliberarea certificatului prealabil divizării în termen de o lună de la data la care societatea depune o cerere în acest sens, cu excepția cazului când are motive serioase de îngrijorare cu privire la existența unui aranjament artificial ce vizează a obține avantaje fiscale necuvenite sau a prejudicia în mod nejustificat drepturile legale sau contractuale ale angajaților, ale creditorilor sau ale membrilor. Într-un astfel de caz, autoritatea competentă ar trebui să efectueze o evaluare aprofundată. Aceasta nu ar trebui însă efectuată în mod sistematic, ci de la caz la caz, atunci când există indicii serioase cu privire la existența unui aranjament artificial. În scopul evaluării, autoritățile

competente ar trebui să ia în considerare cel puțin o serie de factori prevăzuți în prezenta directivă, de care ar trebui să se țină seama cu titlu orientativ, în cadrul unei evaluări globale, și nu separat. Pentru a nu împovăra societățile comerciale cu o procedură excesiv de lungă, această evaluare aprofundată ar trebui, în orice caz, să se încheie în termen de două luni de la informarea societății cu privire la efectuarea unei evaluări aprofundate.

- (53) După primirea certificatului prealabil divizării și după verificarea faptului că sunt îndeplinite cerințele în materie de constituire în statele membre ale societăților beneficiare, autoritățile competente din statele membre ale societăților beneficiare ar trebui să înregistreze societățile în propriile registre ale comerțului. Autoritatea competentă din statul membru al societății care face obiectul divizării poate radia societatea din propriul registru numai după înregistrarea menționată anterior. Nu ar trebui să fie posibil ca autoritățile competente din statele membre ale societăților beneficiare să conteste exactitatea informațiilor care figurează în certificatul prealabil divizării.
- (54) Ca urmare a divizării transfrontaliere, activele și datoriile societății care face obiectul divizării sunt transferate societăților comerciale beneficiare în conformitate cu alocarea prevăzută în proiectul de divizare și membrii societății care face obiectul divizării devin membri ai societăților beneficiare sau rămân membri ai societății care face obiectul divizării ori ai ambelor.
- (55) În scopul de a se asigura că participarea angajaților nu este prejudiciată în mod nejustificat ca urmare a unei divizări transfrontaliere, în cazul în care societatea care face obiectul divizării transfrontaliere funcționează pe baza unui sistem de participare a angajaților, societățile beneficiare ar trebui să fie obligate să adopte o formă juridică permițând exercitarea dreptului de participare, inclusiv prin prezența reprezentanților angajaților în organele de supraveghere sau de conducere corespunzătoare ale societăților. În plus, într-un astfel de caz, ar trebui să aibă loc negocieri de bună credință între societatea comercială și angajații săi, în conformitate cu procedura prevăzută în Directiva 2001/86/CE, în scopul de a găsi o soluție amiabilă care să respecte atât dreptul societății de a efectua o divizare transfrontalieră, cât și drepturile de participare ale angajaților. Ca urmare a acestor negocieri ar trebui să se aplice, *mutatis mutandis*, fie acordul ad hoc sau soluția convenită, fie, în lipsa unui acord, normele standard, astfel cum figurează în anexa la Directiva 2001/86/CE. Pentru a proteja fie soluția convenită, fie aplicarea acestor norme standard, societatea nu ar trebui să fi în măsură să eludeze drepturile de participare prin efectuarea unor transformări, divizări sau fuziuni subsecvente la nivel național sau transfrontalier în termen de 3 ani.
- (56) Pentru a preveni eludarea drepturilor de participare ale angajaților prin intermediul unei divizări transfrontaliere, societatea care efectuează o divizare și care este înscrisă în statul membru care prevede asigurarea drepturilor de participare ale angajaților nu ar trebui să fie în măsură să efectueze divizarea transfrontalieră fără a iniția mai întâi negocieri cu angajații sau cu reprezentanții acestora, atunci când numărul mediu de

persoane angajate în această societate este egal cu patru cincimi din pragul național de la care participarea angajaților devine obligatorie.

- (57) Pentru a garanta alte drepturi ale angajaților decât dreptul la participare, prezenta directivă nu aduce atingere Directivei 2009/38/CE, Directivei 98/59/CE a Consiliului¹⁰, Directivei 2001/23/CE sau Directivei 2002/14/CE. Legislația națională ar trebui să se aplice și aspectelor aflate în afara domeniului de aplicare al prezentei directive, cum ar fi fiscalitatea sau securitatea socială.
- (58) Prevederile prezentei directive nu aduc atingere dispozițiilor legale sau administrative, printre care se numără și cele legate de asigurarea respectării regulilor financiare aplicabile în transformările, fuziunile și divizările transfrontaliere, din legislațiile naționale aferente sistemului fiscal al statelor membre sau al diviziunilor teritorial-administrative ale acestora.
- (59) Prezenta directivă nu aduce atingere dispozițiilor Directivei (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului¹¹, care abordează riscurile de spălare a banilor și de finanțare a terorismului, în special obligațiilor legate de derularea corespunzătoare a măsurilor de precauție privind clientela în funcție de risc și de identificare și înregistrare a beneficiarului real al oricărei entități nou înființate în statul membru de înregistrare.
- (60) Întrucât obiectivele prezentei directive, de a înlesni și a reglementa transformările, fuziunile și divizările transfrontaliere, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, însă pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este stabilit la același articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.
- (61) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și se conformează principiilor recunoscute, în special, de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.
- (62) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative¹², statele membre s-au angajat să însoțească, în cazurile justificate, notificarea măsurilor lor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată.

¹⁰ Directiva 98/59/CE a Consiliului din 20 iulie 1998 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la concedierile colective (JO L 225, 12.8.1998, p. 1).

¹¹ Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului și de abrogare a Directivei 2005/60/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivei 2006/70/CE a Comisiei (Text cu relevanță pentru SEE), JO L 141, 5.6.2015, p. 73.

¹² JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

- (63) Comisia ar trebui să efectueze o evaluare a prezentei directive. În temeiul punctului 22 din Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare¹³ încheiat între Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Europeană, evaluarea ar trebui să se bazeze pe cele cinci criterii – eficiență, eficacitate, relevanță, coerență și valoare adăugată – și ar trebui să constituie punctul de pornire al evaluării impactului eventualelor măsuri viitoare.
- (64) Informațiile ar trebui colectate pentru a permite evaluarea performanței legislației în raport cu obiectivele acesteia și pentru a contribui astfel la evaluările legislației efectuate în conformitate cu punctul 22 din Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare, încheiat între Parlamentul European, Consiliul Uniunii Europene și Comisia Europeană.
- (65) Prin urmare, Directiva (UE) 2017/1132 ar trebui modificată în consecință,
- ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1
Modificări aduse Directivei (UE) 2017/1132

Directiva (UE) 2017/1132 se modifică după cum urmează:

- (1) La articolul 24, litera (e) se înlocuiește cu următorul text:
- „(e) lista detaliată a datelor care urmează a fi transmise în scopul schimbului de informații între registre, menționat la articolele 20, 34, 86h, 86o, 86p, 86q, 123, 127, 128, 130, 160j, 160q, 160r și 160s;”.
- (2) Denumirea titlului II se înlocuiește cu următorul text:
- „TRANSFORMĂRILE, FUZIUNILE ȘI DIVIZĂRILE SOCIETĂȚILOR COMERCIALE CU RĂSPUNDERE PÂNĂ LA CONCURENȚA CAPITALULUI SOCIAL SUBSCRIS”.
- (3) În titlul II se introduce următorul capitol -I:

„CAPITOLUL -I

Transformările transfrontaliere

Articolul 86a
Domeniul de aplicare

1. Prezentul capitol se aplică transformării unei societăți comerciale cu răspundere până la concurența capitalului social subscris – care este constituită în conformitate cu legislația unui stat membru și care își are sediul social, administrația centrală sau locul principal de desfășurare a activității în Uniune – într-o societate comercială care intră sub incidența legislației unui alt stat membru.

¹³ JO L123, 12.5.2016, p. 1.

2. Statele membre iau măsurile necesare pentru a institui o procedură pentru transformarea transfrontalieră menționată la alineatul (1).
3. Statele membre pot decide să nu aplice prezentul capitol transformărilor transfrontaliere la care participă o societate cooperativă, chiar și în cazul în care aceasta din urmă corespunde definiției «societății comerciale cu răspundere până la concurența capitalului social subscris» prevăzute la articolul 86b alineatul (1).
4. Prezentul capitol nu se aplică transformărilor transfrontaliere la care participă o societate comercială al cărui obiect de activitate este plasamentul colectiv de capitaluri furnizate de către public, care funcționează pe principiul repartizării riscurilor și ale cărei acțiuni sunt răscumpărate sau rambursate, în mod direct sau indirect, din activele respectivei societăți comerciale, la cererea acționarilor. Măsurile luate de o astfel de societate comercială pentru a se asigura că valoarea bursieră a acțiunilor sale nu variază semnificativ față de valoarea netă a activelor sunt considerate ca fiind echivalente cu o răscumpărare sau rambursare.

Articolul 86b

Definiții

În sensul prezentului capitol:

- (1) «societate comercială cu răspundere până la concurența capitalului social subscris», denumită în continuare «societate comercială», înseamnă o societate comercială de tipul celor enumerate în anexa II;
- (2) «transformare transfrontalieră» înseamnă o operațiune prin care o societate comercială, fără a fi dizolvată sau a intra în lichidare, își transformă forma juridică sub care este înregistrată în statul membru de plecare în forma juridică a unei societăți comerciale dintr-un stat membru de destinație și își transferă cel puțin sediul social în statul membru de destinație, păstrându-și în același timp personalitatea juridică;
- (3) «stat membru de plecare» înseamnă statul membru în care societatea comercială este înregistrată în forma sa juridică înainte de transformarea transfrontalieră;
- (4) «stat membru de destinație» înseamnă statul membru în care societatea comercială este înregistrată ca urmare a transformării transfrontaliere;
- (5) «registru» înseamnă registrul central, registrul comercial sau registrul societăților comerciale, astfel cum sunt menționate la articolul 16 alineatul (1);
- (6) «societate comercială transformată» înseamnă societatea comercială nou-constituită în statul membru de destinație, de la data începând cu care transformarea transfrontalieră produce efecte.

Articolul 86c

Condiții privind transformările transfrontaliere

1. Statele membre se asigură că, în cazul în care o societate comercială intenționează să efectueze o transformare transfrontalieră, statul membru de plecare și cel de destinație verifică dacă transformarea transfrontalieră respectă condițiile prevăzute la alineatul (2).

2. O societate comercială nu are dreptul să efectueze o transformare transfrontalieră în niciuna dintre următoarele situații:
 - (a) dacă au fost instituite proceduri pentru dizolvarea, lichidarea sau insolvența societății comerciale în cauză;
 - (b) dacă societatea comercială face obiectul unei proceduri preventive de restructurare inițiate din cauza riscului de insolvență;
 - (c) dacă este în curs de operare o suspendare a plăților;
 - (d) dacă societatea comercială face obiectul instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*);
 - (e) dacă autoritățile naționale au luat măsuri preventive pentru a evita inițierea procedurilor menționate la litera (a), (b) sau (d).
3. Statele membre se asigură că autoritatea competentă din statul membru de plecare nu autorizează o transformare transfrontalieră atunci când stabilește, după o examinare a situației respective și având în vedere toate faptele și circumstanțele relevante, că aceasta constituie un aranjament artificial care vizează obținerea de avantaje fiscale necuvenite sau prejudicierea nejustificată a drepturilor legale sau contractuale ale angajaților, creditorilor sau membrilor minoritari.
4. Legislația națională din statul membru de plecare reglementează acea parte a procedurilor și formalităților care trebuie îndeplinită în legătură cu transformarea transfrontalieră în vederea obținerii certificatului prealabil transformării, iar legislația națională a statului membru de destinație reglementează acea parte a procedurilor și formalităților care trebuie îndeplinită după primirea certificatului prealabil transformării, în conformitate cu dreptul Uniunii.

Articolul 86d

Proiectul de transformare transfrontalieră

1. Organul de conducere sau organul administrativ al societății comerciale care intenționează să efectueze o transformare transfrontalieră întocmește proiectul de transformare transfrontalieră. Proiectul de transformare transfrontalieră trebuie să cuprindă cel puțin următoarele elemente:
 - (a) forma juridică, denumirea și sediul social al societății comerciale în statul membru de plecare;
 - (b) forma juridică, denumirea și adresa sediului social propuse pentru societatea comercială care rezultă în urma transformării transfrontaliere în statul membru de destinație;
 - (c) actul constitutiv sau actele constitutive ale societății comerciale în statul membru de destinație;
 - (d) calendarul propus pentru transformarea transfrontalieră;
 - (e) drepturile conferite de societatea comercială transformată membrilor care se bucură de drepturi speciale sau deținătorilor de titluri de valoare, altele decât acțiunile reprezentând capitalul societății comerciale, sau măsurile propuse cu privire la acestea;
 - (f) detalii privind garanțiile oferite creditorilor;

- (g) data de la care tranzacțiile societății comerciale constituite și înregistrate în statul membru de plecare vor fi tratate în scopuri contabile ca aparținând societății comerciale transformate;
 - (h) orice avantaje speciale acordate membrilor organului administrativ, de conducere, de supraveghere sau de control al societății comerciale transformate;
 - (i) detalii privind oferta de compensație bănească pentru membrii care se opun transformării transfrontaliere, în conformitate cu articolul 86j;
 - (j) posibilele repercusiuni ale transformării transfrontaliere asupra forței de muncă;
 - (k) dacă este cazul, informații cu privire la procedurile de stabilire, în conformitate cu articolul 86l, a modalităților referitoare la implicarea angajaților în definirea propriilor drepturi de participare la societatea comercială transformată și cu privire la opțiunile posibile privind aceste proceduri.
2. Pe lângă limbile oficiale din statele membre de plecare și de destinație, statele membre îi permit societății comerciale care efectuează transformarea transfrontalieră să utilizeze o limbă uzuală în domeniul afacerilor și finanțelor internaționale pentru a întocmi proiectul de transformare transfrontalieră și toate celelalte documente conexe. Statele membre precizează ce limbă va prevala în caz de diferențe identificate între diferitele versiuni lingvistice ale documentelor respective.

Articolul 86e

Raportul organului de conducere sau al organului administrativ adresat membrilor

1. Organul de conducere sau organul administrativ al societății comerciale care efectuează transformarea transfrontalieră întocmește un raport în care explică și justifică aspectele juridice și economice ale transformării transfrontaliere.
2. Raportul menționat la alineatul (1) trebuie, mai ales, să precizeze următoarele:
 - (a) implicațiile transformării transfrontaliere asupra activității viitoare a societății comerciale și asupra planului strategic de management;
 - (b) implicațiile transformării transfrontaliere pentru membri;
 - (c) drepturile și măsurile reparatorii aflate la dispoziția membrilor care se opun transformării, în conformitate cu articolul 86j.
3. Raportul menționat la prezentul articol alineatul (1) se pune la dispoziția membrilor, cel puțin în format electronic, cu cel puțin două luni înainte de data adunării generale menționate la articolul 86i. Raportul respectiv se pune, în mod similar, și la dispoziția reprezentanților angajaților societății comerciale care efectuează transformarea transfrontalieră sau, în cazul în care nu există astfel de reprezentanți, angajaților înșiși.
4. Cu toate acestea, raportul nu este obligatoriu în cazul în care toți membrii societății comerciale care efectuează transformarea transfrontalieră au convenit să renunțe la această cerință.

Articolul 86f

Raportul organului de conducere sau al organului administrativ adresat angajaților

1. Organul de conducere sau organul administrativ al societății comerciale care efectuează transformarea transfrontalieră întocmește un raport în care explică implicațiile transformării transfrontaliere pentru angajați.
2. Raportul menționat la alineatul (1) trebuie, mai ales, să precizeze următoarele:
 - (a) implicațiile transformării transfrontaliere asupra activității viitoare a societății comerciale și asupra planului strategic de management;
 - (b) implicațiile transformării transfrontaliere asupra menținerii raporturilor de muncă;
 - (c) orice modificare substanțială a condițiilor de angajare și a locurilor în care se desfășoară activitatea societății comerciale;
 - (d) dacă elementele prevăzute la literele (a), (b) și (c) se referă, de asemenea, la orice filială a societății.
3. Raportul menționat la prezentul articol alineatul (1) se pune, cel puțin în format electronic, la dispoziția reprezentanților angajaților societății comerciale care efectuează transformarea transfrontalieră sau, în cazul în care nu există astfel de reprezentanți, angajaților înșiși, cu cel puțin două luni înainte de data adunării generale menționate la articolul 86i. Raportul se pune, în mod similar, și la dispoziția membrilor societății care efectuează transformarea transfrontalieră.
4. În cazul în care organul de conducere sau organul administrativ al societății care efectuează transformarea transfrontalieră primește, în timp util, un avis din partea reprezentanților angajaților sau, în cazul în care nu există astfel de reprezentanți, din partea angajaților înșiși, astfel cum se prevede în legislația națională, membrii sunt informați în acest sens, iar avizul respectiv se anexează la raport.
5. Cu toate acestea, în cazul în care societatea comercială care efectuează transformarea transfrontalieră și filialele sale, dacă există, nu au niciun angajat în afară de cei care fac parte din organul de conducere sau din organul administrativ, raportul menționat la alineatul (1) nu este necesar.
6. Alineatele (1)-(6) nu aduc atingere drepturilor și procedurilor de informare și consultare aplicabile, care au fost instituite la nivel național în urma transpunerii Directivei 2002/14/CE sau 2009/38/CE.

Articolul 86g

Examinarea efectuată de un expert independent

1. Statele membre se asigură că societatea comercială care efectuează transformarea transfrontalieră solicită, cu cel puțin două luni înainte de data adunării generale menționate la articolul 86i, autorității competente desemnate în conformitate cu articolul 86m alineatul (1), să numească un expert care să examineze și să evalueze proiectul de transformare transfrontalieră și rapoartele prevăzute la articolele 86e și 86f, sub rezerva dispozițiilor prevăzute la prezentul articol alineatul (6).

Cererea de numire a unui expert este însoțită de următoarele elemente:

 - (a) proiectul de transformare transfrontalieră menționat la articolul 86d;
 - (b) rapoartele menționate la articolele 86e și 86f.

2. Autoritatea competentă numește un expert independent în termen de cinci zile lucrătoare de la depunerea cererii menționate la alineatul (1) și de la primirea proiectului și a rapoartelor. Expertul trebuie să fie independent de societatea care efectuează transformarea transfrontalieră și poate fi o persoană fizică sau juridică, în funcție de legislația din statul membru de plecare. Statele membre iau în considerare, la evaluarea independenței expertului, cadrul stabilit la articolele 22 și 22b din Directiva 2006/43/CE.
3. Expertul întocmește un raport scris care cuprinde cel puțin:
 - (a) o evaluare detaliată a exactității rapoartelor și informațiilor prezentate de societatea comercială care efectuează transformarea transfrontalieră;
 - (b) o descriere a tuturor elementelor factuale de care autoritatea competentă desemnată în conformitate cu articolul 86m alineatul (1) are nevoie pentru a efectua o evaluare aprofundată cu scopul de a stabili dacă transformarea transfrontalieră preconizată constituie un aranjament artificial în conformitate cu articolul 86n, în care sunt cuprinse cel puțin următoarele: caracteristicile stabilirii în statul membru de destinație, inclusiv intenția, sectorul, investițiile, cifra de afaceri netă și profitul sau pierderea, numărul de angajați, structura bilanțului, rezidența fiscală, activele și localizarea acestora, locul de muncă obișnuit al angajaților și al unor grupuri specifice de angajați, locul în care trebuie plătite contribuțiile la asigurările sociale și riscurile comerciale asumate de societatea comercială transformată în statul membru de destinație și în statul membru de plecare.
4. Statele membre se asigură că expertul independent are dreptul să obțină, din partea societății care efectuează transformarea transfrontalieră, toate informațiile și documentele relevante și să întreprindă toate investigațiile necesare pentru a verifica toate elementele proiectului sau ale rapoartelor de management. Expertul are, de asemenea, dreptul să primească observații și opinii din partea reprezentanților angajaților societății comerciale sau, în cazul în care nu există astfel de reprezentanți, din partea angajaților înșiși și, de asemenea, din partea creditorilor și a membrilor societății.
5. Statele membre se asigură că informațiile transmise expertului independent pot fi utilizate numai pentru întocmirea raportului său și că informațiile confidențiale, inclusiv secretele de afaceri, nu sunt divulgate. Dacă este cazul, expertul îi poate prezenta autorității competente desemnate în conformitate cu articolul 86m alineatul (1) un document distinct care conține astfel de informații confidențiale, respectivul document separat fiind pus numai la dispoziția societății comerciale care efectuează transformarea transfrontalieră și neputând fi divulgat altor părți.
6. Statele membre exceptează microîntreprinderile și întreprinderile mici, astfel cum sunt definite în Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei (**), de la aplicarea prezentului articol.

Articolul 86h
Comunicarea informațiilor

1. Statele membre se asigură că statul membru de plecare comunică și face publice următoarele documente, prin intermediul registrului, cu cel puțin o lună înainte de data adunării generale care urmează să se pronunțe asupra lor:
 - (a) proiectul de transformare transfrontalieră;

- (b) raportul expertului independent la care se face referire la articolul 86g, dacă este cazul;
- (c) un anunț prin care se informează membrii, creditorii și angajații societății care efectuează transformarea transfrontalieră că pot prezenta, înaintea datei adunării generale, observații cu privire la documentele menționate la primul paragraf literele (a) și (b) societății comerciale și autorității competente desemnate în conformitate cu articolul 86m alineatul (1).

Documentele menționate la primul paragraf sunt, de asemenea, accesibile prin intermediul sistemului menționat la articolul 22.

2. Statele membre pot excepta societățile comerciale care realizează o transformare transfrontalieră de la cerința de comunicare menționată la alineatul (1) dacă, pentru o perioadă continuă care începe cu cel puțin o lună înainte de data fixată pentru reuniunea adunării generale ce urmează să decidă cu privire la proiectul de transformare și se încheie cel mai devreme la sfârșitul acestei reuniuni, respectiva societate pune documentele menționate la alineatul (1) la dispoziția publicului, pe site-ul său web, în mod gratuit.

Cu toate acestea, statele membre nu condiționează această exceptare de alte cerințe sau restricții în afara celor necesare pentru a asigura securitatea site-ului web și autenticitatea documentelor respective, decât în cazul și în măsura în care acestea sunt proporționale în vederea realizării acestor obiective.

3. În cazul în care societatea comercială care intenționează să efectueze transformarea transfrontalieră prezintă proiectul de transformare transfrontalieră în conformitate cu alineatul (2), aceasta depune la registrul din statul membru de plecare, cel puțin cu o lună înainte de data adunării generale care urmează să se pronunțe asupra proiectului, următoarele informații:
 - (a) forma juridică, denumirea și sediul social al societății comerciale în statul membru de plecare, precum și forma juridică, denumirea și sediul social propuse pentru societatea comercială transformată în statul membru de destinație;
 - (b) registrul la care au fost depuse documentele menționate la articolul 14 în ceea ce privește societatea comercială care efectuează transformarea transfrontalieră, precum și numărul de ordine în respectivul registru;
 - (c) indicarea modalităților de exercitare a drepturilor creditorilor, angajaților și membrilor;
 - (d) detalii privind site-ul web pe care pot fi consultate online, în mod gratuit, proiectul de transformare transfrontalieră, anunțul și raportul expertului menționate la alineatul (1), precum și informații complete cu privire la modalitățile menționate la prezentul alineat litera (c).

4. Statele membre se asigură că toate cerințele menționate la alineatele (1) și (3) pot fi realizate online, fără a fi necesară prezența fizică în fața unei autorități competente din statul membru de plecare.

Cu toate acestea, în cazul unei suspiciuni autentice de fraudă bazate pe motive întemeiate, statele membre pot solicita prezența fizică în fața unei autorități competente.

5. Statele membre pot prevedea obligația ca, în plus față de comunicarea informațiilor prevăzută la alineatele (1), (2) și (3), proiectul de transformare transfrontalieră sau informațiile menționate la alineatul (3) să fie publicate în jurnalul oficial național. În acest caz, statele membre se asigură că registrul transmite jurnalului oficial național informațiile relevante.
6. Statele membre se asigură că documentația menționată la alineatul (1) este pusă la dispoziția publicului în mod gratuit. Statele membre se asigură, de asemenea, că toate taxele pe care registrele le percep de la societatea care efectuează transformarea transfrontalieră pentru comunicarea informațiilor prevăzută la alineatele (1) și (3) și, după caz, pentru publicarea menționată la alineatul (5) nu depășesc costurile administrative asociate prestării serviciului.

Articolul 86i

Aprobarea de către adunarea generală

1. După luarea la cunoștință a rapoartelor menționate la articolele 86e, 86f și 86g, după caz, adunarea generală a societății comerciale care efectuează transformarea decide, prin intermediul unei rezoluții, dacă să aprobe sau nu proiectul de transformare transfrontalieră. Societatea comercială informează autoritatea competentă desemnată în conformitate cu articolul 86m alineatul (1) cu privire la decizia adunării generale.
2. Adunarea generală a societății care efectuează transformarea își poate rezerva dreptul de a condiționa implementarea transformării transfrontaliere de ratificarea expresă de către adunarea generală a modalităților menționate la articolul 86l.
3. Statele membre se asigură că aprobarea oricărei modificări a proiectului de transformare transfrontalieră necesită o majoritate de cel puțin două treimi și cel mult 90 % din voturile aferente acțiunilor sau capitalului subscris reprezentate. În orice caz, pragul de vot nu trebuie să fie mai mare decât cel prevăzut în legislația națională pentru aprobarea fuziunilor transfrontaliere.
4. Adunarea generală decide, de asemenea, dacă transformarea transfrontalieră impune modificarea actelor constitutive ale societății care efectuează transformarea.
5. Statele membre se asigură că aprobarea transformării transfrontaliere de către adunarea generală nu poate fi contestată invocându-se exclusiv motivul stabilirii necorespunzătoare a compensației bănești menționate la articolul 86j.

Articolul 86j

Protecția membrilor

1. Statele membre se asigură că următorii membri ai societății comerciale care efectuează transformarea transfrontalieră au dreptul să își înstrăineze participațiile în condițiile stabilite la alineatele (2)-(6):
 - (a) membrii care dețin acțiuni cu drept de vot și care nu au votat pentru aprobarea proiectului de transformare transfrontalieră;
 - (b) membrii care dețin acțiuni fără drept de vot.
2. Statele membre se asigură că membrii menționați la alineatul (1) își pot înstrăina participațiile, în schimbul unei compensații bănești corespunzătoare care se plătește, odată ce transformarea transfrontalieră produce efecte, în conformitate cu articolul 86r, uneia sau mai multora dintre următoarele părți:

- (a) societății comerciale care efectuează transformarea transfrontalieră;
 - (b) celorlalți membri ai respectivei societăți;
 - (c) unor părți terțe, cu acordul societății care efectuează transformarea.
3. Statele membre se asigură că societatea comercială care efectuează transformarea transfrontalieră oferă o compensație adecvată în proiectul de transformare transfrontalieră, astfel cum se prevede la articolul 86d alineatul (1) litera (i), membrilor care doresc să își exercite dreptul de a-și înstrăina participațiile, menționați la prezentul articol alineatul (1). Statele membre stabilesc, de asemenea, perioada de acceptare a ofertei, care nu trebuie în niciun caz să depășească o lună de la adunarea generală menționată la articolul 86i. În plus, statele membre se asigură că societatea comercială este în măsură să accepte o ofertă comunicată prin mijloace electronice către o adresă oferită de către societate în acest scop.
- Cu toate acestea, achiziționarea de către societatea care efectuează o transformare transfrontalieră a propriilor sale acțiuni nu aduce atingere normelor naționale care reglementează achiziționarea de către o societate a propriilor participații.
4. Statele membre se asigură că oferta de compensație bănească este condiționată de producerea de efecte de către transformarea transfrontalieră în conformitate cu articolul 86r. În plus, statele membre stabilesc perioada în care trebuie plătită compensația bănească, perioadă care nu trebuie în niciun caz să depășească o lună de la data începând cu care transformarea transfrontalieră produce efecte.
5. Statele membre prevăd că orice membru care a acceptat oferta de compensație bănească menționată la alineatul (3), dar care consideră că valoarea compensației nu a fost stabilită în mod corespunzător, are dreptul de a solicita, în fața unei instanțe naționale, în termen de o lună de la acceptarea ofertei, recalcularea compensației bănești oferite.
6. Statele membre se asigură că legislația din statul membru de plecare reglementează drepturile menționate la alineatele (1)-(5) și că instanțele din acel stat membru sunt cele competente în acest sens. Orice membru care a acceptat o ofertă de compensație bănească pentru achiziționarea acțiunilor sale are dreptul să inițieze sau să fie parte la procedura menționată la alineatul (5).

Articolul 86k ***Protecția creditorilor***

1. Statele membre pot prevedea obligația organului de conducere sau a organului administrativ al societății comerciale care efectuează transformarea transfrontalieră de a furniza, ca parte a proiectului de transformare transfrontalieră menționat la articolul 86d, o declarație care să reflecte în mod fidel situația financiară a societății. În declarație trebuie să se precizeze că, pe baza informațiilor aflate la dispoziția organului de conducere sau a organului administrativ al societății la data declarației și, după efectuarea unor investigații rezonabile, nu s-a luat la cunoștință niciun motiv pentru care societatea comercială nu ar fi în măsură, după ce transformarea începe să producă efecte, să își onoreze obligațiile la scadența acestora. Declarația se face cel mai devreme cu o lună înainte ca proiectul de transformare transfrontalieră să fie pus la dispoziție în conformitate cu articolul 86h.
2. Statele membre se asigură că acei creditori care sunt nemulțumiți de modalitățile stabilite în proiectul de transformare transfrontalieră privind protejarea intereselor

lor, astfel cum se prevede la articolul 86d litera (f), pot depune o cerere la autoritatea administrativă sau judiciară competentă, pentru a obține garanțiile adecvate, în termen de o lună de la comunicarea menționată la articolul 86h.

3. Se prezumă că, în oricare dintre următoarele circumstanțe, creditorii societății comerciale care efectuează transformarea transfrontalieră nu sunt prejudiciați de aceasta:
 - (a) în cazul în care societatea comercială comunică, împreună cu proiectul de transformare, un raport al unui expert independent, în care se concluzionează că nu există nicio probabilitate rezonabilă ca drepturile creditorilor să fie prejudiciate în mod nejustificat. Expertul independent trebuie să fie numit sau aprobat de către autoritatea competentă și să îndeplinească cerințele prevăzute la articolul 86g alineatul (2);
 - (b) în cazul în care creditorilor li se oferă un drept la plată, fie de către o parte terță garantă, fie de către societatea rezultată în urma transformării transfrontaliere, cu o valoare cel puțin echivalentă creanței lor inițiale, a cărei executare poate fi solicitată în aceeași jurisdicție ca și creanța lor inițială și care are o calitate a creditului cel puțin echivalentă cu creanța inițială a creditorului, imediat după încheierea procesului de transformare.
4. Alineatele (1), (2) și (3) nu aduc atingere punerii în aplicare a legislației naționale din statul membru de plecare în ceea ce privește efectuarea sau garantarea plăților în favoarea entităților publice.

Articolul 86l

Participarea angajaților

1. Fără a aduce atingere alineatului (2), societatea comercială care rezultă din transformarea transfrontalieră se supune normelor în vigoare privind participarea angajaților din statul membru de destinație, în cazul în care acestea există.
2. Cu toate acestea, normele în vigoare privind participarea angajaților din statul membru de destinație, în cazul în care acestea există, nu se aplică în cazul în care societatea care efectuează transformarea are, în cele șase luni care precedă publicarea proiectului de transformare transfrontalieră, astfel cum se menționează la articolul 86d din prezenta directivă, un număr mediu de angajați echivalent cu patru cincimi din pragul aplicabil, stabilit în legislația din statul membru de plecare, care declanșează participarea angajaților în sensul articolului 2 litera (k) din Directiva 2001/86/CE sau în cazul în care legislația națională a statului membru de destinație:
 - (a) nu prevede cel puțin același nivel de participare a angajaților precum cel practicat de societatea comercială înainte de transformare, măsurat în funcție de proporția reprezentanților angajaților față de numărul membrilor organului administrativ sau de supraveghere ori ai comitetelor acestora sau ai grupului de conducere care gestionează unitățile de profit ale societății comerciale, sub rezerva existenței unei reprezentări a angajaților; sau
 - (b) nu prevede, pentru angajații sediilor societății comerciale care rezultă în urma transformării, situate în alte state membre, aceeași posibilitate de a-și exercita drepturile de participare ca și angajații din statul membru de destinație.
3. În cazurile menționate la prezentul articol alineatul (2), participarea angajaților la societatea comercială transformată și implicarea lor în stabilirea acestor drepturi se

reglementează de către statele membre, *mutatis mutandis* și sub rezerva prezentului articol alineatele (4)-(7), în conformitate cu principiile și procedurile prevăzute la articolul 12 alineatele (2), (3) și (4) din Regulamentul (CE) nr. 2157/2001 și cu următoarele dispoziții ale Directivei 2001/86/CE:

- (a) articolul 3 alineatul (1), articolul 3 alineatul (2) litera (a) punctul (i), articolul 3 alineatul (2) litera (b) și articolul 3 alineatul (3), articolul 3 alineatul (4) primul paragraf prima liniuță, articolul 3 alineatul (4) al doilea paragraf, articolul 3 alineatul (5), articolul 3 alineatul (6) al treilea paragraf și articolul 3 alineatul (7);
 - (b) articolul 4 alineatul (1), articolul 4 alineatul (2) literele (a), (g) și (h) și articolul 4 alineatele (3) și (4);
 - (c) articolul 5;
 - (d) articolul 6;
 - (e) articolul 7 alineatul (1) primul paragraf;
 - (f) articolele 8, 9, 10 și 12;
 - (g) partea 3 litera (a) din anexă.
4. Atunci când reglementează principiile și procedurile menționate la alineatul (3), statele membre:
- (a) acordă organului special de negociere dreptul de a decide, cu o majoritate de două treimi a membrilor săi care reprezintă cel puțin două treimi dintre angajați, să nu inițieze negocieri sau să pună capăt negocierilor deja inițiate și să se bazeze pe normele de participare în vigoare în statul membru de destinație;
 - (b) pot, în cazul în care, după negocieri prealabile, se aplică normele standard de participare și în pofida unor astfel de norme, să stabilească limitarea proporției de reprezentanți ai angajaților în cadrul organului administrativ al societății comerciale transformate. Cu toate acestea, în cazul în care, în societatea comercială care efectuează transformarea, reprezentanții angajaților au constituit cel puțin o treime din consiliul de administrație sau de supraveghere, este posibil ca limitarea să nu aibă niciodată drept rezultat o proporție a reprezentanților angajaților în organul administrativ mai mică de o treime;
 - (c) se asigură că normele privind participarea angajaților care se aplicau înainte de transformarea transfrontalieră continuă să se aplice până la data aplicării oricăror norme convenite ulterior sau, în absența unor norme convenite, până la aplicarea normelor implicite, în conformitate cu partea 3 litera (a) din anexă.
5. Extinderea drepturilor de participare la angajații societății comerciale transformate care lucrează în alte state membre, prevăzută la alineatul (2) litera (b), nu implică nicio obligație pentru statele membre care optează să procedeze astfel de a lua în considerare angajații respectivi la calcularea pragurilor de angajați care conferă drepturi de participare în temeiul legislației naționale.
6. În cazul în care funcționează pe baza unui sistem de participare a angajaților, societatea care efectuează transformarea este obligată să adopte o formă juridică permițând exercitarea drepturilor de participare.

7. În cazul în care funcționează pe baza unui sistem de participare a angajaților, societatea comercială transformată este obligată să ia măsuri prin care să se asigure că drepturile de participare ale angajaților sunt protejate în cazul oricărei viitoare fuziuni, divizări sau transformări – transfrontaliere sau interne – pentru o perioadă de trei ani după ce transformarea transfrontalieră începe să producă efecte, prin aplicarea *mutatis mutandis* a normelor prevăzute la alineatele (1)-(6).
8. O societate comercială comunică angajaților săi rezultatul negocierilor referitoare la participarea angajaților, fără întârzieri nejustificate.

Articolul 86m

Certificatul prealabil transformării

1. Statele membre desemnează autoritatea competentă să evalueze legalitatea transformării transfrontaliere în ceea ce privește partea de procedură care este reglementată de legislația din statul membru de plecare și să elibereze un certificat prealabil transformării care atestă conformitatea cu toate condițiile relevante și îndeplinirea corespunzătoare a tuturor procedurilor și formalităților în statul membru de plecare.
2. Statele membre se asigură că cererea de obținere a unui certificat prealabil transformării de către societatea care efectuează transformarea transfrontalieră este însoțită de următoarele elemente:
 - (a) proiectul de transformare menționat la articolul 86d;
 - (b) rapoartele menționate la articolele 86e, 86f și 86g, după caz;
 - (c) informații privind rezoluția adunării generale de a aproba transformarea menționată la articolul 86i.Proiectul și rapoartele prezentate în temeiul articolului 86g nu trebuie prezentate din nou autorității competente.
3. Statele membre se asigură că cererea menționată la alineatul (2), inclusiv prezentarea oricăror informații și documente, poate fi realizată integral online, fără a fi necesară prezența fizică în fața autorității competente menționate la alineatul (1).

Cu toate acestea, în cazul unei suspiciuni autentice de fraudă bazate pe motive întemeiate, statele membre pot solicita prezența fizică în fața autorității competente căreia trebuie să îi fie prezentate informațiile și documentele relevante.
4. În ceea ce privește conformitatea cu normele privind participarea angajaților, astfel cum sunt prevăzute la articolul 86l, statul membru de plecare verifică dacă proiectul de transformare transfrontalieră menționat la prezentul articol alineatul (2) include informații cu privire la procedurile prin care sunt stabilite modalitățile relevante și cu privire la opțiunile posibile privind aceste modalități.
5. Ca parte a evaluării legalității menționate la alineatul (1), autoritatea competentă analizează următoarele elemente:
 - (a) documentele și informațiile menționate la alineatul (2);
 - (b) toate observațiile și opiniile transmise de părțile interesate în conformitate cu articolul 86h alineatul (1);
 - (c) indicarea, de către societate, a faptului că procedura menționată la articolul 86l alineatele (3) și (4) a început, dacă este cazul.

6. Statele membre se asigură că autoritățile competente desemnate în conformitate cu alineatul (1) pot consulta alte autorități relevante care sunt competente în diferitele domenii vizate de transformarea transfrontalieră.
7. Statele membre se asigură că autoritatea competentă efectuează evaluarea în termen de o lună de la primirea informațiilor privind aprobarea transformării de către adunarea generală a societății comerciale. Aceasta trebuie să aibă unul dintre următoarele rezultate:
 - (a) în cazul în care autoritatea competentă stabilește că transformarea transfrontalieră intră în domeniul de aplicare al dispozițiilor naționale prin care se transpune prezenta directivă, că aceasta îndeplinește toate condițiile relevante și că toate procedurile și formalitățile necesare au fost finalizate, autoritatea competentă eliberează certificatul prealabil transformării;
 - (b) în cazul în care stabilește că transformarea transfrontalieră nu intră în domeniul de aplicare al dispozițiilor naționale prin care se transpune prezenta directivă, autoritatea competentă nu eliberează certificatul prealabil transformării și informează societatea comercială cu privire la motivele deciziei sale. Același lucru este valabil pentru situațiile în care autoritatea competentă stabilește că transformarea transfrontalieră nu îndeplinește toate condițiile relevante sau că nu au fost finalizate toate procedurile și formalitățile necesare și că societatea comercială, după ce a fost invitată să ia măsurile necesare, nu a făcut acest lucru;
 - (c) în cazul în care autoritatea competentă are motive serioase de a suspecta că transformarea transfrontalieră constituie un aranjament artificial astfel cum este menționat la articolul 86c alineatul (3), aceasta poate decide să efectueze o evaluare aprofundată în conformitate cu articolul 86n și informează societatea comercială cu privire la decizia sa de a efectua o astfel de evaluare și cu privire la rezultatele ulterioare.

Articolul 86n *Evaluarea aprofundată*

1. Cu scopul de a evalua dacă transformarea transfrontalieră constituie un aranjament artificial în sensul articolului 86c alineatul (3), statele membre se asigură că autoritatea competentă din statul membru de plecare efectuează o evaluare aprofundată a tuturor faptelor și împrejurărilor relevante și ia în considerare cel puțin următoarele elemente: caracteristicile stabilirii în statul membru de destinație, inclusiv intenția, sectorul, investițiile, cifra de afaceri netă și profitul sau pierderea, numărul de angajați, structura bilanțului, rezidența fiscală, activele și localizarea acestora, locul de muncă obișnuit al angajaților și al unor grupuri specifice de angajați, locul în care trebuie plătite contribuțiile la asigurările sociale și riscurile comerciale asumate de societatea comercială transformată în statul membru de destinație și în statul membru de plecare.

Aceste elemente pot fi luate în considerare numai ca factori orientativi în evaluarea globală și, prin urmare, nu pot fi avute în vedere în mod izolat.
2. Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritatea competentă menționată la alineatul (1) decide să efectueze o evaluare aprofundată, aceasta are posibilitatea de a audia societatea comercială și toate părțile care au prezentat observații în temeiul articolului 86h alineatul (1) litera (c), în conformitate cu legislația națională.

Autoritățile competente menționate la alineatul (1) pot audia, de asemenea, orice alte părți terțe interesate, în conformitate cu legislația națională. Autoritatea competentă ia decizia finală în ceea ce privește chestiunea certificatului prealabil transformării în termen de două luni de la inițierea evaluării aprofundate.

Articolul 86o

Controlul judiciar și transmiterea certificatului prealabil transformării

1. Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritatea competentă din statul membru de plecare nu este o instanță judecătorească, decizia autorității competente de a elibera sau de a refuza eliberarea unui certificat prealabil transformării face obiectul unui control judiciar în conformitate cu legislația națională. În plus, statele membre se asigură că certificatul prealabil transformării nu produce efecte înainte de expirarea unui anumit termen, pentru a permite părților să formuleze o acțiune în fața instanței competente și să obțină, dacă este cazul, măsuri provizorii.
2. Statele membre se asigură că decizia de a elibera certificatul prealabil transformării este trimisă autorităților menționate la articolul 86m alineatul (1) și că deciziile de a elibera sau de a refuza eliberarea unui certificat prealabil transformării sunt disponibile prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor instituit în conformitate cu articolul 22.

Articolul 86p

Controlul legalității transformării transfrontaliere exercitat de statul membru de destinație

1. Statele membre desemnează o autoritate competentă care să evalueze legalitatea transformării transfrontaliere în ceea ce privește partea de procedură care este reglementată de legislația din statul membru de destinație și să aprobe transformarea transfrontalieră în cazul în care aceasta respectă toate condițiile relevante și dacă sunt îndeplinite în mod corespunzător toate procedurile și formalitățile în statul membru de destinație.

Autoritatea competentă din statul membru de destinație se asigură, în special, că societatea comercială care face obiectul transformării propuse respectă dispozițiile de drept intern privind constituirea societăților comerciale și, dacă este cazul, că au fost stabilite modalitățile referitoare la participarea angajaților, în conformitate cu articolul 86l.

2. În sensul alineatului (1), societatea care efectuează transformarea transfrontalieră prezintă autorității menționate la alineatul (1) proiectul de transformare transfrontalieră aprobat de adunarea generală menționată la articolul 86i.
3. Fiecare stat membru se asigură că cererea menționată la alineatul (1) depusă de societatea comercială care efectuează transformarea transfrontalieră, în care sunt incluse orice informații și documente, poate fi realizată integral online, fără a fi necesară prezența fizică în fața autorității competente menționate la alineatul (1).

Cu toate acestea, în cazul unei suspiciuni autentice de fraudă bazate pe motive întemeiate, statele membre pot solicita prezența fizică în fața autorității competente din statul membru căreia trebuie să îi fie prezentate informațiile și documentele relevante.

4. Autoritatea competentă menționată la alineatul (1) confirmă fără întârziere primirea certificatului prealabil transformării menționat la articolul 86m, precum și a celorlalte

informații și documente necesare în temeiul legislației statului membru de destinație. Aceasta emite decizia de a aproba transformarea transfrontalieră de îndată ce finalizează evaluarea condițiilor relevante.

5. Certificatul prealabil transformării menționat la alineatul (4) este acceptat de autoritatea competentă menționată la alineatul (1) ca probă irefragabilă a îndeplinirii corespunzătoare a procedurilor și formalităților stabilite în cadrul legislației naționale a statului membru de plecare, fără de care transformarea transfrontalieră nu poate fi aprobată.

Articolul 86q

Înregistrarea

1. Legislațiile din statele membre de plecare și din cele de destinație stabilesc, pentru teritoriul statelor respective, modalitățile de comunicare a înscrierii în registru a finalizării transformării transfrontaliere.
2. Statele membre se asigură că cel puțin următoarele informații sunt înscrise în registrele lor, care sunt făcute publice și sunt accesibile prin intermediul sistemului menționat la articolul 22:
 - (a) numărul de ordine în registru al societății comerciale transformate în urma unei transformări transfrontaliere;
 - (b) data de înregistrare a societății comerciale transformate în statul membru de destinație;
 - (c) data radierii sau a eliminării din registru, în statul membru de plecare, a societății care efectuează transformarea transfrontalieră;
 - (d) numărul de înmatriculare, în statul membru de plecare, al societății care efectuează transformarea și cel al societății comerciale transformate, în statul membru de destinație.
3. Statele membre se asigură că registrul din statul membru de destinație îi notifică registrului din statul membru de plecare, prin intermediul sistemului menționat la articolul 22, că societatea comercială transformată a fost înregistrată. De asemenea, statele membre se asigură că înregistrarea societății care efectuează transformarea trebuie eliminată imediat după primirea notificării, dar nu înainte de aceasta.

Articolul 86r

Data începând cu care transformarea transfrontalieră produce efecte

Transformarea transfrontalieră produce efecte de la data înregistrării societății comerciale transformate în statul membru de destinație, în urma controlului legalității și a aprobării prevăzute la articolul 86p.

Articolul 86s

Efectele transformării transfrontaliere

1. O transformare transfrontalieră efectuată în conformitate cu dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive are următoarele efecte:
 - (a) toate activele și datoriile societății care efectuează transformarea transfrontalieră, inclusiv toate contractele, creditele, drepturile și obligațiile, sunt transferate și continuă să existe în societatea comercială transformată;

- (b) membrii societății comerciale care a efectuat transformarea devin membri ai societății comerciale transformate, cu excepția cazului în care își exercită dreptul de retragere prevăzut la articolul 86j alineatul (2);
 - (c) drepturile și obligațiile societății comerciale ce efectuează transformarea transfrontalieră care decurg din contractele de muncă sau din raporturile de muncă și care există la data începând cu care transformarea transfrontalieră produce efecte se transferă, ca efect al acestei operațiuni, societății comerciale care rezultă în urma transformării transfrontaliere, la data începând cu care operațiunea produce efecte;
 - (d) adresa sediului social al societății comerciale transformate în statul membru de plecare poate fi invocată până în momentul în care societatea care efectuează transformarea este radiată din registru în statul membru de plecare, cu excepția cazului în care se poate demonstra că o parte terță a luat cunoștință sau ar fi trebuit să ia cunoștință de sediul social din statul membru de destinație.
2. Orice activitate desfășurată de societatea comercială transformată după data înregistrării în statul membru de destinație și înainte ca societatea care efectuează transformarea să fie radiată din registru în statul membru de plecare este considerată ca activitate a societății comerciale transformate.
3. Societatea comercială transformată răspunde pentru orice pierderi rezultate din diferențele dintre sistemul juridic național al statului membru de plecare și cel al statului membru de destinație, în cazul în care o parte contractantă sau un partener al societății care efectuează transformarea nu a fost informat cu privire la transformarea transfrontalieră de către societatea respectivă, înainte de a încheia contractul respectiv.

Articolul 86t

Răspunderea experților independenți

Statele membre stabilesc norme care reglementează cel puțin răspunderea civilă a experților independenți responsabili cu întocmirea rapoartelor menționate la articolul 86g și la articolul 86k alineatul (2) litera (a), inclusiv în ceea ce privește orice abatere pe care o săvârșesc în executarea îndatoririlor lor.

Articolul 86u

Validitate

O transformare transfrontalieră care produce efecte în conformitate cu procedurile de transpunere a prezentei directive nu poate fi declarată nulă și neavenită.

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).

- (**) Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).”.
- (4) La articolul 119, punctul 2 se modifică după cum urmează:
- (a) la sfârșitul literei (c) se adaugă următorul text: „; sau”;
 - (b) se adaugă următoarea literă (d):
„(d) una sau multe societăți comerciale își transferă, ca urmare a dizolvării fără lichidare, toate activele și datoriile unei alte societăți comerciale existente, societatea comercială absorbantă, fără emiterea de noi acțiuni de către societatea absorbantă, cu condiția ca o persoană să dețină direct sau indirect totalitatea acțiunilor societăților care fuzionează sau cu condiția ca membrii societăților care fuzionează să dețină acțiunile în aceeași proporție în toate societățile care fuzionează.”.
- (5) La articolul 120, alineatul (4) se înlocuiește cu următorul text:
- „(4) Statele membre se asigură că prezentul capitol nu se aplică societății sau societăților în următoarele cazuri:
- (a) dacă au fost instituite proceduri pentru dizolvarea, lichidarea sau insolvența societății sau societăților comerciale în cauză;
 - (b) dacă societatea comercială face obiectul unei proceduri preventive de restructurare inițiate din cauza riscului de insolvență;
 - (c) dacă este în curs de operare o suspendare a plăților;
 - (d) dacă societatea comercială face obiectul instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute în titlul IV din Directiva 2014/59/UE;
 - (e) dacă autoritățile naționale au luat măsuri preventive pentru a evita inițierea procedurilor menționate la litera (a), (b) sau (d).”.
- (6) Articolul 121 se modifică după cum urmează:
- (a) la alineatul (1), litera (a) se elimină;
 - (b) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:
„(2) Dispozițiile și formalitățile menționate la alineatul (1) litera (b) le includ în special pe cele referitoare la procesul decizional referitor la fuziune și la protecția angajaților în ceea ce privește alte drepturi decât cele reglementate de articolul 133.”.
- (7) Articolul 122 se modifică după cum urmează:
- (a) litera (i) se înlocuiește cu următorul text:
„(i) actul constitutiv sau actele constitutive ale societății comerciale care rezultă în urma fuziunii transfrontaliere;”;
 - (b) se adaugă următoarele litere (m) și (n):
„(m) detalii privind oferta de compensație bănească pentru membrii care se opun fuziunii transfrontaliere, în conformitate cu articolul 126a;
(n) detalii privind garanțiile oferite creditorilor.”;
 - (c) se adaugă un al doilea paragraf, după cum urmează:

„Pe lângă limba oficială a statului membru al fiecăreia dintre societățile comerciale care fuzionează, statele membre le permit societăților comerciale care fuzionează să utilizeze o limbă uzuală în domeniul afacerilor și finanțelor internaționale pentru a întocmi proiectul comun de fuziune transfrontalieră și toate celelalte documente conexe. Statele membre precizează ce limbă va prevala în caz de diferențe identificate între diferitele versiuni lingvistice ale documentelor respective.”.

- (8) Se introduce următorul articol 122a:

„Articolul 122a
Data contabilă

1. În cazul în care societatea comercială care rezultă în urma fuziunii transfrontaliere își pregătește situațiile financiare anuale în conformitate cu standardele internaționale de contabilitate prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului(*), data începând cu care tranzacțiile societăților care fuzionează sunt tratate ca aparținând societății care rezultă în urma fuziunii transfrontaliere se determină în conformitate cu respectivele standarde de contabilitate.

Fără a aduce atingere primului paragraf, data contabilă prevăzută în proiectul comun de fuziune transfrontalieră este data începând cu care fuziunea transfrontalieră produce efecte, astfel cum se menționează la articolul 129, cu excepția cazului în care societățile care fuzionează stabilesc o altă dată pentru a facilita procesul de fuziune. În acest caz, data contabilă respectă următoarele cerințe:

- (a) nu poate surveni înainte de data bilanțului ultimelor situații financiare anuale întocmite și publicate de către oricare dintre societățile care fuzionează;
 - (b) îi permite societății care rezultă în urma fuziunii transfrontaliere să își întocmească situațiile financiare anuale, incluzând efectele fuziunii, în conformitate cu legislația Uniunii și a statelor membre, la data bilanțului imediat următoare datei începând cu care fuziunea transfrontalieră produce efecte.
2. Statele membre se asigură că data menționată la alineatul (1) este tratată, în scopuri contabile, ca fiind data de la care tranzacțiile societăților comerciale care fuzionează sunt tratate ca aparținând societății care rezultă în urma fuziunii transfrontaliere de către legislațiile naționale ale tuturor societăților care fuzionează.
3. Statele membre se asigură că, pentru recunoașterea și evaluarea activelor și datoriilor din situațiile financiare care urmează să fie transferate în contextul fuziunii transfrontaliere prin absorbție, regimul contabil al societății absorbante trebuie să fie utilizat ca bază comună de către toate societățile care fuzionează, începând de la data specificată la alineatul (1).

(*) Regulamentul (CE) nr. 1606/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 19 iulie 2002 privind aplicarea standardelor internaționale de contabilitate (JO L 243, 11.9.2002, p. 1).”.

- (9) Articolele 123 și 124 se înlocuiesc cu următorul text:

„Articolul 123
Comunicarea informațiilor

1. Statele membre se asigură că proiectul comun de fuziune transfrontalieră este comunicat și publicat în registrele lor naționale, menționate la articolul 16, cu cel puțin o lună înainte de data adunării generale care urmează să se pronunțe asupra proiectului. Respectivul proiect comun este, de asemenea, accesibil prin intermediul sistemului menționat la articolul 22.
2. Statele membre pot excepta societățile comerciale care fuzionează de la cerința menționată la alineatul (1) dacă, pentru o perioadă continuă care începe cu cel puțin o lună înainte de data fixată pentru reuniunea adunării generale ce urmează să decidă cu privire la proiectul comun de fuziune transfrontalieră și se încheie cel mai devreme la sfârșitul acestei reuniuni, respectivele societăți pun proiectul comun de fuziune transfrontalieră la dispoziția publicului, pe site-ul lor web, în mod gratuit.

Cu toate acestea, statele membre nu condiționează această exceptare de alte cerințe sau restricții în afara celor necesare pentru a asigura securitatea site-ului web și autenticitatea documentelor, decât în cazul și în măsura în care acestea sunt proporționale în vederea realizării acestor obiective.
3. În cazul în care societățile comerciale care fuzionează pun la dispoziție proiectul comun de fuziune transfrontalieră în conformitate cu prezentul articol alineatul (2), următoarele informații trebuie făcute publice cu cel puțin o lună înainte de data adunării generale care urmează să se pronunțe asupra proiectului, în registrele naționale corespunzătoare menționate la articolul 16:
 - (a) forma juridică, denumirea și sediul social al fiecăreia dintre societățile care fuzionează și forma juridică, denumirea și sediul social propuse pentru fiecare societate comercială nou-creată;
 - (b) registrul la care au fost depuse documentele menționate la articolul 14 în ceea ce privește fiecare dintre societățile comerciale care fuzionează, precum și numărul de ordine în respectivul registru;
 - (c) indicarea, pentru fiecare dintre societățile comerciale care fuzionează, a modalităților de exercitare a drepturilor creditorilor, angajaților și membrilor;
 - (d) detalii privind site-ul web pe care pot fi obținute gratuit atât proiectul comun de fuziune transfrontalieră, cât și informații complete cu privire la modalitățile menționate la litera (c).
4. Statele membre se asigură că toate cerințele menționate la alineatele (1) și (3) pot fi realizate online, fără a fi necesară prezența fizică în fața unei autorități competente din statele membre vizate.

Cu toate acestea, în cazul unei suspiciuni autentice de fraudă bazate pe motive întemeiate, statele membre pot solicita prezența fizică în fața unei autorități competente.
5. În cazul în care nu este necesară aprobarea fuziunii de către adunarea generală a societății comerciale absorbante, în conformitate cu articolul 126 alineatul (3), comunicarea menționată la prezentul articol alineatele (1), (2) și (3) se realizează cu cel puțin o lună înainte de data adunării generale a celeilalte sau a celorlalte societăți care fuzionează.

6. Statele membre pot prevedea obligația ca, în plus față de comunicarea informațiilor prevăzută la alineatele (1), (2) și (3), proiectul comun de fuziune transfrontalieră sau informațiile menționate la alineatul (3) să fie publicate în jurnalul oficial național. În acest caz, statele membre se asigură că registrele menționate la articolul 16 transmit jurnalului oficial național informațiile relevante.
7. Statele membre se asigură că proiectul comun de fuziune transfrontalieră comunicat, precum și informațiile menționate la alineatul (3) sunt accesibile în mod gratuit publicului. Statele membre se asigură, de asemenea, că toate taxele pe care registrele le percep de la societățile care fuzionează pentru comunicarea informațiilor prevăzută la alineatele (1) și (3) și, după caz, pentru publicarea menționată la alineatul (6) nu depășesc costurile administrative asociate prestării serviciului.

Articolul 124

Raportul organului de conducere sau al organului administrativ adresat membrilor

1. Organul de conducere sau organul administrativ al fiecăreia dintre societățile comerciale care fuzionează întocmește un raport în care explică și justifică aspectele juridice și economice ale fuziunii transfrontaliere.
 2. Raportul menționat la alineatul (1) trebuie, mai ales, să precizeze următoarele:
 - (a) implicațiile fuziunii transfrontaliere asupra activității viitoare a societății comerciale rezultate în urma fuziunii și asupra planului strategic de management;
 - (b) o explicație și o justificare a ratei de schimb a acțiunilor;
 - (c) o descriere a oricăror dificultăți speciale de evaluare survenite;
 - (d) implicațiile fuziunii transfrontaliere pentru membri;
 - (e) drepturile și măsurile reparatorii aflate la dispoziția membrilor care se opun fuziunii, în conformitate cu articolul 126a.
 3. Raportul se pune la dispoziția membrilor fiecăreia dintre societățile care fuzionează, cel puțin în format electronic, cu cel puțin o lună înainte de data adunării generale menționate la articolul 126. Raportul se pune, în mod similar, și la dispoziția reprezentanților angajaților fiecăreia dintre societățile comerciale care fuzionează sau, în cazul în care nu există astfel de reprezentanți, angajaților înșiși. Cu toate acestea, în cazul în care nu este necesară aprobarea fuziunii de către adunarea generală a societății comerciale absorbante, în conformitate cu articolul 126 alineatul (3), raportul se pune la dispoziție cu cel puțin o lună înainte de data adunării generale a celeilalte sau a celorlalte societăți care fuzionează.
 4. Cu toate acestea, raportul menționat la alineatul (1) nu este obligatoriu în cazul în care toți membrii societăților care fuzionează au convenit să renunțe la această cerință.”.
- (10) Se introduce următorul articol 124a:

„Articolul 124a

Raportul organului de conducere sau al organului administrativ adresat angajaților

1. Organul de conducere sau organul administrativ al fiecăreia dintre societățile comerciale care fuzionează întocmește un raport în care explică implicațiile fuziunii transfrontaliere pentru angajați.

2. Raportul menționat la alineatul (1) trebuie, mai ales, să precizeze următoarele:
 - (a) implicațiile fuziunii transfrontaliere asupra activității viitoare a societății comerciale și asupra planului strategic de management;
 - (b) implicațiile fuziunii transfrontaliere asupra menținerii raporturilor de muncă;
 - (c) orice modificare substanțială a condițiilor de angajare și a locurilor în care se desfășoară activitățile societăților comerciale;
 - (d) dacă elementele prevăzute la literele (a), (b) și (c) se referă, de asemenea, la orice filiale ale societăților care fuzionează.
3. Raportul menționat la prezentul articol alineatul (1) se pune, cel puțin în format electronic, la dispoziția reprezentanților angajaților fiecăreia dintre societățile comerciale care fuzionează sau, în cazul în care nu există astfel de reprezentanți, angajaților înșiși, cu cel puțin o lună înainte de data adunării generale menționate la articolul 126. Raportul se pune, în mod similar, și la dispoziția membrilor fiecăreia dintre societățile care fuzionează.

Cu toate acestea, în cazul în care nu este necesară aprobarea fuziunii de către adunarea generală a societății comerciale absorbante, în conformitate cu articolul 126 alineatul (3), raportul trebuie să fie disponibil cu cel puțin o lună înainte de data adunării generale a celeilalte sau a celorlalte societăți care fuzionează.
4. În cazul în care organul de conducere sau organul administrativ al uneia sau mai multor societăți care fuzionează primește, în timp util, un aviz din partea reprezentanților angajaților sau, în cazul în care nu există astfel de reprezentanți, din partea angajaților înșiși, astfel cum se prevede în legislația națională, membrii sunt informați în acest sens, iar avizul respectiv se anexează la raport.
5. Cu toate acestea, în cazul în care societățile care fuzionează și filialele acestora, dacă există, nu au niciun angajat în afară de cei care fac parte din organul de conducere sau din organul administrativ, nu este necesară întocmirea raportului menționat la alineatul (1).
6. Prezentarea raportului nu aduce atingere drepturilor și procedurilor de informare și consultare aplicabile, care au fost instituite la nivel național în urma punerii în aplicare a Directivei 2001/23/CE, 2002/14/CE sau 2009/38/CE.”.
- (11) La articolul 125 alineatul (1) se adaugă un al doilea paragraf, cu următorul text:

„Statele membre iau în considerare, la evaluarea independenței expertului, cadrul stabilit la articolele 22 și 22b din Directiva 2006/43/CE.”.
- (12) Articolul 126 se modifică după cum urmează:
 - (a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) După luarea la cunoștință a rapoartelor menționate la articolele 124, 124a și 125, după caz, adunarea generală a fiecăreia dintre societățile comerciale care fuzionează decide, prin intermediul unei rezoluții, în legătură cu aprobarea proiectului comun de fuziune transfrontalieră.”;
 - (b) se adaugă următorul alineat (4):

„(4) Statele membre se asigură că rezoluția privind aprobarea unei fuziuni transfrontaliere menționată la alineatul (1) nu poate fi contestată în fața autorității competente invocându-se exclusiv motivele următoare:

- (a) rata de schimb a acțiunilor menționată la articolul 122 litera (b) a fost stabilită în mod necorespunzător;
 - (b) compensația bănească menționată la articolul 122 litera (m) a fost stabilită în mod necorespunzător;
 - (c) valoarea totală a participațiilor alocate unui membru nu este echivalentă cu valoarea acțiunilor deținute de membrul respectiv în societatea care face obiectul fuziunii.”;
- (13) Se introduc următoarele articole 126a și 126b:

„Articolul 126a
Protecția membrilor

1. Statele membre se asigură că următorii membri ai societăților comerciale care fuzionează au dreptul să își înstrăineze participațiile în condițiile stabilite la alineatele (2)-(6):
 - (a) membrii care dețin acțiuni cu drept de vot și care nu au votat pentru aprobarea proiectului comun de fuziune transfrontalieră;
 - (b) membrii care dețin acțiuni fără drept de vot.
2. Statele membre se asigură că membrii menționați la prezentul articol alineatul (1) își pot înstrăina participațiile, în schimbul unei compensații bănești corespunzătoare care se plătește, odată ce fuziunea transfrontalieră produce efecte, în conformitate cu articolul 129, uneia sau mai multora dintre următoarele părți:
 - (a) societăților care fuzionează în cauză;
 - (b) celorlalți membri ai societăților care fuzionează în cauză;
 - (c) unor părți terțe, cu acordul societăților care fuzionează în cauză.
3. Statele membre se asigură că fiecare dintre societățile care fuzionează oferă o compensație bănească adecvată în proiectul comun de fuziune transfrontalieră, astfel cum se prevede la articolul 122 alineatul (1) litera (m), membrilor care doresc să își exercite dreptul de a-și înstrăina participațiile, menționați la prezentul articol alineatul (1). De asemenea, statele membre stabilesc perioada de acceptare a ofertei, care nu trebuie în niciun caz să depășească o lună de la adunarea generală menționată la articolul 126 sau, în cazul în care aprobarea adunării generale nu este necesară, în termen de două luni de la publicarea proiectului comun de fuziune menționată la articolul 123. În plus, statele membre se asigură că societățile care fuzionează sunt în măsură să accepte o ofertă comunicată prin mijloace electronice către o adresă oferită de către respectivele societăți în acest scop.

Cu toate acestea, achiziționarea de către societățile care fuzionează a propriilor lor acțiuni nu aduce atingere normelor naționale care reglementează achiziționarea de către o societate a propriilor participații.
4. Statele membre se asigură că oferta de compensație bănească este condiționată de producerea fuziunii transfrontaliere în conformitate cu articolul 129. În plus, statele membre stabilesc perioada în care trebuie plătită compensația bănească, perioadă care nu trebuie în niciun caz să depășească o lună de la data începând cu care fuziunea transfrontalieră produce efecte.

5. Expertul independent numit în temeiul articolului 125 examinează caracterul adecvat al compensației bănești. Expertul trebuie să țină seama de prețul de piață al acestor acțiuni în societățile care fuzionează, înainte de anunțarea propunerii de fuziune, și de valoarea societății, excluzând efectul fuziunii propuse, care se determină conform metodelor de evaluare general acceptate.
6. Statele membre se asigură că orice membru care a acceptat oferta de compensație bănească menționată la alineatul (3), dar care consideră că valoarea compensației bănești nu a fost stabilită în mod corespunzător, are dreptul de a solicita, în fața unei instanțe naționale, în termen de o lună de la acceptarea ofertei, recalcularea compensației bănești oferite.
7. Statele membre se asigură că dreptul intern al statului membru sub incidența căruia intră societatea care fuzionează reglementează drepturile menționate la alineatele (1)-(6) și că instanțele din acel stat membru sunt cele competente în acest sens. Orice membru care a acceptat o ofertă de compensație bănească pentru achiziționarea acțiunilor sale are dreptul să inițieze sau să fie parte la procedura menționată la alineatul (6).
8. De asemenea, statele membre se asigură că membrii societăților comerciale care fuzionează ce nu s-au opus fuziunii transfrontaliere, dar consideră că rata de schimb a acțiunilor este inadecvată pot contesta în fața unei instanțe naționale, în termen de o lună de la data începând cu care fuziunea transfrontalieră produce efecte, respectiva rată de schimb a acțiunilor stabilită în proiectul comun de fuziune transfrontalieră menționat la articolul 122.
9. Statele membre se asigură că, în cazul în care o instanță națională constată că rata de schimb a acțiunilor nu a fost stabilită în mod corespunzător, aceasta are competența de a obliga societatea care rezultă în urma fuziunii transfrontaliere la plata unei compensații în favoarea membrilor care au contestat rata de schimb și au avut câștig de cauză. Această compensație constă într-o plată suplimentară în numerar calculată pe baza unei rate adecvate aplicabile schimbului titlurilor de valoare sau acțiunilor, stabilite de instanță. La cererea oricărui dintre membri sau a societăților care fuzionează, instanța națională are competența de a obliga societatea care rezultă în urma fuziunii transfrontaliere să furnizeze acțiuni suplimentare în locul plății în numerar.
10. Statele membre se asigură că legislația aplicabilă societății care rezultă în urma fuziunii transfrontaliere reglementează obligația de a plăti compensația în numerar suplimentară sau de a oferi acțiuni suplimentare.

Articolul 126b

Protecția creditorilor

1. Statele membre pot prevedea obligația organului de conducere sau a organului administrativ al societății comerciale care fuzionează de a furniza, ca parte a proiectului comun de fuziune transfrontalieră menționat la articolul 122, o declarație care să reflecte în mod fidel situația financiară a societății. În declarație trebuie să se precizeze că, pe baza informațiilor aflate la dispoziția organului de conducere sau a organului administrativ al societății la data declarației respective și, după efectuarea unor investigații rezonabile, nu s-a luat la cunoștință niciun motiv pentru care societatea comercială rezultată în urma fuziunii nu ar fi în măsură să își onoreze obligațiile la scadența acestora. Declarația se face cel mai devreme cu o lună înainte

ca proiectul comun de fuziune transfrontalieră să fie pus la dispoziție în conformitate cu articolul 123.

2. Statele membre se asigură că acei creditori ai societăților ce fuzionează care sunt nemulțumiți de modalitățile stabilite în proiectul comun de fuziune transfrontalieră privind protejarea intereselor lor, astfel cum se prevede la articolul 122 alineatul (1) litera (n), pot depune o cerere la autoritatea administrativă sau judiciară competentă, pentru a obține garanțiile adecvate, în termen de o lună de la comunicarea menționată la articolul 123.
 3. Se prezumă că, în oricare dintre următoarele circumstanțe, creditorii societăților care fuzionează nu sunt prejudiciați de fuziunea transfrontalieră:
 - (a) în cazul în care societățile care fuzionează comunică, împreună cu proiectul de fuziune transfrontalieră, un raport al unui expert independent, care a concluzionat că nu există nicio probabilitate rezonabilă ca drepturile creditorilor să fie prejudiciate în mod nejustificat. Expertul independent trebuie să fie numit sau aprobat de către autoritatea competentă și să îndeplinească cerințele prevăzute la articolul 125 alineatul (1);
 - (b) în cazul în care creditorilor li se oferă un drept la plată, fie de către o parte terță garantă, fie de către societatea rezultată în urma fuziunii, cu o valoare cel puțin echivalentă creanței lor inițiale, a cărei executare poate fi solicitată în aceeași jurisdicție ca și creanța lor inițială și care are o calitate a creditului cel puțin proporțională cu creanța inițială a creditorului, imediat după încheierea fuziunii.
 4. Alineatele (1), (2) și (3) nu aduc atingere punerii în aplicare a legislațiilor naționale din statele membre ale societăților care fuzionează în ceea ce privește efectuarea sau garantarea plăților în favoarea entităților publice.”.
- (14) Articolul 127 se modifică după cum urmează:
- (a) la alineatul (1) se adaugă următoarele paragrafe:

„Statele membre se asigură că cererea de a obține un certificat prealabil fuziunii de către societățile care fuzionează, inclusiv prezentarea oricăror informații și documente, poate fi realizată integral online, fără a fi necesară prezența fizică în fața autorității competente menționate la alineatul (1).

Cu toate acestea, în cazul unei suspiciuni autentice de fraudă bazate pe motive întemeiate, statele membre pot solicita prezența fizică în fața autorității competente căreia trebuie să îi fie prezentate informațiile și documentele relevante.”;
 - (b) la alineatul (2) se adaugă următorul paragraf:

„Statele membre se asigură că certificatul este transmis autorităților menționate la articolul 128 alineatul (1) prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor, în conformitate cu articolul 22.”;
 - (c) alineatul (3) se elimină.
- (15) Articolul 128 se modifică după cum urmează:
- (a) alineatul (2) se înlocuiește cu următorul text:

„(2) În sensul prezentului articol alineatul (1), fiecare societate comercială care fuzionează prezintă autorității menționate la alineatul respectiv proiectul comun de fuziune transfrontalieră aprobat de adunarea generală menționată la articolul 126.”;

(b) se adaugă următoarele alineate (3) și (4):

„(3) Fiecare stat membru se asigură că cererea de finalizare a procedurii, menționată la alineatul (1), de către oricare dintre societățile care fuzionează, inclusiv prezentarea oricăror informații și documente, poate fi realizată integral online, fără a fi necesară prezența fizică în fața unei autorități competente.

Cu toate acestea, în cazul unei suspiciuni autentice de fraudă bazate pe motive întemeiate, statele membre pot lua măsuri care ar putea impune prezența fizică în fața unei autorități competente din statul membru în care trebuie să fie prezentate informațiile și documentele relevante.

4. Autoritatea competentă din statul membru al unei societăți comerciale rezultate în urma fuziunii transfrontaliere acceptă certificatul sau certificatele prealabile fuziunii menționate la articolul 127 alineatul (2) ca probă irefragabilă a îndeplinirii corecte a actelor și formalităților prealabile fuziunii în statul membru sau în statele membre respective. Autoritatea sau autoritățile competente ale societăților care fuzionează pun certificatul la dispoziția autorității competente din statul membru al societății rezultate în urma fuziunii prin sistemul de interconectare a registrelor în conformitate cu articolul 22.”.

(16) Articolul 131 se modifică după cum urmează:

(a) la alineatul (1), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) toate activele și datoriile societății absorbite prin respectiva fuziune, inclusiv toate contractele, creditele, drepturile și obligațiile, sunt transferate și continuă să existe în societatea absorbantă;”;

(b) la alineatul (2), litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) toate activele și datoriile societăților care fuzionează, inclusiv toate contractele, creditele, drepturile și obligațiile, sunt transferate și continuă să existe în noua societate comercială;”;

(17) Articolul 132 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) În cazul în care fuziunea transfrontalieră prin absorbție este realizată de o societate care deține toate acțiunile și alte titluri de valoare care conferă drept de vot în adunările generale ale societății sau ale societăților absorbite sau de o persoană care deține direct sau indirect totalitatea acțiunilor în societatea absorbantă și în societățile absorbite, iar societatea absorbantă nu alocă nicio acțiune în cadrul fuziunii:

- articolul 122 literele (b), (c), (e) și (m), articolul 125 și articolul 131 alineatul (1) litera (b) nu se aplică;
- articolul 124 și articolul 126 alineatul (1) nu se aplică societății sau societăților comerciale absorbite.”;

(b) se adaugă următorul alineat (3):

„(3) În cazul în care legislațiile statelor membre ale tuturor societăților care fuzionează prevăd exceptarea de la aprobarea de către adunarea generală în conformitate cu articolul 126 alineatul (3) și cu prezentul articol alineatul (1), proiectul comun de fuziune transfrontalieră sau informațiile menționate la articolul 123 alineatele (1)-(3) și rapoartele menționate la articolele 124 și 124a se

pun la dispoziție cu cel puțin o lună înainte de adoptarea deciziei privind fuziunea de către societatea comercială în conformitate cu dreptul intern.”.

(18) Articolul 133 se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (7) se înlocuiește cu următorul text:

„(7) În cazul în care funcționează pe baza unui sistem de participare a angajaților, societatea care rezultă în urma fuziunii transfrontaliere este obligată să ia măsuri prin care să se asigure că drepturile de participare ale angajaților sunt protejate în cazul oricăror viitoare fuziuni, divizări sau transformări – transfrontaliere sau interne – pentru o perioadă de trei ani de la data începând cu care fuziunea transfrontalieră produce efecte, prin aplicarea *mutatis mutandis* a normelor prevăzute la alineatele (1)-(6).”;

(b) se adaugă următorul alineat (8):

„(8) O societate comercială comunică angajaților săi dacă optează să aplice normele standard de participare menționate la alineatul (3) litera (h) sau dacă intră în negocieri în cadrul organului special de negociere. În al doilea caz, societatea comercială comunică angajaților săi rezultatul negocierilor fără întârzieri nejustificate.”.

(19) Se introduce următorul articol 133a:

„Articolul 133a

Răspunderea experților independenți

Statele membre stabilesc norme care reglementează răspunderea civilă a experților independenți responsabili cu întocmirea raportului menționat la articolul 125 și la articolul 126b alineatul (2) litera (a), inclusiv în ceea ce privește abaterile pe care le săvârșesc în executarea îndatoririlor lor.”.

(20) În titlul II se adaugă următorul capitol IV:

„CAPITOLUL IV

Divizări transfrontaliere ale societăților comerciale cu răspundere până la concurența capitalului social subscris

Articolul 160a

Domeniul de aplicare

1. Prezentul capitol se aplică divizării transfrontaliere a unei societăți comerciale cu răspundere până la concurența capitalului social subscris care este constituită în conformitate cu legislația unui stat membru și care își are sediul social, administrația centrală sau locul principal de desfășurare a activității în Uniune, cu condiția ca cel puțin două dintre societățile comerciale implicate în divizare să intre sub incidența legislațiilor unor state membre diferite («divizare transfrontalieră»).
2. Statele membre iau măsurile necesare pentru a institui o procedură pentru divizarea transfrontalieră menționată la alineatul (1).

Articolul 160b

Definiții

În sensul prezentului capitol:

- (1) «societate comercială cu răspundere până la concurența capitalului social subscris», denumită în continuare «societate comercială», înseamnă o societate comercială astfel cum este definită în anexa II;
- (2) «societate comercială care face obiectul divizării» înseamnă o societate comercială care, aflată într-un proces de divizare transfrontalieră, își transferă prin acest proces toate activele și datoriile către una sau mai multe societăți comerciale, sau care își transferă, în caz de divizare parțială, o parte din activele și datoriile uneia sau mai multor societăți comerciale;
- (3) «divizare» înseamnă o operațiune prin care:
 - (a) o societate comercială care face obiectul divizării, ce a fost dizolvată fără a intra în lichidare, își transferă totalitatea activelor și datoriilor către două sau mai multe societăți nou-constituite (denumite în continuare «societăți beneficiare»), în schimbul emiterii, către membrii societății care face obiectul divizării, de titluri de valoare sau acțiuni la societățile beneficiare și, eventual, în schimbul unei plăți în numerar de maximum 10 % din valoarea nominală a respectivelor titluri de valoare sau acțiuni sau, dacă acestea nu au valoare nominală, al unei plăți în numerar de maximum 10 % din valoarea contabilă nominală a respectivelor titluri de valoare sau acțiuni («divizare completă»);
 - (b) o societate comercială care face obiectul divizării își transferă o parte dintre active și datorii către una sau mai multe societăți nou-constituite (denumite în continuare «societăți beneficiare»), în schimbul emiterii, către membrii societății care face obiectul divizării, de titluri de valoare sau acțiuni la societățile beneficiare sau la societatea care face obiectul divizării sau la ambele și, eventual, în schimbul unei plăți în numerar de maximum 10 % din valoarea nominală a respectivelor titluri de valoare sau acțiuni sau, în absența unei valori nominale, al unei plăți în numerar de maximum 10 % din valoarea contabilă nominală a respectivelor titluri de valoare sau acțiuni («divizare parțială»);

Articolul 160c

Dispoziții suplimentare privind domeniul de aplicare

1. Fără a aduce atingere articolului 160b alineatul (3), prezentul capitol se aplică, de asemenea, divizărilor transfrontaliere în cazul cărora dreptul intern al cel puțin unuia dintre statele membre implicate permite ca plata în numerar menționată la articolul 160b alineatul (3) literele (a) și (b) să depășească 10 % din valoarea nominală sau, în absența unei valori nominale, 10 % din valoarea contabilă nominală a titlurilor de valoare sau acțiunilor reprezentând capitalul societăților beneficiare.
2. Statele membre pot decide să nu aplice prezentul capitol divizărilor transfrontaliere la care participă o societate cooperativă, chiar și în cazurile în care aceasta din urmă corespunde definiției «societății comerciale cu răspundere până la concurența capitalului social subscris» prevăzute la articolul 160b alineatul (1).

3. Prezentul capitol nu se aplică divizărilor transfrontaliere la care participă o societate comercială al cărui obiect de activitate este plasamentul colectiv de capitaluri furnizate de către public, care funcționează pe principiul repartizării riscurilor și ale cărei acțiuni sunt răscumpărate sau rambursate, în mod direct sau indirect, din activele respectivei societăți comerciale, la cererea acționarilor. Măsurile luate de o astfel de societate comercială pentru a se asigura că valoarea bursieră a acțiunilor sale nu variază semnificativ față de valoarea netă a activelor sunt considerate ca fiind echivalente cu o răscumpărare sau rambursare.

Articolul 160d

Condiții privind divizările transfrontaliere

1. Statele membre se asigură că, în cazul în care o societate comercială intenționează să efectueze o divizare transfrontalieră, statul membru al societății care face obiectul divizării și cel al (cele ale) societății (societăților) beneficiare verifică dacă divizarea transfrontalieră respectă condițiile prevăzute la alineatul (2).
2. O societate comercială nu are dreptul să efectueze o divizare transfrontalieră în niciuna dintre următoarele situații:
 - (a) dacă au fost instituite proceduri pentru dizolvarea, lichidarea sau insolvența societății comerciale în cauză;
 - (b) dacă societatea comercială face obiectul unei proceduri preventive de restructurare inițiate din cauza riscului de insolvență;
 - (c) dacă este în curs de operare o suspendare a plăților;
 - (d) dacă societatea comercială face obiectul instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție prevăzute în titlul IV din Directiva 2014/59/UE;
 - (e) dacă autoritățile naționale au luat măsuri preventive pentru a evita inițierea procedurilor menționate la litera (a), (b) sau (d).
3. Statele membre ale societății care face obiectul divizării se asigură că autoritatea competentă nu autorizează divizarea atunci când stabilește, după o examinare a situației respective și având în vedere toate faptele și circumstanțele relevante, că aceasta constituie un aranjament artificial care vizează obținerea de avantaje fiscale necuvenite sau prejudicierea nejustificată a drepturilor legale sau contractuale ale angajaților, creditorilor sau membrilor.
4. Legislația națională din statul membru al societății care face obiectul divizării reglementează acea parte a procedurilor și formalităților care trebuie îndeplinită în legătură cu divizarea transfrontalieră în vederea obținerii certificatului prealabil divizării, iar legislațiile naționale ale statelor membre ale societăților beneficiare reglementează acea parte a procedurilor și formalităților care trebuie îndeplinită după primirea certificatului prealabil divizării, în conformitate cu dreptul Uniunii.

Articolul 160e

Proiectul de divizare transfrontalieră

1. Organul de conducere sau organul administrativ al societății comerciale care face obiectul divizării întocmește proiectul de divizare transfrontalieră. Proiectul de divizare transfrontalieră trebuie să cuprindă cel puțin următoarele elemente:

- (a) forma juridică, denumirea și sediul social propuse pentru societatea sau societățile noi care rezultă în urma divizării transfrontaliere;
- (b) rata aplicabilă schimbului titlurilor de valoare sau acțiunilor care reprezintă capitalul societăților comerciale și valoarea oricărei plăți în numerar, dacă este cazul;
- (c) modalitățile de distribuire a titlurilor de valoare sau acțiunilor care reprezintă capitalul societăților beneficiare sau al societății care face obiectul divizării;
- (d) calendarul propus pentru divizarea transfrontalieră;
- (e) posibilele repercusiuni ale divizării transfrontaliere asupra forței de muncă;
- (f) data începând cu care deținerea titlurilor de valoare sau a acțiunilor care reprezintă capitalul societăților comerciale dau dreptul deținătorilor să participe la profit, precum și toate condițiile speciale care afectează acest drept;
- (g) data sau datele de la care tranzacțiile societății comerciale care face obiectul divizării vor fi considerate din punct de vedere contabil ca aparținând societăților comerciale beneficiare;
- (h) detalii privind orice avantaje speciale acordate membrilor organului administrativ, de conducere, de supraveghere sau de control al societății care face obiectul divizării;
- (i) drepturile conferite de societățile beneficiare acelor membri ai societății care face obiectul divizării care se bucură de drepturi speciale sau deținătorilor de titluri de valoare, altele decât acțiunile care reprezintă capitalul societății divizate, sau măsurile propuse cu privire la aceștia;
- (j) orice avantaje speciale acordate experților care examinează proiectul de divizare transfrontalieră;
- (k) actele constitutive ale societăților comerciale beneficiare și orice modificare a actului constitutiv al societății care face obiectul divizării, în caz de divizare parțială;
- (l) dacă este cazul, informații cu privire la procedurile de stabilire, în conformitate cu articolul 160n, a modalităților referitoare la implicarea angajaților în definirea propriilor drepturi de participare la societățile beneficiare și cu privire la opțiunile posibile privind aceste proceduri;
- (m) descrierea exactă a activelor și a datoriilor societății care face obiectul divizării și o declarație privind modul în care aceste active și datorii urmează să fie repartizate între societățile beneficiare sau păstrate de către societatea care face obiectul divizării în cazul unei divizări parțiale, inclusiv dispoziții privind tratarea activelor sau a datoriilor care nu sunt alocate în mod explicit în proiectul de divizare transfrontalieră, cum ar fi activele sau datoriile care sunt necunoscute la data întocmirii proiectului de divizare transfrontalieră;
- (n) informații privind evaluarea activelor și a datoriilor care sunt alocate fiecărei societăți comerciale implicate într-o divizare transfrontalieră;
- (o) data conturilor societății care face obiectul divizării, care este utilizată pentru a stabili condițiile divizării transfrontaliere;
- (p) dacă este cazul, alocarea adecvată către membrii societății care face obiectul divizării a acțiunilor și a titlurilor de valoare la societățile beneficiare sau la

societatea care face obiectul divizării sau atât la societatea beneficiară, cât și la societatea care face obiectul divizării, precum și criteriul pe care se bazează această alocare;

- (q) detalii privind oferta de compensație bănească pentru membrii care se opun divizării transfrontaliere, în conformitate cu articolul 160l;
 - (r) detalii privind garanțiile oferite creditorilor.
2. Statele membre se asigură că, în cazul în care un activ al societății care face obiectul divizării nu este alocat în mod explicit în proiectul de divizare transfrontalieră și dacă interpretarea proiectului nu permite luarea unei decizii privind alocarea acestuia, activul sau aportul aferent este alocat tuturor societăților beneficiare sau, în cazul unei divizări parțiale, tuturor societăților beneficiare și societății care face obiectul divizării, proporțional cu cota din activul net alocat fiecăreia dintre societățile comerciale în cauză în conformitate cu proiectul de divizare transfrontalieră.
 3. Statele membre se asigură, de asemenea, că în cazul în care o datorie a societății comerciale care face obiectul divizării nu este alocată în mod explicit în proiectul de divizare transfrontalieră, datoria este alocată societăților beneficiare și societății care face obiectul divizării, proporțional cu cota din activul net alocat fiecăreia dintre societățile comerciale în cauză în conformitate cu proiectul de divizare transfrontalieră. În mod similar, răspunderea solidară este limitată la valoarea activului net alocat fiecărei societăți la data divizării.
 4. Pe lângă limbile oficiale ale statelor membre ale societăților beneficiare și limba oficială a statului membru al societății care face obiectul divizării, statele membre le permit societăților comerciale să utilizeze o limbă uzuală în domeniul afacerilor și finanțelor internaționale pentru a întocmi proiectul comun de divizare transfrontalieră și toate celelalte documente conexe. Statele membre precizează ce limbă va prevala în caz de diferențe între diferitele versiuni lingvistice ale documentelor respective.

Articolul 160f **Data contabilă**

1. Organul de conducere sau organul administrativ al societății comerciale care face obiectul divizării are dreptul de a stabili data sau datele contabile în proiectul de divizare transfrontalieră, pentru a facilita procesul de divizare.

Data contabilă prevăzută în proiectul de divizare transfrontalieră este data începând cu care divizarea transfrontalieră produce efecte, astfel cum se menționează la articolul 160t, cu excepția cazului în care societatea stabilește alte date pentru a facilita procesul de divizare.

În acest caz, fiecare dată contabilă respectă următoarele cerințe:

- (a) nu poate surveni înainte de data bilanțului ultimelor situații financiare anuale întocmite și publicate de către societatea care face obiectul divizării;
- (b) în ceea ce privește fiecare societate beneficiară, acesta nu poate surveni înainte de data la care societatea beneficiară a fost înființată;
- (c) datele menționate la literele (a) și (b) le permit societăților beneficiare și, în cazul divizării parțiale, societății care face obiectul divizării să își întocmească situațiile financiare anuale, incluzând efectele divizării, în conformitate cu legislația Uniunii și a statelor membre, la data următorului bilanț al societăților

comerciale implicate în divizare de după data începând cu care divizarea transfrontalieră produce efecte.

În sensul literelor (a) și (b), stabilirea datei contabile poate avea în vedere regimul contabil utilizat de societatea beneficiară.

2. Statele membre se asigură că datele menționate la alineatul (1) sunt tratate, în scopuri contabile, ca fiind datele de la care tranzacțiile transferate de societatea care face obiectul divizării vor fi tratate ca aparținând societății beneficiare de către legislațiile naționale ale tuturor societăților care rezultă în urma divizării transfrontaliere.
3. Statele membre se asigură că, pentru recunoașterea și evaluarea activelor și datoriilor din situațiile financiare care urmează să fie transferate în contextul divizării transfrontaliere, regimurile contabile ale societăților beneficiare sunt utilizate începând de la datele specificate la alineatul (1).

Articolul 160g

Raportul organului de conducere sau al organului administrativ adresat membrilor

1. Organul de conducere sau organul administrativ al societății comerciale care face obiectul divizării întocmește un raport în care explică și justifică aspectele juridice și economice ale divizării transfrontaliere.
2. Raportul menționat la alineatul (1) trebuie, mai ales, să precizeze următoarele:
 - (a) implicațiile divizării transfrontaliere asupra activității viitoare a societăților beneficiare și, în cazul unei divizări parțiale, și asupra activității viitoare a societății care face obiectul divizării, precum și asupra planului strategic de management;
 - (b) o explicație și o justificare a ratei de schimb a acțiunilor, dacă este cazul;
 - (c) o descriere a oricăror dificultăți speciale de evaluare survenite;
 - (d) implicațiile divizării transfrontaliere pentru membri;
 - (e) drepturile și măsurile reparatorii aflate la dispoziția membrilor care se opun divizării transfrontaliere, în conformitate cu articolul 160l.
3. Raportul menționat la prezentul articol alineatul (1) se pune la dispoziția membrilor societății care face obiectul divizării, cel puțin în format electronic, cu cel puțin două luni înainte de data adunării generale menționate la articolul 160k. Raportul respectiv se pune, în mod similar, și la dispoziția reprezentanților angajaților societății comerciale care face obiectul divizării sau, în cazul în care nu există astfel de reprezentanți, angajaților înșiși.
4. Cu toate acestea, raportul menționat la alineatul (1) nu este obligatoriu în cazul în care toți membrii societății care face obiectul divizării au convenit să renunțe la cerința privind acest document.

Articolul 160h

Raportul organului de conducere sau al organului administrativ adresat angajaților

1. Organul de conducere sau organul administrativ al societății comerciale care face obiectul divizării întocmește un raport în care explică implicațiile divizării transfrontaliere pentru angajați.
2. Raportul menționat la alineatul (1) trebuie, mai ales, să precizeze următoarele:

- (a) implicațiile divizării transfrontaliere asupra activității viitoare a societăților beneficiare și, în cazul unei divizări parțiale, și asupra activității viitoare a societății care face obiectul divizării, precum și asupra planului strategic de management;
 - (b) implicațiile divizării transfrontaliere asupra menținerii raporturilor de muncă;
 - (c) orice modificare substanțială a condițiilor de angajare și a locurilor în care se desfășoară activitățile societăților comerciale;
 - (d) dacă elementele prevăzute la literele (a), (b) și (c) se referă, de asemenea, la orice filială a societății care face obiectul divizării.
3. Raportul menționat la alineatul (1) se pune, cel puțin în format electronic, la dispoziția reprezentanților angajaților societății comerciale care face obiectul divizării sau, în cazul în care nu există astfel de reprezentanți, angajaților înșiși, cu cel puțin două luni înainte de data adunării generale menționate la articolul 160k. Raportul se pune, în mod similar, și la dispoziția membrilor societății care face obiectul divizării.
4. În cazul în care organul de conducere sau organul administrativ al societății care face obiectul divizării primește, în timp util, un aviz din partea reprezentanților angajaților sau, în cazul în care nu există astfel de reprezentanți, din partea angajaților înșiși, astfel cum se prevede în legislația națională, membrii sunt informați în acest sens, iar avizul respectiv se anexează la raport.
5. Cu toate acestea, în cazul în care societatea care face obiectul divizării și filialele acesteia, dacă există, nu au niciun angajat în afară de cei care fac parte din organul de conducere sau din organul administrativ, raportul menționat la alineatul (1) nu este necesar.
6. Alineatele (1)-(5) nu aduc atingere drepturilor și procedurilor de informare și consultare aplicabile, care au fost instituite la nivel național în urma punerii în aplicare a Directivei 2001/23/CE, 2002/14/CE sau 2009/38/CE.

Articolul 160i

Examinarea efectuată de un expert independent

1. Statele membre se asigură că societatea comercială care face obiectul divizării solicită, cu cel puțin două luni înainte de data adunării generale menționate la articolul 160k, autorității competente desemnate în conformitate cu articolul 160o alineatul (1), să numească un expert care să examineze și să evalueze proiectul de divizare transfrontalieră și rapoartele menționate la articolele 160g și 160h, sub rezerva dispozițiilor prevăzute la prezentul articol alineatul (6).
- Cererea de numire a unui expert este însoțită de următoarele elemente:
- (a) proiectul de divizare menționat la articolul 160e;
 - (b) rapoartele menționate la articolele 160g și 160h.
2. Autoritatea competentă numește un expert independent în termen de cinci zile lucrătoare de la depunerea cererii menționate la alineatul (1) și de la primirea proiectului și a rapoartelor. Expertul trebuie să fie independent de societatea care face obiectul divizării și poate fi o persoană fizică sau juridică, în funcție de legislația statului membru în cauză. Statele membre iau în considerare, la evaluarea

independenței expertului, cadrul stabilit la articolele 22 și 22b din Directiva 2006/43/CE.

3. Expertul întocmește un raport scris care cuprinde cel puțin:
 - (a) o indicație referitoare la metoda sau metodele utilizate pentru a determina rata de schimb a acțiunilor propusă;
 - (b) o declarație care să ateste dacă metoda sau metodele menționate la litera (a) este adecvată (sunt adecvate);
 - (c) un calcul al valorilor obținute prin utilizarea metodelor menționate la litera (a) și un aviz privind importanța relativă atribuită metodelor în cauză pentru obținerea valorii propuse;
 - (d) o evaluare care precizează dacă rata de schimb a acțiunilor este corectă și rezonabilă;
 - (e) o evaluare detaliată a exactității rapoartelor și informațiilor prezentate de societatea comercială;
 - (f) o descriere a tuturor elementelor factuale de care autoritatea competentă desemnată în conformitate cu articolul 160o alineatul (1) are nevoie pentru a efectua o evaluare aprofundată cu scopul de a stabili dacă divizarea transfrontalieră preconizată constituie un aranjament artificial în conformitate cu articolul 160p, în care sunt cuprinse cel puțin următoarele: caracteristicile stabilirii societăților beneficiare în statele membre, inclusiv intenția, sectorul, investițiile, cifra de afaceri netă și profitul sau pierderea, numărul de angajați, structura bilanțului, rezidența fiscală, activele și localizarea acestora, locul de muncă obișnuit al angajaților și al unor grupuri specifice de angajați, locul în care trebuie plătite contribuțiile la asigurările sociale și riscurile comerciale asumate de societatea care face obiectul divizării în statele membre ale societăților beneficiare.
4. Statele membre se asigură că expertul independent are dreptul să obțină, din partea societății care face obiectul divizării, toate informațiile și documentele relevante și să întreprindă toate investigațiile necesare pentru a verifica toate elementele proiectului sau ale rapoartelor de management. Expertul independent are, de asemenea, dreptul să primească observații și opinii din partea reprezentanților angajaților societății comerciale sau, în cazul în care nu există astfel de reprezentanți, din partea angajaților înșiși și, de asemenea, din partea creditorilor și a membrilor societății.
5. Statele membre se asigură că informațiile transmise expertului independent pot fi utilizate numai pentru întocmirea raportului și că informațiile confidențiale, inclusiv secretele de afaceri, nu sunt divulgate. Dacă este cazul, expertul îi poate prezenta autorității competente desemnate în conformitate cu articolul 160o alineatul (1) un document distinct care conține informații confidențiale, respectivul document separat fiind pus numai la dispoziția societății comerciale care face obiectul divizării și neputând fi divulgat unei terțe părți.
6. Statele membre exceptează microîntreprinderile și întreprinderile mici, astfel cum sunt definite în Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei (**), de la aplicarea prezentului articol.

Articolul 160j
Comunicarea informațiilor

1. Statele membre se asigură că statul membru al societății care face obiectul divizării comunică și face publice următoarele documente, prin intermediul registrului, cu cel puțin o lună înainte de data adunării generale corespunzătoare:
 - (a) proiectul de divizare transfrontalieră;
 - (b) raportul expertului independent la care se face referire la articolul 160i, dacă este cazul;
 - (c) un anunț prin care se informează membrii, creditorii și angajații societății care face obiectul divizării că pot prezenta, înaintea datei adunării generale, observații cu privire la documentele menționate la primul paragraf literele (a) și (b) societății comerciale și autorității competente desemnate în conformitate cu articolul 160o alineatul (1).

Documentele menționate la primul paragraf sunt, de asemenea, accesibile prin intermediul sistemului menționat la articolul 22.

2. Statele membre pot excepta societatea comercială care face obiectul divizării de la cerința de comunicare menționată la alineatul (1) dacă, pentru o perioadă continuă care începe cu cel puțin o lună înainte de data fixată pentru reuniunea adunării generale ce urmează să decidă cu privire la proiectul de divizare și se încheie cel mai devreme la sfârșitul acestei reuniuni, respectiva societate pune documentele menționate la alineatul (1) la dispoziția publicului, pe site-ul său web, în mod gratuit.

Cu toate acestea, statele membre nu condiționează această exceptare de alte cerințe sau restricții în afara celor necesare pentru a asigura securitatea site-ului web și autenticitatea documentelor respective, decât în cazul și în măsura în care acestea sunt proporționale în vederea realizării acestor obiective.

3. În cazul în care societatea comercială care face obiectul divizării prezintă proiectul de divizare transfrontalieră în conformitate cu prezentul articol alineatul (2), aceasta depune la registru, cel puțin cu o lună înainte de data adunării generale care urmează să se pronunțe asupra proiectului, următoarele informații:
 - (a) forma juridică, denumirea și sediul social al societății care face obiectul divizării și forma juridică, denumirea și sediul social propuse pentru fiecare societate comercială nou-creată în urma divizării transfrontaliere;
 - (b) registrul la care au fost depuse documentele menționate la articolul 14 în ceea ce privește societatea care face obiectul divizării, precum și numărul de ordine în respectivul registru;
 - (c) indicarea modalităților de exercitare a drepturilor creditorilor, angajaților și membrilor;
 - (d) detalii privind site-ul web pe care pot fi consultate online, în mod gratuit, proiectul de divizare transfrontalieră, anunțul și raportul expertului menționate la alineatul (1), precum și informații complete cu privire la modalitățile menționate la prezentul alineat litera (c).

4. Statele membre se asigură că toate cerințele menționate la alineatele (1) și (3) pot fi realizate online, fără a fi necesară prezența fizică în fața unei autorități competente din statul membru vizat.

Cu toate acestea, în cazul unei suspiciuni autentice de fraudă bazate pe motive întemeiate, statele membre pot solicita prezența fizică în fața unei autorități competente.

5. Statele membre pot prevedea obligația ca, în plus față de comunicarea informațiilor prevăzută la alineatele (1), (2) și (3), proiectul de divizare transfrontalieră sau informațiile menționate la alineatul (3) să fie publicate în jurnalul oficial național. În acest caz, statele membre se asigură că registrul transmite jurnalelor oficiale naționale informațiile relevante.
6. Statele membre se asigură că documentația menționată la alineatul (1) este pusă la dispoziția publicului în mod gratuit. Statele membre se asigură că toate taxele pe care registrele le percep de la societatea care face obiectul divizării pentru comunicarea informațiilor prevăzută la alineatele (1) și (3) și, după caz, pentru publicarea menționată la alineatul (5) nu depășesc costurile administrative asociate prestării serviciului.

Articolul 160k

Aprobarea de către adunarea generală

1. După luarea la cunoștință a rapoartelor menționate la articolele 160g, 160h și 160i, după caz, adunarea generală a societății care face obiectul divizării decide, prin intermediul unei rezoluții, dacă să aprobe sau nu proiectul de divizare transfrontalieră. Societatea comercială informează autoritatea competentă desemnată în conformitate cu articolul 160o alineatul (1) cu privire la decizia adunării generale.
2. Adunarea generală își poate rezerva dreptul de a condiționa implementarea divizării transfrontaliere de ratificarea expresă de către adunarea generală a modalităților menționate la articolul 160n.
3. Statele membre se asigură că aprobarea oricărei modificări a proiectului de divizare transfrontalieră necesită o majoritate de cel puțin două treimi și cel mult 90 % din voturile aferente acțiunilor sau capitalului subscris reprezentate. În orice caz, pragul de vot nu trebuie să fie mai mare decât cel prevăzut în legislația națională pentru aprobarea divizărilor transfrontaliere.
4. Adunarea generală decide, de asemenea, dacă divizarea transfrontalieră impune modificarea actelor constitutive ale societății care face obiectul divizării.
5. Statele membre se asigură că aprobarea divizării transfrontaliere de către adunarea generală nu poate fi contestată invocându-se exclusiv motivele următoare:
 - (a) rata de schimb a acțiunilor menționată la articolul 160e a fost stabilită în mod necorespunzător;
 - (b) compensația bănească menționată la articolul 160l a fost stabilită în mod necorespunzător;
 - (c) valoarea totală a participațiilor alocate unui membru nu este echivalentă cu valoarea acțiunilor deținute de membrul respectiv în societatea care face obiectul divizării.

Articolul 160l
Protecția membrilor

1. Statele membre se asigură că următorii membri ai unei societăți comerciale care face obiectul divizării au dreptul să își înstrăineze participațiile în condițiile stabilite la alineatele (2)-(6):
 - (a) membrii care dețin acțiuni cu drept de vot și care nu au votat pentru aprobarea proiectului de divizare transfrontalieră;
 - (b) membrii care dețin acțiuni fără drept de vot.
2. Statele membre se asigură că membrii menționați la alineatul (1) își pot înstrăina participațiile, în schimbul unei compensații bănești corespunzătoare care se plătește, odată ce divizarea transfrontalieră produce efecte, în conformitate cu articolul 160t, uneia sau mai multora dintre următoarele părți:
 - (a) societății comerciale care face obiectul divizării;
 - (b) celorlalți membri ai respectivei societăți;
 - (c) unor părți terțe, cu acordul societății care face obiectul divizării.
3. Statele membre se asigură că societatea comercială care face obiectul divizării oferă o compensație adecvată în proiectul de divizare transfrontalieră, astfel cum se prevede la articolul 160e alineatul (1) litera (q), membrilor care doresc să își exercite dreptul de a-și înstrăina participațiile, menționați la prezentul articol alineatul (1). Statele membre stabilesc, de asemenea, perioada de acceptare a ofertei, care nu trebuie în niciun caz să depășească o lună de la adunarea generală menționată la articolul 160k. În plus, statele membre se asigură că societatea comercială este în măsură să accepte o ofertă comunicată prin mijloace electronice către o adresă oferită de către societate în acest scop.

Cu toate acestea, achiziționarea de către societate a propriilor acțiuni, prevăzută la alineatul (1), nu aduce atingere normelor naționale care reglementează achiziționarea de către o societate a propriilor participații.
4. Statele membre se asigură că oferta de compensație bănească este condiționată de producerea divizării transfrontaliere în conformitate cu articolul 160t. În plus, statele membre stabilesc perioada în care trebuie plătită compensația bănească, perioadă care nu trebuie să depășească o lună de la data începând cu care divizarea transfrontalieră produce efecte.
5. Statele membre prevăd că orice membru care a acceptat oferta de compensație bănească menționată la alineatul (3), dar care consideră că valoarea compensației nu a fost stabilită în mod corespunzător, are dreptul de a solicita, în fața unei instanțe naționale, în termen de o lună de la acceptarea ofertei, recalcularea compensației bănești oferite.
6. Statele membre se asigură că dreptul intern al statului membru al societății care face obiectul divizării reglementează drepturile menționate la alineatele (1)-(5) și că instanțele din acel stat membru sunt cele competente în acest sens. Orice membru care a acceptat oferta de achiziționare a acțiunilor sale are dreptul să inițieze sau să fie parte la procedura menționată la alineatul (5).
7. De asemenea, statele membre se asigură că membrii societății care face obiectul divizării ce nu s-au opus divizării transfrontaliere, dar consideră că rata de schimb a acțiunilor este inadecvată pot contesta în fața unei instanțe naționale, în termen de o

lună de la data începând cu care divizarea transfrontalieră produce efecte, respectiva rată de schimb a acțiunilor stabilită în proiectul de divizare transfrontalieră.

8. Statele membre se asigură că, în cazul în care o instanță națională constată că rata de schimb a acțiunilor nu a fost stabilită în mod corespunzător, aceasta are competența de a obliga societatea beneficiară la plata unei compensații membrilor care au contestat rata de schimb și au avut câștig de cauză. Această compensație constă într-o plată suplimentară în numerar calculată pe baza unei rate adecvate aplicabile schimbului titlurilor de valoare sau acțiunilor, stabilite de instanță. La cererea oricărui dintre membri, instanța națională are competența de a obliga societatea beneficiară să furnizeze acțiuni suplimentare în locul plății în numerar.
9. Statele membre se asigură că legislația aplicabilă societății care rezultă în urma divizării transfrontaliere reglementează obligația de a plăti compensația în numerar suplimentară sau de a oferi acțiuni suplimentare.

Articolul 160m
Protecția creditorilor

1. Statele membre pot prevedea obligația organului de conducere sau a organului administrativ al societății care face obiectul divizării de a furniza, ca parte a proiectului de divizare transfrontalieră menționat la articolul 160e, o declarație care să reflecte în mod fidel situația financiară a societății. În declarație trebuie să se precizeze că, pe baza informațiilor aflate la dispoziția organului de conducere sau a organului administrativ al societății la data declarației și, după efectuarea unor investigații rezonabile, nu s-a luat la cunoștință niciun motiv pentru care societatea comercială beneficiară și, în cazul unei divizări parțiale, societatea care face obiectul divizării nu ar fi în măsură, după ce divizarea începe să producă efecte, să își onoreze obligațiile repartizate în proiectul de divizare transfrontalieră la scadența acestora. Declarația se face cel mai devreme cu o lună înainte ca proiectul de divizare transfrontalieră să fie pus la dispoziție în conformitate cu articolul 160j.
2. Statele membre se asigură că acei creditori care sunt nemulțumiți de modalitățile stabilite în proiectul de divizare transfrontalieră privind protejarea intereselor lor, astfel cum se prevede la articolul 160e, pot depune o cerere la autoritatea administrativă sau judiciară competentă, pentru a obține garanțiile adecvate, în termen de o lună de la comunicarea menționată la articolul 160j.
3. Se prezumă că, în oricare dintre următoarele circumstanțe, creditorii societății care face obiectul divizării nu sunt prejudiciați de divizarea transfrontalieră:
 - (a) în cazul în care societatea comercială comunică, împreună cu proiectul de divizare, un raport al unui expert independent, care a concluzionat că nu există nicio probabilitate rezonabilă ca drepturile creditorilor să fie prejudiciate în mod nejustificat. Expertul independent trebuie să fie numit sau aprobat de către autoritatea competentă și să îndeplinească cerințele prevăzute la articolul 160i alineatul (2);
 - (b) în cazul în care creditorilor li se oferă un drept la plată, fie de către o parte terță garantă, fie de către societățile beneficiare sau, în cazul unei divizări parțiale, de către societatea beneficiară și societatea care face obiectul divizării, cu o valoare cel puțin echivalentă creanței lor inițiale, a cărui executare poate fi solicitată în aceeași jurisdicție ca și creanța lor inițială și care are o calitate a

creditului cel puțin proporțională cu creanța inițială a creditorului, imediat după încheierea procesului de divizare.

4. În cazul în care o creanță a unui creditor al societății care urmează să fie divizată, ce este transferată unei societăți beneficiare, nu este satisfăcută de respectiva societate beneficiară, celelalte societăți beneficiare și, în cazul unei divizări parțiale, și societatea care face obiectul divizării răspund în solidar cu societățile beneficiare de această obligație. Cu toate acestea, suma maximă aferentă răspunderii în solidar a oricărei societăți comerciale implicate în divizare este limitată la valoarea, la data începând cu care divizarea produce efecte, a activului net alocat respectivei societăți.
5. Alineatele (1)-(4) nu aduc atingere punerii în aplicare a legislațiilor naționale din statele membre ale societății care face obiectul divizării în ceea ce privește efectuarea sau garantarea plăților în favoarea entităților publice.

Articolul 160n

Participarea angajaților

1. Fără a aduce atingere dispozițiilor de la alineatul (2), fiecare dintre societățile beneficiare face obiectul normelor în vigoare privind participarea salariaților, în cazul în care acestea există, ale statului membru în care își are sediul social.
2. Cu toate acestea, normele în vigoare privind participarea angajaților din statul membru în care societatea comercială care rezultă în urma divizării transfrontaliere își are sediul social, în cazul în care acestea există, nu se aplică în cazul în care societatea care face obiectul divizării are, în cele șase luni care precedă publicarea proiectului de divizare transfrontalieră, astfel cum se menționează la articolul 160e din prezenta directivă, un număr mediu de angajați echivalent cu patru cincimi din pragul aplicabil, stabilit în legislația din statul membru al societății care face obiectul divizării, care declanșează participarea angajaților în sensul articolului 2 litera (k) din Directiva 2001/86/CE sau în cazul în care legislația națională aplicabilă fiecăreia dintre societățile beneficiare:
 - (a) nu prevede cel puțin același nivel de participare a angajaților precum cel practicat înainte de divizare de societatea care face obiectul divizării, măsurat în funcție de proporția reprezentanților angajaților față de numărul membrilor organului administrativ sau de supraveghere ori ai comitetelor acestora sau ai grupului de conducere care gestionează unitățile de profit ale societății comerciale, sub rezerva existenței unei reprezentări a angajaților; sau
 - (b) nu prevede, pentru angajații sediilor societăților comerciale beneficiare situate în alte state membre, aceeași posibilitate de a-și exercita drepturile de participare ca și angajații din statul membru în care societatea comercială beneficiară își are sediul social.
3. În cazurile menționate la alineatul (2), participarea angajaților la societățile comerciale care rezultă în urma divizării transfrontaliere și implicarea lor în stabilirea acestor drepturi se reglementează de către statele membre, *mutatis mutandis* și sub rezerva prezentului articol alineatele (4)-(7), în conformitate cu principiile și procedurile prevăzute la articolul 12 alineatele (2), (3) și (4) din Regulamentul (CE) nr. 2157/2001 și cu următoarele dispoziții ale Directivei 2001/86/CE:
 - (a) articolul 3 alineatul (1), articolul 3 alineatul (2) litera (a) punctul (i), articolul 3 alineatul (2) litera (b) și articolul 3 alineatul (3), articolul 3 alineatul (4) primul

- paragraf prima liniuță, articolul 3 alineatul (4) al doilea paragraf, articolul 3 alineatul (5), articolul 3 alineatul (6) a treia liniuță și articolul 3 alineatul (7);
- (b) articolul 4 alineatul (1), articolul 4 alineatul (2) literele (a), (g) și (h) și articolul 4 alineatele (3) și (4);
 - (c) articolul 5;
 - (d) articolul 6;
 - (e) articolul 7 alineatul (1) primul paragraf;
 - (f) articolele 8, 9, 10 și 12;
 - (g) partea 3 litera (a) din anexă.
4. Atunci când reglementează principiile și procedurile menționate la alineatul (3), statele membre:
- (a) acordă organului special de negociere dreptul de a decide, cu o majoritate de două treimi a membrilor săi care reprezintă cel puțin două treimi dintre angajați, să nu inițieze negocieri sau să pună capăt negocierilor deja inițiate și să se bazeze pe normele de participare în vigoare în statul membru al fiecăreia dintre societățile beneficiare;
 - (b) pot, în cazul în care, după negocieri prealabile, se aplică normele standard de participare și în pofida unor astfel de norme, să stabilească limitarea proporției de reprezentanți ai angajaților în cadrul organului administrativ al societăților beneficiare. Cu toate acestea, în cazul în care, în societatea comercială care face obiectul divizării, reprezentanții angajaților au constituit cel puțin o treime din consiliul de administrație sau de supraveghere, este posibil ca limitarea să nu aibă niciodată drept rezultat o proporție a reprezentanților angajaților în organul administrativ mai mică de o treime;
 - (c) se asigură că normele privind participarea care se aplicau înainte de divizarea transfrontalieră continuă să se aplice până la data aplicării oricăror norme convenite ulterior sau, în absența unor norme convenite, până la aplicarea normelor implicite, în conformitate cu partea 3 litera (a) din anexă.
5. Extinderea drepturilor de participare la angajații societăților beneficiare care lucrează în alte state membre, prevăzută la alineatul (2) litera (b), nu implică nicio obligație pentru statele membre care optează să procedeze astfel de a lua în considerare angajații respectivi la calcularea pragurilor de angajați care conferă drepturi de participare în temeiul legislației naționale.
6. În cazul în care oricare dintre societățile comerciale beneficiare urmează să funcționeze pe baza unui sistem de participare a angajaților, în conformitate cu normele menționate la alineatul (2), respectiva societate comercială este obligată să adopte o formă juridică permițând exercitarea drepturilor de participare.
7. În cazul în care funcționează pe baza unui sistem de participare a angajaților, societatea care rezultă în urma divizării transfrontaliere este obligată să ia măsuri prin care să se asigure că drepturile de participare ale angajaților sunt protejate în cazul oricărei viitoare fuziuni, divizări sau transformări – transfrontaliere sau interne – pentru o perioadă de trei ani după data începând cu care divizarea transfrontalieră produce efecte, prin aplicarea *mutatis mutandis* a normelor prevăzute la alineatele (1)-(6).

8. O societate comercială comunică angajaților săi rezultatul negocierilor referitoare la participarea angajaților, fără întârzieri nejustificate.

Articolul 160o
Certificatul prealabil divizării

1. Statele membre desemnează autoritatea națională competentă să evalueze legalitatea divizărilor transfrontaliere în ceea ce privește partea de procedură care este reglementată de legislația din statul membru al societății care face obiectul divizării și să elibereze un certificat prealabil divizării care atestă conformitatea cu toate condițiile relevante și îndeplinirea corespunzătoare a tuturor procedurilor și formalităților în statul membru respectiv.
2. Statele membre se asigură că cererea de obținere a certificatului prealabil divizării de către societatea care face obiectul divizării este însoțită de următoarele elemente:
 - (a) proiectul de divizare menționat la articolul 160e;
 - (b) rapoartele menționate la articolele 160g, 160h și 160i, după caz;
 - (c) informații privind rezoluția adunării generale de a aproba divizarea menționată la articolul 160k.

Proiectul și rapoartele prezentate în temeiul articolului 160i nu trebuie prezentate din nou autorității competente.

3. Statele membre se asigură că cererea menționată la alineatul (2), inclusiv prezentarea oricăror informații și documente referitoare la societatea comercială, poate fi realizată integral online, fără a fi necesară prezența fizică în fața autorității competente menționate la alineatul (1).

Cu toate acestea, în cazul unei suspiciuni autentice de fraudă bazate pe motive întemeiate, statele membre pot solicita prezența fizică în fața autorității competente căreia trebuie să îi fie prezentate informațiile și documentele relevante.

4. În ceea ce privește conformitatea cu normele privind participarea angajaților, astfel cum sunt prevăzute la articolul 160n, statul membru al societății care face obiectul divizării verifică dacă proiectul de divizare transfrontalieră menționat la articolul 160e include informații cu privire la procedurile prin care sunt stabilite modalitățile relevante și cu privire la opțiunile posibile privind aceste modalități.
5. Ca parte a evaluării legalității menționate la alineatul (1), autoritatea competentă analizează următoarele informații:
 - (a) documentele și informațiile menționate la alineatul (2);
 - (b) toate observațiile transmise de părțile interesate în conformitate cu articolul 160j alineatul (1);
 - (c) indicarea, de către societate, a faptului că procedura menționată la articolul 160n alineatele (3) și (4) a început, dacă este cazul.
6. Statele membre se asigură că autoritățile competente desemnate în conformitate cu alineatul (1) pot consulta alte autorități relevante care sunt competente în diferitele domenii vizate de divizarea transfrontalieră.
7. Statele membre se asigură că autoritatea competentă efectuează evaluarea în termen de o lună de la primirea informațiilor privind aprobarea divizării transfrontaliere de

către adunarea generală a societății. Aceasta trebuie să aibă unul dintre următoarele rezultate:

- (a) în cazul în care autoritatea competentă stabilește că divizarea transfrontalieră intră în domeniul de aplicare al dispozițiilor naționale prin care se transpune prezenta directivă, că aceasta îndeplinește toate condițiile relevante și că toate procedurile și formalitățile necesare au fost finalizate, autoritatea competentă eliberează certificatul prealabil divizării;
- (b) în cazul în care autoritatea competentă stabilește că divizarea transfrontalieră nu intră în domeniul de aplicare al dispozițiilor naționale prin care se transpune prezenta directivă, aceasta nu eliberează certificatul prealabil divizării și informează societatea comercială cu privire la motivele deciziei sale. Același lucru este valabil pentru situațiile în care autoritatea competentă stabilește că divizarea transfrontalieră nu îndeplinește toate condițiile relevante sau că nu au fost finalizate toate procedurile și formalitățile necesare și că societatea comercială, după ce a fost invitată să ia măsurile necesare, nu a făcut acest lucru;
- (c) în cazul în care autoritatea competentă are motive serioase de a suspecta că divizarea transfrontalieră constituie un aranjament artificial astfel cum este menționat la articolul 160d alineatul (3), aceasta poate decide să efectueze o evaluare aprofundată în conformitate cu articolul 160p și informează societatea comercială cu privire la decizia sa de a efectua o astfel de evaluare și cu privire la rezultatele ulterioare.

Articolul 160p

Evaluarea aprofundată

1. Cu scopul de a evalua dacă divizarea transfrontalieră constituie un aranjament artificial în sensul articolului 160d alineatul (3) din prezenta directivă, statele membre se asigură că autoritatea competentă a societății care face obiectul divizării efectuează o evaluare aprofundată a tuturor faptelor și împrejurărilor relevante și ia în considerare cel puțin următoarele elemente: caracteristicile stabilirii din statul membru în cauză, inclusiv intenția, sectorul, investițiile, cifra de afaceri netă și profitul sau pierderea, numărul de angajați, structura bilanțului, rezidența fiscală, activele și localizarea acestora, locul de muncă obișnuit al angajaților și al unor grupuri specifice de angajați, locul în care trebuie plătite contribuțiile la asigurările sociale și riscurile comerciale asumate de societatea comercială care face obiectul divizării în statul membru al respectivei societăți comerciale și în statele membre ale societăților beneficiare.

Aceste elemente pot fi luate în considerare numai ca factori orientativi în evaluarea globală și, prin urmare, nu pot fi avute în vedere în mod izolat.

2. Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritatea competentă menționată la prezentul articol alineatul (1) decide să efectueze o evaluare aprofundată, aceasta are posibilitatea de a audia societatea comercială și toate părțile care au prezentat observații în temeiul articolului 160j alineatul (1), în conformitate cu legislația națională. Autoritățile competente menționate la alineatul (1) pot audia, de asemenea, orice alte părți terțe interesate, în conformitate cu legislația națională. Autoritatea competentă ia decizia finală în ceea ce privește chestiunea certificatului prealabil divizării în termen de două luni de la inițierea evaluării aprofundate.

Articolul 160q

Controlul judiciar și transmiterea certificatului prealabil divizării

1. Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritatea competentă nu este o instanță judecătorească, decizia autorității competente de a elibera sau de a refuza eliberarea unui certificat prealabil divizării face obiectul unui control judiciar în conformitate cu legislația națională. În plus, statele membre se asigură că certificatul prealabil divizării nu produce efecte înainte de expirarea unui anumit termen, pentru a permite părților să formuleze o acțiune în fața instanței competente și să obțină, dacă este cazul, măsuri provizorii.
2. Statele membre se asigură că decizia de a elibera certificatul prealabil divizării este trimisă autorităților menționate la articolul 160r alineatul (1) și că deciziile de a elibera sau de a refuza eliberarea unui certificat prealabil divizării sunt disponibile prin intermediul sistemului de interconectare a registrelor instituit în conformitate cu articolul 22.

Articolul 160r

Controlul legalității divizării transfrontaliere

1. Statele membre desemnează o autoritate competentă care să evalueze legalitatea divizărilor transfrontaliere în ceea ce privește partea de procedură care se referă la finalizarea divizării transfrontaliere și care este reglementată de legislațiile statelor membre ale societăților beneficiare și să aprobe divizarea transfrontalieră dacă aceasta respectă toate condițiile relevante și dacă toate procedurile și formalitățile din statul membru respectiv au fost îndeplinite în mod corespunzător.

Autoritatea sau autoritățile competente se asigură, în special, că societățile beneficiare propuse respectă dispozițiile de drept intern privind constituirea societăților comerciale și, dacă este cazul, că au fost stabilite modalitățile referitoare la participarea angajaților, în conformitate cu articolul 160n.

2. În sensul alineatului (1), fiecare societate beneficiară prezintă autorității menționate la alineatul respectiv proiectul de divizare transfrontalieră aprobat de adunarea generală menționată la articolul 160k.
3. Fiecare stat membru se asigură că cererea menționată la alineatul (1) depusă de oricare dintre societățile beneficiare, care include prezentarea oricăror informații și documente, poate fi realizată integral online, fără a fi necesară prezența fizică în fața autorității competente menționate la alineatul (1).

Cu toate acestea, în cazul unei suspiciuni autentice de fraudă bazate pe motive întemeiate, statele membre pot solicita prezența fizică în fața autorității competente din statul membru căreia trebuie să îi fie prezentate informațiile și documentele relevante.

4. Autoritatea competentă menționată la prezentul articol alineatul (1) confirmă fără întârziere primirea certificatului prealabil divizării menționat la articolul 160o, precum și a celorlalte informații și documente necesare în temeiul legislațiilor statelor membre ale societăților beneficiare. Aceasta emite decizia de a aproba divizarea transfrontalieră de îndată ce finalizează evaluarea condițiilor relevante.
5. Certificatul prealabil divizării menționat la alineatul (4) este acceptat de autoritatea competentă menționată la prezentul articol alineatul (1) ca probă irefragabilă a îndeplinirii corespunzătoare a procedurilor și formalităților prealabile divizării în

statul membru al societății care face obiectul divizării, fără de care divizarea transfrontalieră nu poate fi aprobată.

Articolul 160s

Înregistrarea

1. Legislațiile fiecăruia dintre statele membre care reglementează societățile beneficiare și, în cazul unei divizări parțiale, legislațiile statelor membre care reglementează societățile beneficiare și cea a statului membru care reglementează societatea care face obiectul divizării stabilesc, pentru teritoriul fiecărui stat membru în cauză, modalitățile de a publica finalizarea divizării transfrontaliere în registrul menționat la articolul 16.
2. Statele membre se asigură că cel puțin următoarele informații sunt înscrise în registrele lor, care sunt făcute publice și sunt accesibile prin intermediul sistemului menționat la articolul 22:
 - (a) numărul de ordine în registru al societății beneficiare în urma unei divizări transfrontaliere;
 - (b) datele de înregistrare a societăților beneficiare;
 - (c) în cazul unei divizări complete, data de radiere din registru în statul membru al societății care face obiectul divizării;
 - (d) dacă este cazul, numerele de înregistrare din statul membru al societății comerciale care face obiectul divizării și din statele membre ale societăților beneficiare.
3. Statele membre se asigură că registrele din statele membre ale societăților beneficiare îi notifică registrului din statul membru al societății care face obiectul divizării, prin intermediul sistemului menționat la articolul 22, că societățile beneficiare au fost înregistrate. În cazul unei divizări complete, radierea societății comerciale care face obiectul divizării din registru produce efecte imediat după primirea notificării respective.

Articolul 160t

Data începând cu care divizarea transfrontalieră produce efecte

Legislația statului membru al societății comerciale care face obiectul divizării este cea care stabilește data începând cu care divizarea transfrontalieră produce efecte. Data respectivă este ulterioară efectuării evaluărilor menționate la articolele 160o, 160p și 160r și primirii tuturor notificărilor menționate la articolul 160s alineatul (3).

Articolul 160u

Efectele divizării transfrontaliere

1. O divizare transfrontalieră efectuată în conformitate cu dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive are următoarele efecte:
 - (a) toate activele și datoriile societății comerciale care face obiectul divizării, inclusiv toate contractele, creditele, drepturile și obligațiile, sunt transferate și continuă să existe în societățile beneficiare în conformitate cu alocarea prevăzută în proiectul de divizare transfrontalieră;

- (b) membrii societății care face obiectul divizării devin membri ai societăților beneficiare în conformitate cu alocarea acțiunilor specificată în proiectul de divizare transfrontalieră, cu excepția cazului în care aceștia își exercită dreptul de retragere menționat la articolul 160l alineatul (2);
 - (c) drepturile și obligațiile societății comerciale care face obiectul divizării care decurg din contractele de muncă sau din raporturile de muncă și care există la data începând cu care divizarea transfrontalieră produce efecte se transferă, ca efect al acestei operațiuni, societății sau societăților comerciale beneficiare la data începând cu care operațiunea începe să producă efecte;
 - (d) societatea comercială care face obiectul divizării își încetează existența;
 - (e) adresa sediului social al societății care face obiectul divizării poate fi invocată de părțile terțe până în momentul în care societatea care efectuează divizarea este radiată din registru în statul membru de plecare, cu excepția cazului în care se poate demonstra că o parte terță a luat cunoștință sau ar fi trebuit să ia cunoștință de sediul social din statele membre ale societăților beneficiare.
2. Orice activitate desfășurată de societatea care face obiectul divizării după data înregistrării în statele membre ale societăților beneficiare și înainte ca societatea care efectuează divizarea să fie radiată din registru în respectivele state membre este considerată ca activitate a societății care face obiectul divizării.
- Societatea care face obiectul divizării răspunde pentru orice pierderi rezultate din diferențele dintre sistemul juridic național al statului membru al societății care face obiectul divizării și sistemele juridice naționale ale statelor membre ale societăților beneficiare, în cazul în care o parte contractantă sau un partener al societății care efectuează divizarea nu a fost informat cu privire la divizarea transfrontalieră de către societatea respectivă, înainte de a încheia contractul respectiv.
3. O divizare transfrontalieră parțială efectuată în conformitate cu dispozițiile naționale de transpunere a prezentei directive are următoarele efecte:
- (a) o parte din activele și datoriile societății comerciale care face obiectul divizării, inclusiv contractele, creditele, drepturile și obligațiile, sunt transferate și continuă să existe în societățile beneficiare și restul sunt păstrate de societatea care face obiectul divizării în conformitate cu alocarea prevăzută în proiectul de divizare transfrontalieră;
 - (b) membrii societății care face obiectul divizării devin membri ai societăților beneficiare și cel puțin o parte dintre membri fie rămân doar în societatea care face obiectul divizării, fie devin și membri ai societăților beneficiare în conformitate cu alocarea acțiunilor specificată în proiectul de divizare transfrontalieră;
 - (c) societățile beneficiare și societatea care face obiectul divizării respectă condițiile raporturilor de muncă ale societății care face obiectul divizării care existau la data divizării.
4. În cazul în care, în contextul unei divizări transfrontaliere complete sau al unei divizări transfrontaliere parțiale, legislațiile statelor membre prevăd obligația de a îndeplini unele formalități speciale înainte ca transferul anumitor active, drepturi și obligații de către societatea care face obiectul divizării să devină opozabil terților, aceste formalități se efectuează de către societatea care face obiectul divizării sau de către societățile beneficiare, după caz.

5. Statele membre se asigură că acțiunile la una dintre societățile beneficiare nu pot fi schimbate cu acțiuni la societatea care face obiectul divizării, atunci când acțiunile sunt deținute fie de către societatea însăși, fie prin intermediul unei persoane acționând în nume propriu, dar în contul societății.

Articolul 160v

Răspunderea experților independenți

Statele membre stabilesc norme care reglementează cel puțin răspunderea civilă a experților independenți responsabili cu întocmirea raportului menționat la articolul 160i și la articolul 160m alineatul (2) litera (a), inclusiv în ceea ce privește orice abatere pe care o săvârșesc în executarea îndatoririlor lor.

Articolul 160w

Validitate

O divizare transfrontalieră care produce efecte în conformitate cu procedurile de transpunere a prezentei directive nu poate fi declarată nulă și neavenită.”

Articolul 2

Transpunere

1. Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până cel târziu la [OP: a se indica data = ultima zi a perioadei de 24 de luni de la data intrării în vigoare]. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul acestor acte.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

2. Statele membre comunică Comisiei textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Raportare și revizuire

1. Comisia efectuează, în termen de cel mult cinci ani de la [OP: a se introduce data sfârșitului perioadei de transpunere a prezentei directive], o evaluare a prezentei directive și prezintă un raport care să conțină constatările sale Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European, însoțit, dacă este cazul, de o propunere legislativă. Statele membre pun la dispoziția Comisiei informațiile necesare pentru pregătirea acestui raport, furnizând în special date cu privire la numărul de transformări, fuziuni și divizări transfrontaliere, durata acestora și costurile conexe.
2. Mai precis, raportul evaluează procedurile menționate în titlul II capitolul -I și în titlul II capitolul IV, în special în ceea ce privește durata și costurile aferente acestora.
3. Raportul include o evaluare a fezabilității instituirii unor norme pentru tipurile de divizări transfrontaliere care nu sunt reglementate de prezenta directivă.

Articolul 4
Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 5
Destinatarii

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European,
Președintele

Pentru Consiliu,
Președintele